

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 11

CENA 40 DINARA

NINJA

Banzai

Derek Finegan
BANZAI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĎA

Naslov romana:
BANZAI

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijeovski

Korektura:
Fotoslog NIRO Dečje novine

© DEN PRESS

PONI WEST – BORILAČKE VEŠTINE – NINĎA 11 – VANREDNO IZDANJE
– April 1984. godine. Cena 40 dinara. Izdaje NORO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijeovski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711–549 uredništvo i 714–250 prodaja. Teleks: 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

Derek Finegan

BANZAI

Ovoga jutra okean je opravdavao ime koje su mu dali. Glatku vodenu površinu, obasjanu ružičastim zracima, nije uznemiravao čak ni dašak vetra i Tihi okean pružao se svud unaokolo kao blistavo ogledalo, tek ponegde namreškan nečujnim skokom jata letećih riba.

Uostalom, taj deo okeana bio je tih i miran još od pradavnih vremena, od onih vulkanskih erupcija koje su sa dna izdigle šiljate vrhove planina da bi od njih stvorila ostrva, neumorno dograđivana hiljadama godina naslagama krečnjaka i koralnim sprudovima koji su se sada kao biserne ogrlice obavijali oko vrhova obraslih gustim zelenilom. Ljudi su tu stigli mnogo kasnije, tako da još uvek nisu imali vremena da ostave svoj pečat u nedirnutoj prirodi.

Čak je i bura drugog svetskog rata prohujala severnije i istočnije od ovog mesta; devičansko dno okeana nije dodirnula nagorela čelična konzerva ratnog broda čija je posada očajnički udarala po neprobojnim zidovima svog mrtvačkog kovčega, ovim nebom nisu letele formacije bombardera sa onih nezgrapnih veštačkih ostrva koje je neko nazvao nosačima aviona. Za sve vreme rata tuda je proletelo svega nekoliko izviđačkih aviona obe zaraćene strane, brzo se udaljavši da traže vrednije ciljeve i ostrva čija su imena bila podvučena crvenom bojom na ogromnim kartama u mornaričkim štabovima. Midvej, Vejk, Gvadalkanal, Truk . . . ostrva zasuta tonama čelika i zalivena krvlju zapljuskivale su neke druge vode, a ne ove . . .

Čovek u zamračenoj kabini duboko uzdahnu i pređe rukom preko očiju zamorenih plavkastim treperenjem televizijskog ekrana. Ovoga jutra čak ni njegov elektronski špijun nije pokazivao ništa naročito na cilju u koji su bile uperene njegove kame-re.

Sigurnim pokretom čovek isključí uređaj pred sobom. Ispravljajući umorna leđa, on otvori vrata kabine u koju jurnu svež vazduh. Jutarnje sunce je zaslepljivalo i on je nekoliko trenutaka uživao zatvorenih očiju u njegovoj toplini.

Biće ovo još jedan lep i tih dan na Tihom okeanu ...

* * *

Džozef Kulverton III je sa gađenjem posmatrao kako Gorli hitrim pokretima ubacuje u usta ogromne zalogaje šunke sa jajima, koja su gotovo plivala u masti, neprestano stenjući od zadovoljstva, i zalivajući svaki zalogaj dugim gutljajima ledenog piva iz konzerve zgodno smeštene kraj njegovog levog laktá oslonjenog o metalni sto u uskoj trpezariji.

Kulvertonov doručak bio je gotovo nedirnut. Sa uzdahom je problijao viljuškom po tanjiru, a onda otpio malo soka od narandže iz visoke čaše. Lice mu se izobličí u ružnu grimasu gađenja; posle sveg onog viskija noćas i sok od narandže imao je prokletu otužan ukus.

»A za sve je kriva ona kučka Bes,« gnevno je mislio Kulverton pritiskujući mršavim prstima slepoočnice. »Nije prestajala da me izaziva ... i mene u Gorlija. I to takmičenje u picu bilo je njena ideja, prokletstvo!«

– Koliko će ovo još da traje?

– Molim? – trže se Kulverton.

– Pitam koliko će ovo još da traje – zabrunda Gorli. Njegov tanjir se blistao i sada je opuštено sedeo na stolicí, odbijajući dimove iz cigarete. Polusklopljenim očima fiksirao je blede lice mladića pred sobom, ne trudeći se mnogo da sakrije podsmeh.

– Šta to?

Kulverton s mukom ustade, pridržavajući se za sto. Bilo mu je potrebno svežeg vazduha, a Gorlijeva cigareta je užasno smrdela. Kao da ne može da kupi ništa bolje za sve one pare koje mu daje!

– Pa ovo naše ... »krstarenje« – isceri se Gorli. Mišići pod tankom majicom zatresoše se od bezglasnog smeha.

– Šta se to tebe tiče!

Kulverton je odmah shvatio da je upotrebio oštíri ton nego što je želeo, ali bol u želucu nimalo nije doprinósio njegovom raspoloženju. Ružno Gorlijevo lice izobličila je grimasa besa dok je pružao ogromnu šapu prema konzervi sa pivom.

– Mene ne ... ali momci gundaju ...

– Zbog čega?

Kulverton se sa uzdahom vrati na svoje mesto. Ovaj razgovor očigledno se nije dao izbeći.

– Dosadno im je – sleže Gorli ramenima. – Sem toga ... znate kako je, šefe ...

– Dosadno im je, a? – Kulverton je ponovo trljao slepoočnice. – Pa šta je trebalo da uradim? Da povedem hula plesačice? To bi im se sigurno više dopalo ...

– Sigurno – iskezio se Gorli. – Momci su mladi, pomalo usijane glave, a ...

– Sam si ih birao – jetko reče Kulverton. – Prema tome, oni su tvoja briga!

– To je tačno, ali ni ja nisam znao da će se stvar ovako otegnuti.

– Pa šta? Dogovor je bio po pedeset dolara dnevno, koliko se sećam. Te tvoje gorile toliko su glupe da ne umeju da izračunaju kako im odgovara da ovaj posao traje što duže!

– Nije sve u parama – uzdahnu Gorli. – Rekoh već... ima još neštota...

Kulverton je odustao od slepoočnica i sada je obema rukama stiskao želudac. Već je znao šta dolazi.

– Bes? – upita tiho.

– Bes – klimnu Gorli glavom. Obliznuo je debele usne i ponovo nagnuo konzervu sa pivom, motreć ispod oka u Kulvertona koji je buljio u pod.

– Nije trebalo da je vodim – proste nja Kulverton i njegovo zeleno lice obliše kapi znoja. – Prokleta kućka...

– Ja sam to odmah rekao...

– I bio si u pravu, Lu. Lud sam što te nisam poslušao.

Gorli se polako uspravljao, sve dok se nije učinilo da će njegova ogromna čupava glava dotaći nisku tavanicu. Bacio je opušak na pod i protrljao ga nogom, ne obraćajući pažnju na izraz gađenja na Kulvertonovom licu.

– Najbolje će biti da se drži podalje od momaka – brundao je. – Ovo valjda neće trajati još dugo. Čim posao bude zvršen, sve će biti u redu. Momci će posle toga misliti samo na dolare koje će dobiti, na piće i ženske na Tahitiju, znate... ali, dotle...

– To je lako reći – uzdahnu Kulverton. – Video si i sam, Lu... proklet-

stvo, ta ženska ne obraća pažnju na ono što joj govorim.

– Hmm!

Gorli se nakašljao, ali je taj zvuk govorio veoma mnogo: »Da sam ja na tvom mestu, onda...«

– Ja vam rekoh – sleže Gorli ramenima. – Bojim se samo da ne dođe do gužve...

– U redu, u redu... jasno mi je.

Vrata su se bučno zatvorila za Gorlijem, ali se Kulverton nije ni pomerio s mesta. Njegove zakrvavljene oči buljile su u ružnu mrlju na blistavom čistom podu, tamo gde je Gorli zgazio svoj opušak.

Svega nekoliko dana ranije tako nešto ni na pamet mu ne bi palo...

Još jednom uzdahnuvši, Kulverton pođe na palubu pognute glave, s mukom se uspinjući uz metalne stepenice. Svež vazduh mu je prijaio i on duboko udahnu nekoliko puta. Pogled mu odluta prema severu, tamo gde je nad horizontom lebdeo niski tamni oblak pokazujući mesto gde se nalazi ostrvo.

Paluba velike jahe blistala se od čistoće i on zadovoljno klimnu glavom. I njegovo omiljeno mesto već je bilo spremno, velika stolica za ležanje pod šarenim suncobranom; nadohvat ruke stajao je stočić sa kristalnim čašama, flašom odličnog viskija i posudom za led.

Džozef Kulverton III obliznu suve usne. »Prokletstvo, još samo malo da izdržim... a posle toga će sve biti kao na pravom krstarenju... moći ću da se opustim i odmorim kao čovek. A valjda će se i Bes malo smiriti...«

Ruka mu je nekoliko trenutaka neodlučno lebдела nad flašom, ali konačno potisnu osećaj mučnine u

želucu i nasu sebi dva prsta mirišljave, tople tečnosti. Led prijatno zazvoni u čaši i on sklopi oči ispijajući prvi gutljaj. Prijalo je mnogo bolje nego što je očekivao.

Dvadesetak minuta kasnije svet je za Džozefa Kulvertona III bio mnogo lepši. Viski mu je ugrejao želudac i odneo poslednje ostatke glavobolje, i on se lagodno ispružio u stolici izlažući jutarnjem suncu samo svoje mršave noge u kratkim pantalonama. Stokton je vredno poslovaio po palubi, uklanjajući prljavštinu koju su samo njegove orlovske oči uspevale da otkriju. Kulverton se osmehnu: taj Englez je pravo blago i kao batler, i kuvar, i sobar i sve drugo.

I, što je bilo najvažnije, nikada nije postavljao neugodna pitanja...

Njegova, ili bolje rečeno Gorlijeva posada, mrzovoljno se izvlačila iz svoje kabine na prednjem delu. Neki su još žvakali ili čačkali zube posle obilnog doručka, tražeći neki hladovit kutak na palubi gde će uz pivo i karte dočekati ručak.

Šestorica tipova mračnog izgleda koji su, smeo se kladiti, bar po jednom videli zatvor iznutra i toga se nisu stideli. Ipak, moralo im se priznati da su dobri pomorci. Gorli, taj odvratni grmalj Gorli, znao je svoj posao; posadu jahte, ne računajući Stoktona, činili su »momci« koje je sam odabrao u San Francisku, obilato rasipajući Kulvertonove pare.

»Do đavola i pare«, pomisli Kulverton ohrabren sadržajem nekoliko čaša viskija koje je sručio u grlo jednu za drugom. »Kad ovo prođe, u džepu će mi ostati čisto bar dvadeset hiljada dolara... u džepu, a ne na nekom računu gde bi ih poreznici mogli pronaći. Inteligentan momak s

tim novcem može učiniti mnogo toga, naravno, ako ga posluži malo i sreća...

Njegovo usko lice nežnih crta se smrači. Prokletstvo, kako je samo brzo nestalo onih stotinak hiljada dolara koje mu je ostavio otac, Džozef Kulverton II. Naravno, bilo je još mnogo novca na njegovo ime, ali gotovog novca ne. Matori ga je očigledno odlično poznavao: sem bednog izdržavanja koje je stizalo svakog meseca, sve ostalo je bilo uloženo u sigurne akcije i nije se moglo pretvoriti u gotovinu... o tome je budno vodila računa advokatska kancelarija onog kaišara Čestertona, proklet bio...

»Ali, pokazaću ja njima«, kezio se Kulverton. »I Čestertonu i svima ostalima. Džozef Kulverton III nije ništa manje sposoban da dođe do para od svojih poštovanih predaka«.

A ovaj posao će to pokazati na najbolji način...

* * *

Na uskoj palubi ribarskog broda »Nensi« čovek koji je trenutak ranije izašao iz kabine sada je hitrim korakom išao napred i nazad, pokrećući ruke i telo u nizu složenih vežbi čiji je cilj bio postizanje uobičajene hitrine i gipkosti svih mišića. Neke od tih vežbi nisu bile nimalo bezazlene, ali ih je on izvodio s lakoćom koja je odavala izuzetnu veštinu i snagu.

Konačno, kada je njegovo preplano mišićavo telo bilo potpuno obliceno znojem, on zbaci sa sebe kratke pantalone i niz bok broda skliznu u vodu, praćen pomalo zabrinutim pogledom starog morskog vuka oslojjenog na onom delu palube koji se

po tradiciji naziva mostom. No ovoga jutra mirnu površinu okeana nisu brazdala crna peraja ajkula i plivač je bezbrižno kružio oko broda, režući vodu snažnim zamasima.

– Momak se baš ničega ne plaši, a, kapetane?

Nekoliko koraka dalje otvorila su se vrata kuhinje i na njima se pojavio visok, mršav čovek u beloj keclji, i povrnutih rukava. U njegovom promuklom glasu osećao se strani naglasak.

– Izgleda – osmehnu se kapetan, lagano nabijajući lulu pocrnelu od dima. – Uostalom, šta da ti pričam, video si i sam.

– Više bih voleo da nisam – uzdahnu kuvar. – Da mi je neko to pričao, u oči bih mu rekao da je najveći lažov sa ove strane Panamskog kanala. Ovako...

– To ti je pouka da nikome i ne pokušavaš da pričaš šta si video. Ionako ti neće verovati.

– Naravno da neće – složi se kuvar – Koja bi budala, sem nekog prašinar, poverovala da čovek nasred okeana može golim rukama da izađe na kraj sa ajkulom, hajde reci i sam!

– Ne znam, Olsene... stvarno ne znam... ta stvar je proketo čudna...

– Dobro jutro! – javi se jedan svež ženski glas iza njih. Kapetan se okrete i prinese prst štitu kape, a lice kuvara razvuče se u širok osmeh.

– Dobro jutro, mis Sumiko. Jutros ste poranili?

Oniska devojka, koja je podsećala na Japanku, osmehnu se pokazujući pravilne i bele zube. – Kad je jutro tako lepo... zaista je pravi zločin ostati u kabini! Vidim da je Leslie stigao već i do plivanja!

– Čudi me da još nema vašeg drugog prijatelja – gundao je kuvar. – Obično u ovo doba već urla i zahteva doručak. Gospode bože, koliko taj čovek samo može da pojede! Da sam ja na njegovom mestu, bio bih debeo kao bure!

– To je zato što tvoja hrana nije ni za ajkule – veselo dobaci krupan mladić duge plave kose koji se upravo pojavio na palubi, obučen samo u kupaće gaćice. – Dobro jutro svima! Šta ima za doručak, Olsene, stari dečko? Gladan sam kao vuk!

– Eto ga! – sleže kuvar ramenima. – Šta sam rekao? Čovek koji u istom dahu kudi moje jelo i pita šta ima za doručak! Šta kažete na to?

– Halo, Leslie! – urlao je već plavo-kosi, ne obraćajući pažnju na Olsenovo gundanje. – Dosta je bilo, vreme je za doručak! Požuri, matori Olsen jutros je spremi nešto specijalno: pržene cipele na mašinskom ulju! Zar ne osećaš kako miriše? Privući će sve ajkule od Feniksovih ostrva dovde!

– Pite! – strese se devojka. – Ne govori tako... još uvek ne mogu da se smirim kad pomislim šta se moglo dogoditi...

– Šta ti je, Sumiko? – galamio je Pit dalje, ne obraćajući pažnju na značajne poglede koje su izmenili kapetan i Olsen. – Jedna bedna ajkula, pih! Šta je to za Leslieja? I to još pre doručka!

– Ne volim ni da mislim na to – vrtele je devojka glavom, a njene krupne oči izgledale su još dublje nego obično. – A šta bi se dogodilo da se pojavio čitav čopor?

– Ništa! – nasmeja se Pit. – Matori Olsen bi sručio svoj doručak u more i jadne životinje bi se odmah potro-

vale!

U međuvremenu, plivač je doplivao do njih i s lakoćom se izvukao na palubu prateći ovaj razgovor sa osmehom.

– Šta se dogodilo? Pit je ponovo pokvario želudac?

– Čime? – prezrivo iskrivi lice plavokosi. – Onim bućurišem od kafe koji sam maločas popio? Tu nije bilo dovoljno kafe ni da voda pocrni, časna reč. Zašto si takva tvrđica, Olsene, hajde reci! Nisu valjda svi Šveđani takvi?

Slegavši ramenima, kuvar nestade iza svojih vrata, praćen grohotnim Pitovim smehom. Lesli je žustro trljao telo grubim peškirom, osmehujući se devojci.

– Hoćeš li doručkovati s nama? – tiho upita ona.

– Ne mogu – odmahnu on glavom. – Sonda je već u vazduhu, treba da zabeležim nove podatke. Donesi mi jelo u kabinu, važi?

– Naravno – osmehnu se Sumiko. – To neće još dugo trajati, zar ne?

– Ja mislim da neće. Dosadno ti je?

– Neee ... samo bih ipak volela da vidim i malo kopna. Ili bar da se vreme promeni. Ovaj vidik previše je monoton za moj ukus.

– I za moj – nasmeja se Lesli. – Šta vi na to kažete, kapetane?

– Ja? – sleže ovaj ramnima. – Ja sam se već navikao ... što se mene tiče ovde možemo ostati sve dok je vreme lepo. A to se može otegnuti, u ovo doba godine bure su prava retkost. Mada priznajem da ne bih imao ništa protiv jedne prave mornarske krčme sa havajskom muzikom ili nečeg sličnog.

– Pa, mislim da ćemo uskoro moći da vam ispunimo želju – dobaci Lesli

preko ramena. Hitrim koracima silazio je pod palubu mahnuvši još jednom devojci rukom.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je u kabini čija je vrata pažljivo zatvorio za sobom. Pokret ruke i ekran pred njim ponovo je zatreperio. Njegov oštri pogled malo se ublažio: u međuvremenu se na drugom brodu, dvadesetak milja dalje, ništa važno nije dogodilo ...

* * *

– U-hu! Džoi, maco!

Kulverton se strese. Prokleta kućka!

Ispod oka je pogledao na grupicu na drugom kraju palube. Pogledi ljudi podigli su se sa karata; nijedan od njih nije skrivao prezir koji su osećali prema njemu, Džozefu Kulvertonu III.

Bes je dolazila preko palube uvijajući kukovima i gornjim delom tela, oprezno gazeći u sandalama sa neverovatno visokom štiklom od koje su njene duge noge izgledale još duže. Duga plava kosa bila joj je nemarno zabačena unazad, a raskošno telo skrivale su dve trake tkanine koje bi se samo uslovno smele nazvati kupaćim kostimom.

– Oh! – uzdahnu devojka padajući u stolicu preko puta njega. – Džoi ... noćas smo baš preterali, a?

Ton joj je bio lak i opušten, ali su ispod dugih veštačkih trepavica svetlosive oči proračunato odmeravale svaki pokret na Džozefovom licu. Bes se trudila da zaključ i u kakvom je Kulverton raspoloženju posle noćne pijanke i svega što se potom dogodilo.

– Koliko sam ti puta rekao da me

ne nazivaš tim glupim imenima pred posadom! – zareža Kulverton. – Prokletstvo, imaš valjda toliko mozga da zapamtiš tako просту stvar!

– Ali, Džoi... maco – uvređeno napući usne devojka. – Šta ti je jutros? Loše si spavao?

– Idi do đavola!

– Oho! – njeno lice se uozbilji. – Gospodin Džozef Kulverton III je zaista ljut. A čemu možemo pripisati vaš kraljevski gnev, gospodine Kulvertone? I vama je dosadilo čekanje?

Plaša s viskijem tupo lupi o sto, jer Kulverton već nije uspevao da kontroliše svoje pokrete. Iskapio je čašu jednim gutljajem.

– Da, dosadno mi je – cedio je kroz zube. – Kao i tebi i svima ostalima na brodu! I nikome neće biti lakše od toga što šetaš polugola po palubi! Prokletstvo, rekao sam ti da paziš na oblačenje... hoćeš da te jedan od ovih Gorlijevih grmalja povali u nekom uglu, je li?

Bes se promuklo nasmeja.

– Mižda bi to bila dobrodošla promena – reče prezrivo. – Najzad i jedan pravi muškarac na ovoj smrdljivoj jahti...

– Šta to treba da znači? – trže se Kulverton. – Ako misliš na ono noćas... prokletstvo, videla si i sama koliko sam popio...

– Ne samo noćas – ravnodušno odvrati ona paleći dugu cigaretu. Pogled joj je nezainteresovano prelazio preko glatke površine svud oko njih. – Ne samo noćas, Džoi, maco.

– Droljo!

– Ništa novo – sleže ona ramenima. – Uostalom, sam si mi ponudio novac da pođem s tobom, ako se ne varam... Naspi i meni jedan viski.

– Nosi se do đavola! – siktao je Kul-

verton. – Gubi se, ili cu...

– Šta to? – nasmeja se devojka nalivajući mirnom rukom piće u čašu. – Šta ćeš učiniti, Džoi? Isamarati me? Narediti da me bace s broda?

Cepteći od gneva Kulverton s gadnom psovkom skoči na noge. Kristalna čaša se s treskom rasprše na das-kama palube.

– Šefe!

Kulvertonova upola podginuta ruka pade niz telo. Gorlijeva ogromna glava izvirivala je iznad stepeništa.

– Šta se dogodilo, do đavola?

– Radio... neko zove na dogovorenoj frekvenciji.

– Prokletstvo! Zašto to odmah ne kažeš? – zaurla Kulverton.

Teturajući se, on pohita preko palube i nestade niz stepenice. Bes je poluzatvorenim očima gledala za njim, a onda skrete pogled prema napetim licima ljudi koji su zaboravili na karte.

Taj Gorlijev poziv značio je da njihovom čekanju, možda, dolazi kraj. Zgledali su se sa osmesima na grubim licima. Tahiti više nije bio daleko...

– Hej, momci – pozva Bes. – Zašto već jednom i mene ne pozovete na partiju pokera? Ili još bolje... dođite ovde, za sto. Ima i viskija!

Njih četvorica ponovo se zгледаше. Od početka plovidbe obilježivali su usne pri pomisli na odlični viski koji se svakog dana iznosio na Kulvertonov sto, ali je Gorli bio veoma konkretan: sve dok posao ne bude završen sleduje im pivo i ništa drugo sem piva. Ali sada, kada ih poziva gazdina ženska, to je isto, ili skoro isto, do đavola, kao da ih poziva sam gazda...

Najzad, izgleda da se taj prokleti

posao ipak bližio kraju.

– Ja idem! – isceri se Ramirez, žilavi Meksikanac uskih bokova i širokih ramena, sa uvek pažljivo zalizanom crnom kosom iznad vatrenih očiju. – Hvala na pozivu, mis.

Približavao se svojim nečujnim korakom mačke, korakom koji je neodoljivo asocirao na mračne prolaze i oštre, blistave noževe. Ni ostala trojica nisu zaostali za njim. Mrmljajući nešto sebi u nedra, privlačili su pletene stolice oko okruglog stočića pod suncobranom.

Bes je, smešeći se, procenjivala njihova lica, uživajući u požudnim pogledima koje su ispod oka bacali na njeno gotovo nago telo.

– Slobodno se poslužite viskijem – reče. – Džoi će malo galamiti, ali – ona sleže ramenima – već ću se pobrinuti za njega.

– Neće biti teško – isceri se Noks, otkrivajući požutele, neravne zube. – Svi argumenti su na vašoj strani, mis.

Promukao smeh i zveket kristalnih čaša. Bes se zadovoljno osmehnu. Bili su to najzad ljudi po njenom ukusu, ljudi iz njenog društva, a ne neki degenerisani milionerski sinovi koji sopstvenim rukama ni za doručak ne bi mogli da zarade. Iskapila je do dna svoju čašu i ponovo je pružila Noks, ali je ovoga odgurnuo Ramirez i prvi napunio čašu.

– Dakle, momci – reče ona veselo – kako ćemo? Prijateljska partija ili za pravu lovu?

– Paaa – otezao je crnokosi južnjak podmuklog pogleda, Vilers, – s obzirom da ona varalica Teri nije ovde ... mogli bismo i za malo veći ulog, a?

– Mora da vam je Teri pokupio svu lovu – smešila se Bes. – Nikako da ga

uhvatite, je li?

– Ima prokleta brzu ruku – gundao je četvrti čovek, Hačison, nervozno češkajući ogromni ožiljak od noža koji mu je naruživao desnu stranu lica. – Ni mi nismo deca kada su karte u pitanju, ali on ...

– Pet dolara ulog ... može?

– Hmmm ... nije loše ...

– Ja pristajem – zavodnički se cerio Ramirez – ali pod jednim uslovom ... da mi kažete gde držite novac, mis ... pod tim kostimom ne može da se sakrije ni novčić od deset centi!

Bes se promuklo nasmeja, samosvesno gledajući niz savršeno telo. Mirnim pokretom ruke smakla je gornji deo kostima i otkrila grudi.

– Šta mislite, koliko vredi ovo ovde?

Noks je tiho psovao, sa divljenjem buljeći u nju, druga dvojica su oblizivala suve usne. Jedino je Ramirez uspeo da se osmehne.

– Najmanje sto dolara, mis ... a možda i više, pošto ste jedina ženska na jahti!

– Prokleti Meksikanac! – procedi Vilers. – Sto pedeset i ni centa manje ...

Nokse? Hačisone?

Noks je i dalje buljio u nju, odmahujući glavom. Hačison proguta pljuvačku.

– Prokletstvo, da imam dvesta dolara, ne bih oklevao, ali ...

– Otpadaš! – umeša se Vilers. – I ti, Nokse, isto. Teri vas je već opelješio. Rekli smo sto pedeset, je li tako? Ramirez?

– Žao mi je – ledeno se smešio Meksikanac. – Ako dam dvesta dolara onda nemam više čime da igram ... međutim, da li će ta cena va-

žiti i kasnije, mis? Mislim, za onoga koji posle ove partije dođe do para?

– Cena važi – poslovno reče Bes vraćajući kostim na mesto. – Sto pedeset dolara na sto, Vilerse ... a protivusluga, u prvom pogodnom trenutku. Važi?

– Svakako, mis – široko se cerio Vilers izvlačeći svežanj novčanica iz zadnjeg džepa. – Noćas, ako nemate ništa protiv ...

– Može – klimnu devojka glavom pažljivo prebrojavajući novčanice. – čim ono milionersko dete zaspi. Da vidim te vaše karte. Nadam se da nisu obeležene?

* * *

– Zato si ti, znači, žurio u kabinu?

Lesli se sa osmehom na licu okrete od ekrana. Sumiko je stajala na ulazu u zamračenu kabinu sa poslužavnikom u rukama. I na njenom licu lebdeo je osmeh.

Prišla je lakim korakom stolu i spustila doručak pred Leslija. Neko liko trenutaka je proučavala sliku na ekranu, a onda frknu:

– Ništa naročito ... gde su ti oči, Lesli?

– Trebalo da da dođeš nekoliko minuta ranije – smešio se on. – Dama je pokazivala i ono malo kože skriveno ispod gornjeg dela kostima. Koliko sam uspeo da procenim, bio je to njen ulog u partiji pokera.

– I momci su, naravno, prihvatili?

– Naravno. Ženska je očigledno po njihovom ukusu.

– A po tvom?

Lesli je pažljivo proučavao njeno lice.

– Da nisi iznenada postala ljubomorna, Sumiko? Ranije nisi bila tak-

va ...

Devojka obori glavu i lice joj skriše gusti pramenovi crne kose. Grudi pod tankom majicom uzbuđeno su se dizale.

– Oprosti, Lesli – reče tiho. – Čini mi se da se moj mozak još nije oporvao od operacije ... pokatkad mi se sve oko mene ponovo učini čudnim i nepoznatim ... ti više nisi ti, ja nisam ja ... i bojim se ...

– Čega, malecka? – nežno upita Lesli privlačeći je bliže sebi.

– Da ti ... da ćeš ti otići i ostaviti me samu, među nepoznatim ljudima ... kao onda ...

Opustila se u njegovom snažnom zagrljaju provlačeći nežno prste kroz kratku, kovrdžavu kosu. Telo joj je uzdrhtalo.

– Ti znaš da više ničega ne treba da se plašiš – šaptao je Lesli. – Ničega, Sumiko ...

Njegovi iskusni prsti skliznuli su pod majicu i devojka se zgrčila od iznenadne topline.

– Nemoj sada ...

– Zašto? Plašiš se da dobri kapetan Kenig iznenada ne upadne u kabinu kako bi proverio šta radi taj šašavi naučnik koga zanimaju vazдушna strujanja nad centralnim Pacifikom?

– Znam da on neće – osmehnu se devojka. – Kapetan je uvek bio pravi džentlmen, iako sam ubeđena da od početka zna da među nama nečeg ima ...

– Nego?

– Pit bi mogao ući svakog časa – nasmeja se ona, otrgnuvši se od njege. – Znaš da je već pošasavao za tom plavušom na jahti. Hajde, jedi, doručak će ti se ohladiti ...

Zagladivši rukom kosu, Lesli baci pogled na ekran. Na jahti se nije do-

gađalo ništa zanimljivo, bar ne na palubi. Petorka za stolom bila je zadubljena u karte, a jedina promena bila je u tome što su se priključila i dva kibicera, još dva momka iz posade čija su lica bila dobro poznata Leslieju posle pet dana posmatranja. Sa osmehom na licu ponovo se okrenuo devojci.

– Ako želiš da doručkujem, onda izađi iz kabine ... ili obuci bar nešto manje provokativno. Ta majica ti je gotovo providna.

– Gle! – devojka podiže obrve. – Mislila sam da vam se to dopada, mister Eldridž! Otkud odjednom ta iznenadna promena?

– Sve radi mira na brodu – smejao se Leslie dohvatajući komad dvopeka sa poslužavnika. – Hajde, mala, kidaj. Imam posla!

Tobože ljutito napućivši usne, Sumiko nestade kroz vrata, prkosno njišući vitkim bokovima. Lesliejev pogled ponovo se vrati na ekran i on zamišljeno nastavio da žvaće.

Peti dan ... peti dan kako se na staroj »Nensi« ljuľjuškaju na istom mestu, dvadesetak milja južno od ostrva Bejker, gotovo na samom ekvatoru. I svakog jutra precizni uređaji dizali su sa palube ribarskog brodića balon-sondu sa mnoštvom nerazumljivih elektronskih uređaja, čiji je cilj, bar tako je mislio kapetan sa svojom tročlanom posadom, bio da ispita vazдушna strujanja.

Niko od njih četvorice nije ni sumnjao da je glavni i jedini važan deo balona bila u stvari specijalna televizijska kamera sa usavršenim teleobjektivom u čijem je fokusu neprekidno bila luksuzna jahta »Aloha«, vlasništvo Džozefa Kulvertona III, građanina SAD i stanovnika San Francis-

ka. S razlogom, jer Leslie Eldridž verovatno ne bi umeo da otkrije neko prihvatljivo obrazloženje za kapetana; špijuniranje brodova nasred Tihog okeana bio je posao kojim se obični, poštteni ribarski brodovi nikada ne bi bavili.

Naravno, kapetan Kenig i njegova tri postarija pomorca nisu ni slutila šta se krije pod palubom »Alohe«, a Leslie Eldridž je to veoma dobro znao. I to mnogo pre nego što su oba broda isplovila iz luke San Franciska u razmaku od nekoliko časova.

Ovako, kapetan Kenig je mirno obavljao ono malo posla po brodu, i ne sluteći da se jahta nalazi u blizini; »Aloha« j eneprestano bila van njihovog vidnog polja, a »Nensi«, stara dobra »Nensi«, nije imala radarski uređaj ...

Lesli razvuče usne u osmeh. Koli-ko bi tek kapetan Kenig bio iznenađen kada bi mu neko došapnuo kako taj čudni trio, koji je zakupio njegov brodić, nema nikakve veze sa naukom; iznenađen, ali verovatno ne i razočaran. Iz nekoliko dugih i zanimljivih razgovora sa starim pomorcem, Lesli je otkrio da miroljubivi ribar za sobom ima prilično uzbudljivu prošlost.

Jednostavno, bio je to čovek koji je samom svojom pojavom ulivao poverenje; kada bi mu naredili da jurne svojim brodićem na čitavu flotu, on bi dublje nabio svoju kapu na glavu, povukao hladnokrvno dim iz lule i komandovao punom parom napred – i do đavola sa torpedima!

Leslijev oštri pogled, međutim, nijednog trenutka nije napuštao veliki ekran, tako da mu nije promakla iznenadna napetost u grupici raspoređenoj oko stola. Nije to bilo ništa na-

ročito upadljivo, možda tek neobično zategnuta i ukočena leđa ljudi koji su do maločas mirno sedeli sa kartama u rukama.

»I bilo je krajnje vreme da se nešto dogodi«, pomisli, naginjući se bliže da uključi uređaj za snimanje«. Bilo je krajnje vreme da se nešto dogodi...«

* * *

Ramirez je sa svog mesta prvi čuo korake na metalnim stepenicama, koje su vodile u potpalublje, i tiho zviznuo kroz zube. Njegove crne oči sa zanimanjem su pratile reakciju ostalih koji su se na trenutak ukočili, kao deca uhvaćena u nestašluku. Jedino se Bes ledeno osmehnula preko cigarete gurnute u ugao usana i Ramirez je sa odobravanjem klimnuo glavom. Ta mu se devojka sve više dopadala...

– Prokletstvo! – tiho je opsovao Vilers. – Evo Gorlija... ništa od igre, momci. A taman sam počeo da vraćam ono što sam izgubio!

Kulverton je prvi izašao na palubu, ali na njega niko nije obraćao pažnju; otvoreni ili skriveni pogledi bili su uprti u njegovo ružno, grubo lice na kojem su se sijale krupne kapljice znoja.

Gorli je zastao da nekoliko trenutaka uživa u pometnji koju je izazvao svojom pojavom; sa moćnim rukama na kukovima, raširenih nogu zaista je predstavljao pojavu koja je izazivala poštovanje.

Gledajući ga preko karata, Bes je iznenada duboko udahnula i grudi ispod tanke tkanine su joj zadrhtale. Ramirez se tiho nasmeja i ona ga ošini pogledom.

»Prokleti Meksikanac«, pomisli. »Njemu ništa ne može da promakne...«

– Bes! – uzbuđeno uzviknu Kulverton visokim falsetom koji je izazvao samo osmehe na licima Gorlijevih ljudi. Pocrvenevši, on se zbunjeno nakašlja. – Šta je to, Bes? – dodade nešto sigurnijim, punijim glasom.

– Koje?! – devojka je s gađenjem odbacila karte od sebe na sto i lagodnije se zavalila u stolici, obrćući čašu s viskijem među vitkim prstima. – Za šta pitaš, Džoi, maco?

– Ti ljudi... šta oni rade za mojim stolom? – gušio se Kulverton od besa.

Leden se smešeći, dugonogi Vilers odgurnu svoju stolicu tako da ona s treskom pade na palubu. Ustao je i zavukao palčeve pod široki kožni opasač.

– Niko od nas nije prokleti crnac – progovori tihim, opasnim glasom. – Pa čak ni Ramirez, do đavola... zašto ne bismo smeli da sednemo za taj prokleti sto, a?

– U redu je, šefe – dobaci Gorli uglom usana. – Ja ću ovo srediti...

Izašao je korak napred, gotovo zaklonivši Kulvertona širokim plećima.

– Čini mi se da sam bio jasan, momci – govorio je umornim glasom, kao da ponavlja po stoti put neku dosadnu lekciju. – Na ovom delu broda nemate šta da tražite. Hajde...na svoja mesta. A i vi, mis...siđite u kabinu, tako će biti najbolje.

Pomirljivi ton njegovog glasa nije nikoga zavarao. Lu Gorli bio je čovek koji nije podnosio neposlušnost od ljudi kojima je zapovedao i oni su to veoma dobro znali. Pognutih glava

skupljali su svoj novac sa stola i gurali ga u džepove.

Jedino je Vilers stajao, šibajući Gorlija prkosnim pogledom. U prolazu, Bes mu na trenutak dotače mišicu.

– Ostavi... – šapnula je. – Drugi put...

Prezrivo se nasmešivši, Vilers se okrete u mestu, kao vojnik, i pođe prema pramcu. Gust mlaz pljuvačke pogodi samu sredinu blistavo čistog Kulvertonovog stola i ovaj poskoči u mestu od iznenađenja i besa.

– Ne! – prosikta Gorli koji se jednostavno pravio da nije video ništa. – Ne sada!

Nekoliko puta klimnuvši glavom, Kulverton se okrete i pođe niz stepenice za devojkom koja je pevušila neku drsku pesmicu.

Gorli se osmehnu, prezrivo i nadmoćno. Do đavola, svima je već jasno ko je ovde gazda... Lu Gorli, a ne taj šmekljan Kulverton.

I što je najlepše, to je konačno shvatila i Bes...

Duboko udahnuvši i šireći svoje moćne grudi, Gorli pođe preko palube prema pramcu. Njegovo vreme tek dolazi... Svih šest ljudi bili su u svojoj kabini, ali daleko od mreža za spavanje u kojima su provodili najveći deo dana. Ramirez i Vilers su stajali jedan nasuprot drugom, kao dva petla, a ostali su napeto iščekivali šta će se dogoditi.

Gorli se jednim ramenom nasloni na dovratnik i grleno nasmeja.

– Ipak sam bio u pravu, a? Vama viski ne treba davati. Odmah se počupate. Vilerse, Ramirez, šta se dogodilo?

– Ništa – procedi Vilers okrećući se od Ramireza i prilazeći svojoj

mreži u uglu kabine. Ramirez je ukočeno gledao za njim.

– Nokse?

– Ništa naročito, šefe – Noks proguta pljuvačku. – U pitanju je... ovaj...

– Zaveži! – prosikta Vilers preko ramena. – Zaveži, Nokse!

Gorli se grohotom nasmeja.

– Pustite da pogađam... u pitanju je ona Kulvertonova droljica, je li tako? Posle para i viskija, to je jedino zbog čega bi se Vilers i Ramirez mogli zakačiti, a?

Dvojica-trojica ljudi takođe se nasmejaše. Vilers i Ramirez su ćutali ukočenih lica.

Svojim grubim instinktom Gorli shvati da ovoga puta ne sme da ide predaleko. Postojala je granica do koje je kod ljudi preovlađivao strah od njega. Kada se ta granica pređe, može se dogoditi svašta... a Vilers i Ramirez bili su najopasniji među njima.

– U redu – osmehnu se grubo Gorli. – Da ne gubimo vreme... Momci, izgleda da je čekanju došao kraj. Noks i Benskin, motori, Halison na krmu. Momci, polazimo!

Ljudi se zgledaše, a ona trojica kojima je naredio da pođu gotovo izleteše iz kabine. Oslonjen na zid, Vilers je sporim pokretima savijao cigaretu.

– Koliko ja znam, randevu je bio zakazan na ovom mestu. Da neše milionersko detešce nije zabrljalo koordinate?

– Ovoga puta ništa nije zabrljao – promuklo se nasmeja Gorli. – Koordinate su u redu, ali onaj drugi brod kasni. Maločas je stigla radio-poruka... Koliko smo uspeli da shvatimo, oni su sada negde zapadno od

ostrva Hauland.

– Oho! – Vilers podiže obrve. – A zašto tamo kad treba da budu ovde? I zbog čega poruka nije bila razumljiva?

– To bih i ja voleo da znam – progunda Gorli namrgođeno, gurajući cigaretu u usta. – U redu, recimo da im radio nije ispravan ... zašto onda ne dođu na zakazano mesto?

– Jedino ako im je pokvaren motor – zamišljeno će Vilers. – Samo, bilo bi veoma čudno da se u isto vreme pokvare i radio i motor, a, Lu?

Gorli se kratko nasmeja. Njihovi pogledi se sretoše.

– Misliš li isto što i ja? – isceri se Vilers. Okrenuo se Ramirezu koji je nepomično stajao na istom mestu gutajući ih vatrenim očima. – Šta ti misliš, Meks?

– Nešto tu smrdi ...

– tačno – uzdahnu Gorli protežući se tako da mu zapuckaše kosti. – Slušajte, nema potrebe da stvaramo paniku ... ali, neka vam oružje bude pri ruci. O.K.?

Vilers klimnu glavom.

– Pobrинуću se za to.

– O.K. – ponovi Gorli i pođe iz kabine.

– Lu ...

Vilersov glas bio je još tiši nego nekoliko trenutaka ranije.

– Šta je bilo?

– Šta je u onim sanducima pod palubom?

Gorli se nasmeja.

– Još nisi zavirio u njih, Vilers? Čudi me ...

– Ona brava dole nije obična brava – dobaci Ramirez pokazujući blistavo bele zube.

– Naravno – isceri se Gorli. – Znam s kim imam posla ... A što se sandu-

ka tiče ... zar je važno šta je u njima?

* * *

– Šta sada? – uznemireno upita Tabasko Pit naginjući se preko Leslija da bude bliže ekranu. – Umaci će nam, Les!

– Neće – odmahnu Lesli glavom. – Uskoro ćemo za njima ...

– A šta ćeš reći kapetanu? Nisi li ga danima ubeđivao da je za tvoja merenja neophodno da brod miruje na istom mestu?

– Jesam – sleže Lesli ramenima. – Objašnjenje ću lako naći ... na primer, da sam zapazio neobična strujanja u oblacima između dva ostrva. Možda će se čuditi, ali to više nije naročito bitno, Pite. Imam osećaj da ovo neće još dugo trajati.

– Da, nešto je zaista počelo da se događa – osmehnu se Pit. – Moram ti priznati da sam počeo da se dosađujem. Kao na letovanju koje predugo traje.

– A naročito kada u blizini nema žena. Ne računajući Sumiko ...

– Ko kaže da nema žena? A plavuša na jahti?

– Izvini. Zaboravio sam da je ona tvoj tip, iskezi se Lesli. – Slušaj ... ostani još neko vreme pored ekrana kako bismo bili sigurni kojim kursom plove. Ja idem da pripremim kapetana za polazak.

Laganim korakom Lesli je išetao na palubu i dohvatio dogled. Nekoliko minuta je pažljivo posmatrao karakteristične kumuluse koji su lebdele nad ostrvom, praveći se da ne primećuje zainteresovan pogled kapetana Keniga. Bio je ubeđen da urođena kapetanova radoznalost neće odoleti.

I zaista, kapetan je tobože nezainteresovano došetao do njega i naslonio se na ogradu puckajući na lulu.

– Nešto nije u redu? Da se ne sprema oluja? Barometar ništa ne pokazuje ...

– Mmmm – Lesli se sav uneo u posmatranje. – Vidim neka čudna lokalna strujanja u onim oblacima gore ... Šteta što nismo bliže, do đavola!

Kapetan se glasno nasmeja.

– I vas su zasvrbeli tabani, Eldridž!

– Molim? – trže se Lesli.

Kapetan ga je gledao pravo u oči, sa finim osmehom na lukavom licu.

– Kažem da je i vama dosadilo. Imam utisak da ste našli bilo kakav izgovor, samo da bismo se jednom pomerili sa ovog mesta.

– Odnosno, da pokušavam čak i sebe da prevarim? Ne ... zaista, ne ... Uostalom, merenja koja juče i danas ovde vršim samo su neka vrsta kontrole, najverovatnije da uopšte neće biti potrebna.

– Kako vi kažete – kapetan je hladnokrvno istresao lulu kuckajući u metalne šipke ograde. – Mislim da niko na brodu neće imati ništa protiv da promenimo vazduh. A i malo zelenila prijaće mojim starim očima.

– U tome se slažemo – osmehnu se Lesli. – Koliko znam, ostrva Hauland i Bejker nisu nastanjena?

– Hmm ...

– Šta to treba da znači, kapetane? Nisu ili jesu?

– To je ono što niko pouzdano ne zna – mrmljao je kapetan ne ispuštajući praznu lulu iz usta. – Zvanično, ostrva su nenaseljena već više od trideset godina, otkako je Hauland napustila jedinica marinaca koju je neko prebacio iz bojazni da se na os-

trvo ne iskrcaju Japanci. Oni, međutim, nisu bili naročito zainteresovani za to malo suve zemlje, ostrva su im bila predaleko da bi mogla poslužiti kao baza. Međutim, priča se da ti marinci nisu baš bili na letovanju kako su mnogi zamišljali ...

– Je li? Nešto se dogodilo?

– Nešto jeste, ali ja bar do sada nisam uspeo da doznam šta. Jedno je sigurno: sa ostrva je otišlo mnogo manje marinaca nego što je došlo ...

– I ostrva su od tada pusta?

– Tako se misli. Mnogi, međutim, tvrde da su povremeno na ostrvu viđali dim i ljudske prilike. A tu je i slučaj »Lukrecije« ...

– Opet neka vaša priča o ukletim brodovima, kapetane? – nepoverljivo se osmehnu Lesli. Ovaj razgovor ga je sve više zanimao.

– To se baš ne bi moglo reći ... O »Lukreciji« postoje pouzdani podaci i svedočenja. Sem toga, to se dogodilo pre svega šest godina. Čudi me da niste ništa o tome pročitali u novinama ...

– Pre šest godina? Sad mi se čini da jesam ... »Lukrecija« je bila neka jahta, je li tako?

– Tačno. Plovila je pod zastavom Paname, premda je vlasnik bio neki Amerikanac, njegovog imena se zaista ne sećam. Bilo kako bilo, bura je zanela »Lukreciju« na sever od Feniksovih ostrva i ona se, prilično oštećena, našla u visini ostrva Hauland. Vlasnik i njegov kapetan, njegovog imena se sećam, Robson ako se ne varam, odlučili su da se iskrcaju, jer je jahta primila već suviše vode pod palubu. I nimalo prerano, mogu vam reći, jer je »Lukrecija« potonula jedva nekoliko sati kasnije ...

– Nisu mogli da pozovu pomoć?

– Kako da ne. Sve vreme su bili u vezi sa Feniksovim ostrvima; njihova poslednja poruka je glasila da brod tone i da posada već prelazi u čamce. Pošto na Feniksovim ostrvima nije bilo aviona, zamolili su za pomoć američku bazu na ostrvu Palmira i jedan hidroavion je uzleteo čim je to vreme dopustilo. E, od tog trenutka počinje ono neobično ...

– Posade više nije bilo?

– Tačno. Otkud znate? – trže se kapetan, zanet svojom pričom.

– Pa, sami ste rekli da je sve bilo u novinama – osmehnu se Lesli. – Vaša priča pomogla mi je da se setim: i pored svih traganja na ostrvu Hauland nije nađen nikakav trag tih ljudi.

– A ni njihovih čamaca za spasavanje – dodade kapetan zamišljeno klimajući glavom. – Da, to je ta priča. Ima nečeg neobičnog na ostrvu Hauland, da, da:

Lesli je zaorkužio pogledom po horizontu. Na licu mu je lebdeo lukav smešak. Došao je trenutak da proveriti koliko je bio tačan njegov utisak o kapetanu Kenigu.

– Znači li to da ne biste smeli da se iskrcate na ostrvo Hauland, kapetane? – upita tihim, ozbiljnim glasom.

Lula zamalo ne ispade iz kapetanovih usta.

– Ko? Ja? Šta vam pada na pamet, do đavola! Ričard Kenig se ne plaši ni samog đavola!

– Oprostite – nasmeja se Lesli. – Nisam nimalo sumnjao u vašu hrabrost, kapetane. Zanima me nešto drugo: vaše objašnjenje slučaja »Lukrecija« ...

– Moje objašnjenje? Kako ste znali da ga imam?

– Šesto čulo, recimo – Lesli se nevino osmehivab.

Nekoliko trenutaka kapetan ga je oštro posmatrao ispod čupavih obrva, a onda uzdahnuo.

– Vi ste promašili profesiju, Eldridž. Trebalo je da postanete policajac ...

– Pa, i naučnik je neka vrsta policajca koji na osnovu malo činjenica stvara čitave teorije – nasmeja se Lesli. – Ta dva posla, bar koliko se meni čini, imaju dodirnih tačaka.

– Može biti – kapetan je preciznim pokretima ponovo nabijao lulu. – Zanima vas, dakle, moje objašnjenje. Pa, evo ovako: dao bih sve na svetu da mogu da zavirim pod palubu »Lukrecije«.

– Oho! – trže se Lesli. – Zar je nešto smrdelo?

– Ne znam ... ja kažem samo da bih dao sve na svetu da zvirim pod njenu palubu, ništa više.

– Niko to do sada nije pokušao?

– Koliko je znam, nije – kapetana je obavio gusti oblak plavkastog dima. – Uostalom, okean je dubok oko ovih ostrva, Eldridž ...

– To znam – promrmlja Lesli. – To znam ... Kapetane, hteo bih da krenemo prema ostrvu Hauland.

Na izbornom licu starog pomorca nije se pomerila nijedna crta.

– I zar je bio potreban ovoliki uvod da mi to kažete? – upita prekorno. – Odmah?

– Odmah, kapetane!

Nekoliko trenutaka su se gledali pravo u oči, kao dva čoveka ispunjena ponosom i snagom koju bi samo dobar posmatrač uočio u njihovim očima. A onda Kenig klimnu glavom i čvrstim korakom pođe u pravcu mosta.

Kulverton je s treskom zalupio vrata svoje luksuzne kabine. Bes, ispružena na ležaju, podigla je pogled sa romana koji je čitala, ili se bar pravila da čita, i mazno se protekla.

– Džoi, maco . . . nešto smo ljuti, a?

– Naspi mi viski – grubo je rekao on i bacio se u fotelju. Bes je instinktivno procenila da će najbolje biti ako posluša. Uvijajući kukovima prišla je baru i napunila mu čašu.

– Nešto nije u redu? – upitala je izmenjenim tonom.

Kulverton podiže zamagljen pogled.

– Nešto nije u redu, prokletstvo . . . pa ni ti!

– Ah, do đavola! – ona tresnu nogom o pod. – Čega lošeg ima ako sam se malo zabavila s ljudima? Prijateljska partija pokera i ništa više!

– Oni nisu tvoje društvo, Bes!

– Misliš?

Kulverton je skrušeno klimao glavom nad svojom čašom. Lice mu izobličilo karikatura osmeha.

– Da, u pravu si . . . oni su tvoje društvo . . .

– Tačno. I trebalo bi da se pomiriš s tim, Džoi. Najzad, ovo neće trajati još dugo, zar ne?

– Ko zna? – uzdahnu Kulverton. – Sipaj mi još . . .

Korito broda zadrhta od vibracija snažnih dizel-motora. Bes podiže glavu.

– Plovimo?

– Da. Do ostrva Hauland.

– Plan je izmenjen?

– To i jeste ono . . . ne znam . . .

– Kako to?

Bes nali i sebi viskija na dno čaše i iskapi ga jednim gutljajem. – Šta se dogodilo, pitala sam? – dobaci nestr-

pljivo.

– Nisam znao da te to zanima.

– E, sad znaš.

Kulverton je nekoliko trenutaka oklevao, a onda rezignirano sleže ramenima. – U redu, kad već hoćeš . . . maločas je neko zvao na ugovorenoj frekvenciji.

– Mineli?

– Ne znam . . . veza je bila užasno loša, Gorli i ja uspeli smo da uhvatimo tek nekoliko reči.

– I?

– Ništa. Ili gotovo ništa . . . razabrali smo jedino da se pominje ostrvo Hauland.

– Vi niste zvali?

– Gorli je pokušao, ali se veza naglo prekinula. Pokušavali smo još desetak minuta posle toga, ali niko nije odgovarao . . .

– Hmmm . . .

Kulverton je zainteresovano posmatrao devojkicu koja je napeto razmišljala buljeći kroz okrugli prozorčić.

– Bes . . . otkuda to da si iznenada toliko zainteresovana za moj posao?

– Ljudi se menjaju, Džoi . . . zbog čega ni ja ne bih povremeno smela biti ozbiljna?

– Štitiš svoju investiciju, zar ne? – prezrivo reče on.

Na njenom licu zaigra hladan osmeh. – Pa, ako već tako hoćeš . . .

Brod ponovo zadrhta i počeo lagano da se okreće. Kulverton s mukom ustade.

– Idem na palubu.

– I ja ću s tobom.

– Ne dok ne obučeš nešto pristojnije, do đavola! Ne želim više nikakvih problema, jasno?

Ona poslušno klimnu glavom i priđe malom plakaru. Jednim pokre-

tom zbacila je gornji deo kostima, ne obraćajući pažnju na Kulvertona koji je zastao da je gleda. I ne gledajući, izvikla je dugu svetlu majicu i navukla je.

– To nije mnogo bolje – promuklo se nasmeja Kulverton. – Ali ... – on ponovo seleže ramenima i nestade kroz vrata. Bes se osmehnu.

– Džoi, mali moj – šaputala je hladnim, proračunatim glasom. – Svako koristi oružje kojim raspolaže. A ovo – ona rukama pređe preko punih grudi koje su se jasno ocrtavale ispod majice – ovo je još uvek moje najpouzdanije oružje ...

Pod sigurnom Noksovom rukom snažni motori su preli i »Aloha« je gutala prostor, ostavljajući širok zapenjen trag na mirnoj površini okeana. Kada je Bes izašla na palubu, s uživanjem je osetila kretanje svežeg vazduha na licu i duboko udahнула.

Vilers je stajao nekoliko koraka dalje, lagodno oslonjen na ogradu. Tiho je zvizuo s divljenjem je posmatrajući.

– Dosta – oštro prošaputa ona. – Ne budi tako nestrpljiv ...

On odmahnu glavom smeškajući se.

– Slušaj ... svi će još neko vreme samo zevati unaokolo. Možda nije loša ideja da ti i ja malo siđemo pod palubu, a?

– Ne. Večeras.

– A šta ako ne bude nikakvog večeras?

– Šta to treba da znači?

– Ovaj posao nije dečja igra, mala. Može postati vruće. Veoma vruće – otezao je Vilers.

Njenu pažnju privuče pokret na prednjem delu jahte. Ispod palube izlazili su Ramirez i još jedan čovek

vukući neki težak sanduk. Poklopac se s treskom odvoji i Ramirez, sa osmehom na usnama, izvuče veliki mitraljez marke »brauning« ljuļajajući ga na rukama kao malo dete. Drugi čovek je već petljao oko postolja dok je Meksikanac vešt看 rukama ispitivao mehanizam. Iz zagonetnog sanduka nekoliko trenutaka kasnije bio je izvađen čitav arsenal oružja koje je potom pažljivo raspoređeno po palubi, tako da ne bude upadljivo. »Brauning«, montiran na pramcu, Ramirez je vešto umotao u ceradu i seo kraj njega sa cigaretom u ustima.

– Daj mi cigaretu – promuklo reče Bes i Vilers joj dobaci izgužvano paklo iz džepa na košulji. Povukla je nervozno nekoliko dimova, a onda bacila cigaretu preko ograde.

– Shvatila si, a? – tiho reče Vilers.

– Da. Shvatila sam.

Energičnim korakom, čak ne uvijajući kukovima, Bes je nestala u pravcu mosta, tamo gde su se nalazili Kulverton i Gorli. Vilers je suženim očima gledao za njom, odmahujući glavom.

U uskoj prostoriji jedva je bilo mesta za Kulvertona, Gorlija i Hačisona za krmom. Kulverton ozlojeđeno podiže pogled kad Bes otvori vrata.

– Šta hoćeš?

– Da razgovaram s tobom.

– Kasnije. Sad nemam vremena.

Gorli se nadmoćno smeškao, milujući pogledom njene grudi. Bes se pravila da to ne primećuje.

– Molim te, Džoi – reče tiho. – Važno je ...

– Zašto da ne, šefe? – dobaci Gorli.

– Još dugo se ništa neće dogoditi.

Kulverton je buljio u prazni okean pred njima.

– U redu – uzdahnu.

Njih dvoje naslonili su se na ogradu malo dalje. Kulverton je pažljivim pogledom ispitivao njeno nepregnutu lice.

– Šta se dogodilo?

– Džoi... kakav je posao u pitanju?

– Krupan.

– Mnogo ti hvala.

Kulverton pljunu u talase.

– Više od toga ne moraš ni da znaš.

– Može biti i opasno?

Oni sleže ramenima, ali mu usne zadrhtaše. Njenom ostrum pogledu to nije promaklo.

– Džoi... smeš li verovati Gorliju i njegovim ljudima?

– Šta ti misliš?

Nasmejala se promuklo.

– Valjda me toliko poznaješ... ja ne verujem nikome.

* * *

Kao da se prikrada, »Aloha« je nečujno klizila po vodi, približavajući se strmim obalama ostrva Hauland. Sunce, već nisko nad horizontom, bacalo je dugu senku jahte na tek malo namreškanu vodu koja je brzo tamnela.

Nasuprot njoj, visoki, planinski vrh ostrva je još blistao na suncu grimiznim zelenilom, kao svetionik koji srdačno poziva zalutale brodove. No u podnožju planine, davno ugašenog vulkana, gusta džungla delovala je mračno i negostoljubivo. Na ovom delu obale uski peščani žal brzo je smenjivao pojas visoke guste trave iza kojeg je počinjala džungla.

Vrhovi trave leno su se pomerili na slabom večernjem vetriću. Kulvertonu se učini da se to neko pri-

krađa kroz travu, njegova bujna mašta već je dočarala tamnu cev oružja uperena u jahtu, pravo u njega, u njegove grudi, prst koji se polagano povija na obaraču...

– Moramo li baš ovako blizu obale – promuklo upita.

Gorli ga nije odmah shvatio.

– Nemamo čega da se plašimo... Obala je strma. Pod kobilicom ima najmanje pedeset fatoma.

Kulverton se strese i pogledom potraži Stoktona.

– Viski – promrmlja. – I nešto da ognem.

Gorli se isceri, ne trudeći se mnogo da sakrije prezir na licu.

– Zašto ne bismo pokušali ponovo radio-stanicom? – tiho predloži Bes. Njenu nervozu odavao je nešto tiši glas i cigareta iz koje je žudno povlačila dimove mada je već bila presićena gorkim ukusom duvana.

– Teri je već čitav sat dole – sleže Gorli ramenima. – Neprestano zove... da su mogli oni bi se već odazvali.

Pod sigurnom Hačisonovom rukom pramac broda skrete ulevo. Na Gorlijev znak, snažni motori ponovo zabrunđase od čega se Kulverton trže i opsova kroz zube. »Aloha« je sada klizila paraleleno sa obalom, približno u pravcu severa.

– Vidiš li šta? – nervozno upita Bes Ramireza koji se sa dogledom udobno smestio u osmatračkoj korpi na niskom jarbolu.

– Ništa, mis – isceri se ovaj. – Čisto je gubljenje vremena buljiti u tu džunglu dok ste vi na palubi.

Kulverton proguta pljuvačku, ali očuta. Gorlijeve široke grudi zatresoše se u bezglasnom smehu. – Bolje će biti da gledaš u džunglu, ipak –

progunda. – Inače ...

Pred jahtom se sada isprečio kratkrtak obrastao šumom koji je kao isplaženi jezik, štrčao u more. Morali su ponovo da skrenu kako bi zaobišli tamne, bazaltne stene jasno označene penom od talasa koji su se leno razbijali o njih.

– Šefe!

Bio je to Ramirez koji je pozvao, oštrim i tihim glasom. Svi su podigli pogleda.

– Iznad šume, tamo sa druge strane, čini mi se da vidim katarku – govorio je Ramirez i dalje tiho. Dvogled mu je bio čvrsto pritisnut uz oči. – Da, tamo je sasvim sigurno neki brod ...

– Misliš li da je to ...? – nesigurno zausti Kulverton, ali Gorli nije obraćao pažnju na njega.

– U redu – komandovao je glasom koji nije trpeo prigovora. – Ramirez, dole. Ti i Teri na pramac. Ostali u zaklon. Vi, mis, pod palubu.

– Hoću da ostanem ovde ... Džoi!

– Bolje će biti da poslušаш, Bes – tiho reče Kulverton. Njegovo lice već je bilo zeleno od straha. Nervoznim pogledom je ispitivao mračnu šumu rta, kao da želi da je probije pogledom i vidi taj drugi brod.

Gorlijeva teška ruka pade na njeno rame i prsti se zariše u nežnu kožu.

– Slušaj, mala ... nemam vremena za ubeđivanje. Briši pod palubu, ili ću te poslati nogom u tu tvoju lepu zadnjicu.

Bes se prkosno otrže i pogledom potraži pomoć od Kulvertona, ali je ovaj bio zanet operacijom nalivanja nove čaše viskija. Slegnuvši ramenima, devojka lagano pođe prema stepenicama.

Na njima je stajao Vilers sa ruž-

nom, kratkom automatskom puškom u rukama, izvirujući oprezno preko palube. Cerio joj se.

– Ovo nije loše mesto – reče tiho. – Ako hoćeš, ostani sa mnom ...

– Što da ne ...

– Tako ... stani tu – pokazivao je Vilers. – Bliže ...

Stala je dve stepenice niže od njege i odmahнула glavom.

– Odavde neću videti ništa.

Premestivši pušku u drugu ruku, Vilers je snažno privuče sebi.

– A ovako?

– To je već bolje – osmehnu se ona, lako se stresavši. Vilersova iskusna ruka lagano je skliznula pod njenu majicu i zaustavila se na punim čvrstim grudima.

– Nemaš ništa protiv da uzmem mali predujam za večeras? – šapnuo je sa širokim osmehom na licu.

Devojka sleže ramenima.

Ako ništa drugo, to će joj pomoći bar da lakše prebrodi naredne minute napetog iščekivanja ...

– Dosta je bilo! – tiho zapovedi Gorli.

– Šta? – Kulverton se zapanjeno zagleda u njega. – Meni kažeš?

– Tebi kažem – brundao je Gorli preteći. – Piješ to đubre kao vodu ... Ako već ne možeš da budeš trezan, ne moraš da budeš pijan kao zemlja. Može se dogoditi da nam svaki čovek bude potreban, do đavola!

Kulverton se pijano klatio. Sa svim onim viskijem u želucu osetio je iznenađni napad hrabrosti.

– Ko si ti da meni zapovedaš na mom brodu! – procedio je gledajući mutnim očima. – Počeo si pomalo da se zaboravljaš, Lu ... ovde sam još uvek šef ja!

– Ne glami! – dobaci Gorli preko

ramena zureći pravo napred. Prsti su mu nesvesno gladili čelik automatske puške pod rukom. – Hoćeš da svima najavimo naš dolazak, a? A što se šefovanja tiče... okean je ovde veoma dubok, mister Kulverton...

Kulvertonovo lice iznenada obliše krupne graške znoja. Flaša s viskijem tupo lupi o palubu. Posrćući, on pođe u pravcu stepenica i prosto se strmoglavi niz njih.

Bes-i Vilers zbunjeno se zgledaše. Kulverton nije zapazio čak ni visoko podignutu majicu devojke i Vilersove ruke na njenim grudima, iako se gotovo očešao o njih.

– Naš mali milioner je rasejan – nasmeja se Vilers. – Već sam mislio da će početi da urla.

Bes se otrže iz njegovog zagrljaja.

– Kuda?

– Da vidim šta se to dogodilo.

Zastala je na širom otvorenim vratima kabine. Psujući kroz zube, Kulverton je preturao po fiokama svog stola, razbacujući stvari unaokolo.

– Džoi...

– Idi do đavola! – dobaci on preko ramena. – Aha!

S trijumfalnim uzvikom okrenuo joj se. U ruci mu je bio mali revolver. Nespretnim prstima proverio je da li je napunjen.

– Šta ćeš to, Džoi?

– Ubiću onog kućkinog sina Gorlija – procedi Kulverton pijano. – Ubiću ga!

– Ne budi lud! – devojka se ispreči pred njim. – Šta ćeš s tom igračkom? Gorli je u stanju da proguta i tebe i taj revolver!

On široko zamahnu, ali Bes vešto izbeže udarac. Zatvorila je vrata kabine i naslonila se leđima na njih. – Nećeš ići nikuda, Džoi.

Kao i svi pijanci, Kulverton je brzo prelazio iz jednog raspoloženja u drugo. Njegove agresivnosti iznenada je nestalo. Klonuo je na postelju, ispustivši oružje iz onemoćale ruke.

– Bes... šta da radim?

– Najbolje da ostaneš tu, Džoi – tiho reče ona. – Sve će biti u redu, ne brini.

On je tupo klimao glavom, boreći se sa iznenadnom klonulošću.

– Umoran sam, Bes...

– Znam, Džoi. Svi smo napeti od ovog čekanja. Odmori se malo...

Tiho je zatvorila vrata za sobom i nekoliko trenutaka stajala pred njima zadubljena u misli. Lice joj je dobilo tvrd izraz.

Zabacila je kosu unazad i čvrstim korakom pošla na palubu.

* * *

– Stop! – oštro je naredio Gorli u mašinsko odeljenje i moćni motori su začutali. »Aloha« je sada klizila nošena samo sopstvenom inercijom. Laki okret točka krme okrenuo je pramac udesno; mali rt bio je zaobliđen.

Pred ljudima na jahti ukazao se plitak zaton sa širokom peščanom plažom. Ovde pojasa trave nije bilo; tamo gde je prestajao pesak uzdizao se onizak stenoviti zid iznad kojeg je počinjala gusta džungla.

U sredini zatona, sa spuštenom kotvom, njihao se ružan ribarski brodić koji je poslednju boju na zardalim bokovima osetio najmanje deset godina ranije. Ime broda bilo je nemarno ispisano prljavožutom bojom, »Boni K«.

Paluba brodića bila je prazna i tiha. Isto tako prazan i tih bio je peš-

čani žal koji su blago zapljuskivali talasi. Na glatkoj površini nije se razaznao nikakav trag ljudske noge.

Gorli pročisti grlo. Rt je sada zaklanjao sunce i mali zaton je bio u polu tami gotovo čitavom svojom polovinom. Džungla je preteći ćutala.

U mrtvoj tišini metalno je odjeknuo zvuk zatvarača »brauninga« sa pramca i Gorli se trže. Ramirez je gledao u njega, a njegovi beli zubi su bleštali na tamnom licu.

Teri se pojavio iz kućice iznad koje je štrčala antena radio-stanice. Odmahnuo je glavom na nemo Gorlijevo pitanje.

– Napravi krug oko broda – naredi Gorli Hačisonu. – Pedeset jardi rastojanja ...

– Bojim se da je voda plitka na drugoj strani – progundā ovaj nape-to gledajući pred sebe.

– Onda samo polukrug – složi se Gorli. – Hoću da vidim ima li koga na brodu.

– Do sada su nas morali ćuti i videti. Sem ako nisu mrtvi pijani ...

– Ili samo mrtvi – hladno se isceri Gorli. Hačison prigušeno opsova, petljajući oko cigarete koju je jednom rukom izvukao iz džepa.

»Aloha!« je opisala širok luk oko ćutljivog broda. Nikakvog pokreta, nikakvog šuma.

– Kotvul! – naredi Gorli punim plućima i dva čoveka na pramcu se užurbāše. Debeli lanac zazveketa uz škripu vitla. Tišina očigledno više nije bila potrebna.

– Vilerse, Teri – zapovedi Gorli. – Spustite čamac. Idemo da vidimo šta je s tim kućkinim sinovima! Ramirez ... ti ćeš nas štititi, za svaki slučaj.

– Jasno, šefe – isceri se Meksika-

nac gladeći dugi redenik napunjen debelim mecima.

– Idem i ja!

Gorli opsova kroz zube. Kulverton je stajao pred njim, bledog lica, ali mu pogled nije više bio onako mutan kao maločas.

– Snaći ćemo se i bez tebe – prezri-vo dobaci Gorli.

– Znaš li koga treba da potražiš na tom brodu?

Gorli zastade. Sitne oči mu se suziše dok je napeto razmišljao.

– Tačno. Niko me od njih ne poznaje ... moglo bi se desiti da najpre pucaju, pa onda pitaju ko smo. Ima nečeg u toj tvojoj milionerskoj glavi-ci, šefe!

– Proklet da si! – opsova Kulverton u nemoćnom besu. Gotovo se stro-poštao niz kratke lestvice u čamac koji su Vilers i Teri već spustili. Gorli je išao za njim, ne trudeći se naročito da mu poštedi prste na prečagama. Kulverton ponovo opsova.

Teri i Vilers zaroniše vesla u providnu vodu. Pedeset jardi do drugog broda prešli su sporo, zastajući svaki čas da oslušnu. »Boni K« je ćutala ...

Lestvice nisu bile spuštene na boku broda i Vilers upitno pogleda Gorlija. Ovaj se suvo isceri.

– Ehej! Ima li koga? – zaurla iz sveg glasa, ne obraćajući pažnju na strah na Kulvertonovom licu. – Gde ste, prokleti kućkini sinovi?

– Ne urlaj! – drhtavim glasom reče Kulverton. Odjek Gorlijevog glasa vraćao se preko vode od gustog zida džungle. – Na brodu sigurno nema nikoga.

– Pa gde su onda? podsmešljivo dobaci Vilers. – Svi su čamci na svom mestu.

– Dovoljno je blizu da se može ot-

plivati do obale – nesigurno reče Kulverton. Već se kajao što je uopšte insistirao da pođe u čamac.

Veštim pokretima vesala, Vilers i Teri priterali su čamac uz zadržali bok broda.

– Štitite me! – dobaci Gorli preko ramena. Dohvativši se moćnim rukama za ivicu palube, on se bez napora izvuče i ostade na kolenima, napeto zureći prema mračnom ulazu pod palubu.

– Dodaj mi pušku.

Držeći pušku spremnu u jednoj ruci, Gorli se naže kako bi ostalima pomogao da izađu na palubu.

– Ti ostani u čamcu, Teri – reče. – Za svaki slučaj ...

Kulverton se sa gađenjem osvrnuo oko sebe. Zadržale ploče bile su još vrelе od sunca pod njegovim nogama, a ružne crvene mrlje neodoljivo su podsećale na prolivenu krv. Stresao se od neke neobične jeze i zažalio što nije poneo flašu s viskijem.

– Idemo dole – mirno reče Gorli. Oprezno su zakoračili, nelagodno se osvrćući oko sebe. Sa Vilersovih usana visila je zaboravljena cigareta.

Pretraga nije trajala dugo, jer »Boni K« je bio mali brod.

Nigde na brodu nije bilo ni žive duše, iako je na sve strane bilo tragova skorog prisustva ljudi: razbacana posteljina, načeta flaša viskija i nekoliko čaša po stolu, gomila prljavih tanjira u smrdljivoj kuhinji. Kulvertovo novo lice postajalo je sve duže.

U odaji sa mapama nije bilo broskog dnevnika. Gorli je uzaludno prevrnuo sve fioke malog stola koji je bio u jezivom neredu, zasut opušcima i pepelom iz neoprezno prevrnutе pepeljare.

– Ovamo nismo ulazili – drhtavim

glasom reče Kulverton pokazujući poluotvorena vrata susedne odaje.

– Da. Tamo je, izgleda, radio-stanica – progundа Gorli. – Pogledaj ... mada ni tamo nećeš naći nikoga.

Ovoga puta se Lu Gorli prevario, ali je Džozef Kulverton III pozeleo trenutak kasnije da nije; kao što je pozeleo da mu nikada na pamet nije pao ovaj prokleti posao.

Gorli je reagovao munjevito na prigušeni uzvik i krkljanje koje je dopiralo iz Kulvertonovog grla. Odbacivši jednim pokretom mladića u stranu, uskočio je na vrata sa puškom na gotovs.

Ooružje, međutim, nije bilo potrebno. Bili su potrebni samo jaki živci ...

Lu Gorli se ponosio svojim živcima, ali je ovoga puta nekoliko puta morao da proguta pljuvačku i obriše čelo obliveno ledenim znojem. Korak iza njega Vilers je psovao tihim glasom, punim užasa. Oslonjen čelom o zid, Kulverton je povraćao, grčеći se čitavim telom.

Licem prema njima, u stolici ispred razbijene radio-stanice, sedeo je čovek sa rukama opuštenim niz telo. Oko vrata mu je visio kabl duboko urezan u grlo, što je potvrđivao pocrneli, isplaženi jezik koji je visio iz otvorenih usta.

Oči udavljenog čoveka izgledaju jezivo, ali leš pred njima više nije imao oči. U krvave duplje bile su zarivene debele staklene krhotine, ostaci elektronskih cevi koje je neko snažnom rukom istrgao iz radio-stanice ...

* * *

Stara »Nensi« je lagano, ali sigurno

no sekla talase jugozapadno od ostrva Hauland, ali je Lesli Eldridž neprekidno bacao zabrinute poglede prema suncu čija se donja polovina već razlivala, kao da se topi u ogledalu okeana. Njegov razum konačno je preovladao; zakoni kretanja sunca po nebeskom svodu bili su nepromenljivi. »Nensi« neće stići na vreme do jahte koju je uporno progonila.

Sumiko ga je netremice posmatrala, naučena da po malim znacima, koje niko drugi nije mogao da primećti, nasluti njegovu nervozu. Položila mu je ruku na rame.

– Stići ćemo ih – rekla je tiho.

– Hoćemo... kada se zaustave. I ako se zaustave – gorko se osmehnu Lesli. – I kako da ih pronađemo u mrklom mraku? Sve prednosti će biti na njihovoj strani. Ne smemo se približiti, jer će čuti zvuk motora. Od sonde sa kamerom sve do jutra neće biti nikakve koristi.

– Zar je toliko važno da...

Laki pokret njegove ruke prekinuo je tu rečenicu. Svojim mornarskim hodom, nečujno kao mačka, prilazio im je kapetan Kenig.

– Lepo veče, mis – reče ljubazno, vadeći lulu iz usta. – Uskoro bi trebalo da ugledamo ostrvo Hauland. Kako napreduju merenja, mister Eldridž?

– Ništa naročito – odmahnu Lesli glavom, tobože razočaran. – Ona strujanje ipak nisu bila ništa neobično, na žalost.

– Gle? Znači, ovaj put je bio uzaludan?

– Neee – nasmeja se Lesli. – Promena je i meni dobro došla, kapetane. Samo vi produžite do ostrva Hauland, tamo ćemo se negde usidriti.

– Može, ali podalje od obale – pro-

gundā Kenig.

– Zašto? – iznenadi se Sumiko. – A ja sam se uželela tvrde zemlje pod nogama!

– »Lukrecija«? – tiho reče Lesli. Kapetan Kenig zamišljeno potvrdi glavom.

– Lukrecija? – začudi se Sumiko. – Kakva Lukrecija?

– To je duga priča, mis – progundā kapetan. – Neka vam mister Eldridž objasni...

Tabasko Pit se pojavi na palubi sa rukama zavučenim duboko u džepove farmerki. Bacio je besan pogled prema zapadu i klimnuo glavom.

– Mogli bismo i da spustimo sondu, Les – reče tiho. – Ništa se više ne vidi.

– Neka je – sleže ovaj ramenima. – Vetra neće biti, a može nam zatrebati rano ujutru.

– Šta da radimo?

Lesli je razmišljao svega nekoliko trenutaka.

– Reći ćemo kapetanu da nas ukotvi u blizini ostrva i sačekati da svi poležu. Ja ću potom otplivati na obalu. Proveri najpre postoji li na brodu detaljna karta ostrva Hauland, Sumiko.

– Sam?

– Sem ako i ti nisi raspoložena za noćno plivanje i provlačenje kroz džunglu – nasmeja se Lesli. – Ne, draga, najbolje je da pođem sam. Drugo, odsustvo jednog od nas može se prikriti... dvoje već malo teže. Ne bih voleo da dobri kapetan nešto posumnja.

– Zašto Pit ne bi pošao s tobom? – pobuni se Sumiko.

– Pit je gradsko dete. Džungla nije mesto u kome se lako snalazi strpljivo je objašnjavao Lesli. – Je li tako, Tabasko?

– Otrprike... mada ne bih imao ništa protiv da pođem.

– Znam – Lesli ga potapša po ramenu. – Možda će ti se ukazati još koja prilika, Pite. Idi, potraži mi kartu, Sumiko, ali pazi da te niko ne vidi.

Njih dvojica su neko vreme ćutali, naslonjeni na ogradu.

– Prokletstvo! – uzdahnu Pit. – Čitava zamisao zasnivala se na tome da vidimo ko je čovek kome će tovar biti predat... a kako sada stvari stoje nećemo videti čak ni njegov brod! Da smo znali da će se ovako završiti, nismo morali ni da polazimo iz San Franciska...

– Ne brini, videćemo ga. Bar ja imam nameru da ga noćas vidim. Oni će pod zaštitom mraka pretovariti robu i do jutra biti daleko odavde...

– Sledićemo ih i dalje?

– Onaj drugi brod. Veoma je važno da otkrijemo kuda plovi.

Sumiko im je ponovo prišla svojim tihim korakom.

– Ostavila sam kartu u našoj kabinu, Lesli – prošaputa. – Samo...

– Šta?

– Neko je već razgledao... kada sam ušla, ta se karta nalazila na samom vrhu, a sigurno znam da tu nije bila.

– Hmm... idem onda odmah da je pogledam. Moramo je vratiti na mesto pre nego što neko primeti da je nema.

– Čemu ova komedija, Les? – umeša se Pit. – Prokletstvo, kapetan Kenig je pošten čovek, a i svi njegovi ljudi.

– Znam, ali ovako je bolje. Zar misliš da banda neće želeti da dozna ko se to umešao u njihove poslove? Mi smo navikli da se čuvamo; kapetan bi mogao stradati i ne znajući da mu

preti opasnost. Ostanite na palubi, vratiću se čim razgledam kartu...

Lesli Eldridž se zaista vratio petnaestak minuta kasnije, ali je na palubi zatekao Sumiko i Pita u živom razgovoru sa starim kuvarom Olsenom i još dvojicom Kenigovih pomoraca. Još iz daleka čuo je da se pominje »Lukrecija« i osmehnuo se. Sumiko i Pit biće ubeđeni da je to još jedna mornarska priča u kojoj je sa mnogo mašte začinjeno nekoliko činjenica.

Njih dvoje nisu mogli ni da slute da kod »Lukrecije« mašta praktično nije ni intervenisala i da je »Lukrecija« jedna od onih priča iz istorije pomorstva koje će verovatno zauvek ostati nerazjašnjene...

– Mister Eldridž! – ču se kapetanov glas odnekud spreda. – Sada smo na dve milje od ostrva. Ako nemate ništa protiv, ja bih ovde zaustavio »Nensi« do jutra.

– A zašto tako daleko? – pobuni se Sumiko.

Lesli joj dotače ruku i ona začuta. Shvatila je da između njega i kapetana već postoji dogovor o tome gde zadržati brod. Pit je odmahnuo glavom, ali je svoje mišljenje zadržao za sebe. Njemu je bilo svejedno gde se nalazi, ali su dve milje plivanja bile dodatni nepotrebnii napor za Leslija.

Sem slušanja neke od mnogobrojnih radio-stanica sa okolnih ostrva, na »Nensi« nije bilo neke naročite zabave, pa su se i putnici i posada ubrzo posle večere povukli u svoje kabine. Svi, sem Olsena, kome je za ovu noć pripalo prvo dežurstvo. Stari kuvar, naravno, ne bi bio čuveni Olsen da i »stražu« ne udesi po svom ukusu: udobno se smestio pored radio-stanice, malo spustio lam-

pu za čitanje i sa čašom dobrog viskija pored sebe leno počeo da prevrće listove časopisa, cokćući zadovoljno jezikom kada bi zapazio neku posebno zgodnu devojkicu na ilustrovanim stranama.

Uostalom, zašto bi se i uzbuđivao? Ovde, nadomak ostrva Hauland, po divnom vremenu, staroj »Nensi« nije mogla pretiti ama baš nikakva opasnost!

* * *

Lesli Eldridž još jednom proveri da li je dugi mač neobičnog izgleda čvrsto privezan uz njegovo telo; učinio je to dodirujući jer u mračnoj kabini i on sam nije video gotovo ništa. Samo po šumu disanja i drugim jedva приметnim znacima procenjivao je gde sede Pit i Sumiko; njih dvoje su bili veoma tihi, svesni da se Lesli neprimećen mora izvući sa broda.

A njih dvoje, videli su i čuli još manje od njega; njihova neobučena čula, bez teške škole koju je Lesli u svoje vreme prošao, nisu mogla otkriti gde je Lesli i šta radi. Ono malo odbleska, koji je sa glatke površine okeana dopirao kroz okrugli prozorčić, nije im bilo dovoljno. Lesli Eldridž, visoki čovek snažnog tela i mirnih očiju, sada je bio veoma neobično obučen. Čitavo telo prekrivao mu je kostim od tanke crne svile, gotovo bez ijednog naboja, ne računajući široki crni pojas koji je skrivao mnogo zanimljivih sitnih predmeta kojima je malo ko mogao da pogodi pravu svrhu. Na glavu mu je bila navučena crna kapuljača, otkrivajući samo oči, čije je kapke upravo u ovom trenutku premazivao posebnom smesom crne boje

– Les? – šapnu Sumiko.

– Molim?

– Htela sam samo da proverim da li si još tu? – tiho se nasmeja ona.

– Ne bih otišao, a da ti se ne javim, devojkicu – prekorno reče on.

– Tvoj smisao za humor porfeka dobija neobičan oblik ...

– Misliš da je sve to potrebno, Les? – umeša se i Tabasko Pit. – Ti momci su ubeđeni da na ostrvu nema nikoga, neće ni obraćati mnogo pažnje na okolinu ...

– Možda ... a možda i ne ...

Pit ćutke sleže ramenima. Lesli je uvek radio na svoj način, ma šta drugi mislili o tome.

Možda je to i bio razlog zbog kojeg je uvek i uspevao u svojim nimalo navihim poduhvatima ...

– Ako sve bude u redu – šaputao je Lesli – vratiću se pre jutra.

– A ako ne bude? – bila je to Sumiko koja nije uspevala da prikrije zabrinutost.

– Imam poverenja u vašu maštu – osmehnu se Lesli. – Smislićete valjda neko uverljivo objašnjenje za moj nestanak ...

– Les? – šapnu Pit nekoliko trenutaka kasnije. – Les?

– Izašao je ...

– Prokletstvo – progundao on. – Kao da je prošao kroz zid. Sedim na tri stope od vrata i ništa nisam primetio!

Sumiko se uspravi. – Idem da legnem. Lesliju neće pomoći ako budeмо do jutra sedeli i strepeli za njega ...

Kao senka, Lesli je skliznuo po palubi i bacio jedan pogled kroz otvorena vrata jedine osvetljene prostorije. Matori Olsen se blaženo smeškao, češkajući bradu; pored njega je

mogla proći gomila pijanih mornara, a da ih on i ne primeti...

Obala ostrva naslućivala se na istoku kao nešto tamnija masa, tamo gde je prestajala fosforescentna površina okeana obasjana zvezdama. Duboko udahnuvši, Lesli skliznu u vodu i zaroni; njegovi moćni mišići zategoše se i ispružiše i vitko telo jurnu napred, nečujno sekući namreškano površinu.

Dve milje plivanja u mirnoj vodi nisu za njega predstavljale neki poseban napor, ali su oduzimale dragoceno vreme. Noći su u ovo doba godine bile kratke; sumnjao je da će uspeti na vreme da se vrati do »Nensi«, što je značilo da se bliži trenutak kada će kapetanu Kenigu i ostalima morati da objasni pravu svrhu svog neobičnog putovanja.

Ali to sada nije bilo važno i Lesli Eldridž je svu svoju pažnju koncentrisao prema mestu na obali gde je želeo da izađe. Žurilo mu se, ali zbog toga nije bio manje oprezan; mnogi lepo zamišljeni poduhvati propali su upravo zbog žurbe, a posle se pokazalo da tolika žurba zapravo i nije bila potrebna. Teška škola koju je Lesli prošao imala je svoje zakone: ti zakoni su na prvo mesto stavljali opreznost i detaljno planiranje svakog narednog poteza. Vreme izgubljeno u tome nadoknađivalo se lako, hitrih u izvođenju dobro zamišljenog plana, kojim su unapred bile predviđene sve moguće varijante...

Kapci prekriveni tamnom smesom otvorili su se u dva uska proreza; Leslijev oštri pogled ispitao je odabrano mesto i produžio snažnim zamaskama u istom pravcu. Prestao je da pliva dvadesetak stopa od obale, prepuštajući se talasićima da ga ne-

čujno iznesu do glatkog peska. Još nekoliko trenutaka ostao je da leži na obali, osluškujući, a onda se lako podigao i u tri duga skoka našao u zaklonu visoke trave.

Mesto je bilo dobro odabrano. Na čitavoj zapadnoj obali ostrva nalazio se samo jedan veći zaton koji je dozvoljavao pristup većim brodovima, a taj zaton bio je svega pola milje odatle, iza malog rta koji je džunglu dovodio do samih stena na obali. Instinkt je govorio Lesliju da će »Aloha« upravo odabrati taj zaton za susret sa drugim brodom. Uostalom, za pozornicu svojih nedela svi zločinci su još uvek tražili mesta skrivena od radoznalih pogleda.

Držeći se same ivice džungle, Lesli dugim koracima, gotovo skokovima, pohita u pravcu rta. Zastao je pred niskim grebenom prekrivenim rastinjem, trudeći se da prodre pogledom kroz tu zavesu od zelenila koje je tama obojila crnom bojom. Džungla je bila gusta, ali to za njega nije bila novost; trenutak kasnije odlučno je zakoračio pod tamni svod, izračunavši da će na drugu stranu rta ipak stići pre nego ako ga potpuno obiđe duž obale.

Petnaestak minuta nakon toga tihi šum talasa, koji su klizili po pesku, odao mu je da se bliži zatonu. Bez šuma, kao senka, oprezno je izvirio kroz granje...

Neko kao da je čekao upravo taj trenutak; snažni motori jahte »Aloha« potmulo su zabrundali i njen pramac okrenuo se iagano prema izlazu iz zatona. A onda su motori povukli punom snagom, pramac jahte se izdigao iz vode i ona je jurnula prema otvorenom moru.

Lesli je pratio pogledom sve dok

nije zamakla za rt, skrećući prema jugu. Lice pod crnom maskom zgrčilo mu se u grimasu gneva...

Nije moguće da je pretovar »robe« već izvršen i da »Aloha« beži sa ostrva! Zbog čega onda drugi brod nepomično leži usidren i zamračen?

Njegov mozak radio je brzo. Postojale su, ipak, svega dve mogućnosti, ako se eliminiše ona najgora, da je posao već obavljen. Ili se na drugom brodu nešto dogodilo i »Aloha« beži u strahu...

Ili je primećena »Nensi«, od nekog osmatrača na ostrvu možda, i sada posada jahte hita da se obračuna sa radoznalim ribarskim brodićem!

* * *

Lesli je nekoliko dugih trenutaka ostao na istom mestu, nepokretan, duboko razmišljajući. Nije više bilo mogućnosti da upozori nekog na brodu na opasnost koja verovatno preti; od starog Olsena kao stražara verovatno neće biti velike koristi, ali se mogao pouzdati da će Tabasko Pit i Sumiko biti na oprezu, čekajući njegov povratak.

Uostalom, tu se više ništa nije dalo učiniti i nije vredelo gubiti vreme razmišljanjem o onome što će se dogoditi na »Nensi«, ako je ribarski brodić uopšte cilj posade jahte. U ovom trenutku nije imao mnogo izbora: jedino mesto gde je mogao potražiti nekakvo objašnjenje bio je taj mračni brod koji se blago njihao stotinak jardi od obale.

Ipak se mogućnost postojanja nekoga na ostrvu još nije smela eliminisati. Skliznuo je na zemlju i na trbuhu, kao zmija, odvukao se do obale, najvećim delom puta skriven u senci

guste džungle.

Ovaj deo rta bio je strmiji, tako da se pesak nije mogao nataložiti duž obale. Preko glatkih bazaltnih stena Lesli se dočepao duboke vode i tiho zaplivao u pravcu broda.

Poslednjih tridesetak stopa preplivao je ispod vode, plašeći se da ga ne oda fosforescentni odblesak. Iz istog razloga odlučio je da brodu priđe sa suprotne strane, dalje od obale. Ako je na brodu neko stražario, mnogo je verovatnije da će očekivati dolazak sa kopna, a ne sa otvorenog okeana.

Ali je i kratko traganje po starom i zapuštenom ribarskom brodu potvrdilo ono što su govorila njegova čula još pre nego što se oprezno izvukao na palubu. Na brodu više nije bilo žive duše...

Duže nego na ostalim mestima, Lesli Eldridž se zadržao pred mrtvim telom u kabini radiste. Njegov oštri pogled ispitivao je način na koji je kabl bio omotan i stegnut oko vrata.

Dobrom poznavacu veštine ubijanja, a Lesli Eldridž je to bio, to je govorilo mnogo. Kao i staklene krhotine u praznim očnim dupljama. Usne pod crnom maskom razvukle su se u prezriv osmeh. Čovek koji unakazi mrtvo telo svog protivnika pokazuje da prema njemu ne oseća nikakvo poštovanje... a čovek koji protivnika ne poštuje pre ili kasnije pašće kao žrtva sopstvene samouverenosti.

Bez obzira na to, na ostrvu, ili u njegovoj blizini, nalazio se opasan protivnik, možda i više njih. Zadatak koji se u početku činio lakim, čak i previše lakim za kalibar jednog Leslija Eldridža, postajao je sve teži. I opasniji.

Ne računajući mogućnost da on

ostane potpuno sam na ovom nenas-tanjenom ostrvu, odsečen od sveta. Njegovo telo bilo je fantastična mašina uvežbana i za najveće napore, ali plivanje preko nekoliko stotina milja okeana prevazilazilo je čak i njegove snage.

Trgao se iz misli i još jednom pažljivo pogledao oko sebe. Pogledom je proverio ono što mu je čulo mirisa već nekoliko minuta signaliziralo: neko je nedavno povraćao pred ulazom u kabinu radiste, što je značilo da »Boni K« nije dugo prazan.

Da li je posada prešla na jahtu? I zbog čega?

Zbog neke opasnosti sa kojom u početku nisu računali? Opasnosti koja je došla iz mračne džungle na ostrvu da bi ubijala na okrutan, svirep način?

Ostrvo bi svakako trebalo pretražiti, ali čak i tih nekoliko kvadratnih milja prekrivenih gustim rastinjem zadržalo bi bar tri dana četuh iskusi-nih ljudi, obučanih za ratovanje u takvim uslovima. Istina, Leslie je raspolagao veštinama koje običnom vojniku nisu bile dostupne i bio je ubeđen da bi za relativno kratko vreme mogao ući u trag tajanstvenim stanovnicima.

Samo što je i to relativno kratko vreme bilo predugo u ovoj situaciji. Pre svega drugog, morao se pobrinuti za odstupnicu, a zatim proveriti šta se dogodilo sa »Nensi«.

Čovek kraj radio-stanice bio je težak, ali ga je Leslie bez mnogo napora izneo i pustio da njegovo telo nečujno sklizne u vodu preko ograde. Još uvek je bilo prerano da eventualne posmatračke upozori da se neko nalaži na brodu.

Jednim pogledom obuhvatio je

ono nekoliko instrumenata koji su kontrolisali rad motora. »Boni K« bio je star i loše održavan brod. Verovatno će biti veoma teško pokrenuti njegove motore uz minimalni gubitak vremena.

Odlučnoj grupi vešalaca, čak i plivača, biće dovoljno samo nekoliko minuta da sa obale dospe na brod, ali je to bio rizik koji se u ovoj situaciji morao prihvatiti.

Na Lesliejevo iznenađenje, međutim, motori su proradili kao sat i on zadovoljno klimnu glavom. Ma ko da je angažovao stari brod za ovaj prljavi posao vodio je računa o tome da ima pouzdan pogon... Što se ne bi moglo reći za ostale uređaje na brodu. Lanac sidra stvarao je jezivu buku dok ga je namotavao. Ta škripa probudila bi i najumornije spavače na ostrvu, ako ih je uopšte tamo bilo...

Ovoga puta, međutim, obala malog zatona ostala je tiha i prazna i »Boni K« je dostojanstveno i sporo krenula prema otvorenom okeanu.

Jedan čovek jednostavno nije mogao voditi čak ni taj mali ribarski brod onako kako bi trebalo, i to je Leslie odmah shvatio. Preostajalo mu je samo jedno: držati se jedne iste, minimalne, brzine i svu svoju pažnju posvetiti upravljanju i osmatranju.

Takva plovdba trajala je predugo za njegov ukus, otežana neprestanim sumnjama da će u mrklom mraku uspeti da pronađe upravo ono mesto na kojem je »Nensi« bila zaustavljena. Istina, brodić je bio osvetljen po svim pravilima, ali ako je do napada već došlo, gangsteri će iz predostrožnosti verovatno odmah pogasiti sva svetla.

Prekasno...

Njegove oči naviknute na mrak razabrale su dve tamne senke na fosforescentnoj površini okeana nekoliko trenutaka ranije nego što je zvuk motora dopro do njegovih ušiju, jer je vetar sada duvao na suprotnu stranu. Dva broda, bez sumnje »Nensi« i »Aloha« plovili su mu u susret, verovatno ponovo u zaton iz kojeg je i sam nešto ranije izašao.

Najjednostavnije rešenje bi bilo da pokuša da im umakne u tami i tako zadrži »Boni K«, svoju jedinu vezu sa svetom, ali se sam nije mogao upustiti u jurnjavu sa dva daleko brža broda. Prema tome, ostajala je samo još jedna mogućnost...

Okrenuo je »Boni K« prema obali, kako bi što više skratio deonicu koju će morati da prepliva i strpljivo sačekao na prvi znak uzbune sa jednog od brodova koji su plovili prema njemu.

Nije morao dugo da čeka. Motori »Alohe« zaurali su snažnije i pramac jahte okrenuo se tačno prema drugom brodu. »Boni K« je konačno bila primećena.

Lesli pogledom odmeri rastojanje do obale. Dve stotine jardi. Sitnica...

Pazeći da sve vreme ostane u zaklonu, Lesli skiznu u vodu sa suprotnog boka broda. Obala se zlokobno crnela pred njim kada je zaplivao...

* * *

Džozef Kulverton III tiho je zastenjao i prešao jezikom preko suvih ispucalih usana. »Gospode bože, ala sam se ovoga puta napio«, pomisli. »I gde se ovo nalazim?«

Savlađujući mučninu u želucu, on s naporom podiže tešku glavu i op-

rezno otvori oči. Mrkli mrak. I neugodni mirisi od kojih mu se samo još više smučilo. Prokletstvo...

Ruke i noge bile su mu vezane. Nije mogao ni da se pomeri!

Glava mu s treskom lupi o drveni, prljavi pod. U deliću sekunde setio se svega i zacvileo od straha...

Još uvek mu se povraćalo dok su se u čamcu lagano vraćali prema jahti. I lica ostalih ljudi bila su bleđa, sem Gorlijevog koji se i dalje samouvereno smeškao, kao da je znao neku tajnu nedostupnu drugima.

Kulverton se jasno sećao koliko je u tom trenutku želeo viski, samo gutljaj viskija. Do broda je ostalo svega još nekoliko zaveslaja.

A onda su palubu prosto preplavila naga mrka tela, vlažna od okeana iz kojeg su iznikli u polumraku. Kulverton je u tom trenutku gledao prema pramcu, gde se vitka Ramirezova prilika iznenada trgla i skočila na noge. Postolje teškog mitraljeza zaškripalo je kada se cev naglo okrenula na drugu stranu i bio je to jedini zvuk u užasnoj tišini. Tri senke istovremeno su se bacile na Meksikanca i on se sručio na palubu.

Gorli... Gorli je opsovao, besno, divlje, i skočio na noge, istrjavši pušku iz ukočenih ruku kraj sebe. Nošen inercijom, njihov čamac, međutim, bio je već pod samim bokom broda. Odnekud sa palube nešto je siktavo doletelo i zarilo se Gorliju u moćne, široke grudi.

Kulvertonovo lice se zgrči. Gorli je pao, stežući rukama prsa, pravo na njega, zalivajući ga mlazevima krvi iz ogromne rane. Nekoliko vitkih tela pravo preko ograde skočilo je u njihov čamac i na slaboj svetlosti blesnuo je hladni čelik.

Ledeni znoj ponovo izbi po Kulvertonovom čelu kada se setio teškog mirisa Gorlijeve krvi. Srećom, onesvestio se odmah...

Srećom, zaista, jer su ga verovatno u tom trenutku pošteđeli, misleći da je mrtav, onako ukočen i obliven Gorlijevom krvlju. Kasnije je neko odlučio da ga ipak ostave u životu.

Bes? Šta se dogodilo sa Bes?

Odigao je vezane noge od poda i oštro ih ponovo spustio, stežući zube od bolova u glavi. Potmula lupa koju je stvarao odjekivala mu je u mozgu, ali je on istrajao čitavih nekoliko minuta. Više od straha mučila ga je želja da konačno dozna šta se to dogodilo i ko su nepoznati napadači. Odatle su, do đavola, došli, kada su svi tvrdili da je ovo vašljivo ostrvo nenastanjeno, što je i bio razlog da ga odaberu za poslednju fazu posla!

Ipak, više od svega drugog zanimalo ga je jedno pitanje: šta smeraju da učine sa Džozefom Kulvertom III?

Vrata prostorije u kojoj je ležao iznenada se otvoriše i u nju prodre malo svetlosti. Kulverton shvati da se nalazi u kabini za posadu, na pramcu jahte, ali je strah sputavao njegove misli.

Na vratima je stajala vitka, tamna prilika, potpuno naga, koliko je uspeo da razabere. Dugo metalno sečivo u njenim rukama zloslutno je svetlucalo pri svetlosti meseca koji se konačno pojavio na nebu.

– Hej! – prostenja Kulverton. – Ko ste vi? Ko vam je šef?

Odgovor nije razumeo, kratku reč na njemu nepoznatom jeziku, ali je smisao bio veoma jasan, možda i zbog gesta kojim je bio propraćen.

Kulverton se ugrize za usnu da ne bi jauknuo od straha. Iskolačenim

očima buljio je u pravcu vrata koja su se ponovo zatvorila.

Njegovom stražaru opasnog izgleda očigledno nije stalo da razgovora sa Džozefom Kulvertonom III.

Kulverton počeo tiho da psuje, gorke i umorno, besan na ceo svet, a posebno na Džozefa Kulvertona III koji je svoju dragocenu kožu stavio na kocku za gomilu prokletih dolara. Do đavola, ovaj mu posao nije bio potreban i nije trebalo da se uhvati na mamac onog slatkorečivog dripca Hensona!

Dečja igra!

Da, tako je to Henson nazvao, dečja igra. »Šta ti je, Džozefe«, govorio je dižući svoje guste obrve. »Koji ti je đavo, momče? Pružam ti priliku da prokrstariš Tihim okeanom, obaviš taj poslić za mene i dobiješ čistih dvadesetak hiljada dolara, a ti nešto oklevaš! Ili ti nisam rekao da lovni dobijaš keš, što znači nema poreza, Džozefe, čoveče!«

Dvadeset hiljada dolara zvučalo je veoma lepo, ali je Kulverton u tom trenutku već znao šta će se nalaziti u sanducima koje će Hensonovi ljudi krišom ubaciti pod palubu »Alohe«

I utoliko se više kajao što je pristao na šašavi Hensonov plan. Istina, zvučalo je primamljivo, a rizik je, bar na prvi pogled, bio zaista minimalan.

»Do đavola«, urlao je Henson od smeha, »čega se plašiš? Pa ta su prokleta ostrva nenastanjena! Nenastanjena, je li ti jasno? Tamo nema ni žive duše, Džozefe!«

»Šteta što sada Henson nije u mojoj koži«, osvetnički pomisli Kulverton, »da mu pokažem divne stanovnike tih nenastanjenih ostrva, te Polinežane za koje su svi uvek tvrdili da su miroljubivi i najsrećniji narod na

ovoj bednoj planeti...»

Do đavola, zašto su ih uopšte napali? Kulverton je napinjao svoj umorni mozak, ali je i dalje bio ubeđen da na palubi nije video nijednog belca za sve vreme napada, što je značilo da je ovo bio posao potpuno izveden lokalnim snagama. Kako i zašto? Gusara u ovim vodama nije bilo već više od stotinu godina, a i tada su to bili gotovo isključivo belci. Zaboga, Polinezija je uvek bila zemaljski raj!

Istina, Džozef Kulverton nije bio naročito siguran da li ostrva Hauland i Bejker spadaju u Polineziju ili Mikroneziju, ali je to pitanje odložio za neki malo pogodniji trenutak, usrdno se nadajući da će u njegovom životu takvih trenutaka još biti. Po ko zna koji put je oblizao usne. Mučila ga je žeđ i on sa iznenađenjem shvati da bi u ovom trenutku rado pristao da umesto flaše viskija dobije makar samo jednu čašu vode, obične vode koja čak nije ni rashlađena u frižiderima »Alohe«.

Vrata kabine ponovo se otvoriše i on se iznenađeno trže, jer ispred njih nije čuo nikakav šum. »Ovi ljudi se zaista kreću kao mačke«, prolete mu kroz glavu.

Neko je nespretnom rukom napipao prekidač na zidu kraj vrata i u uskoj prostoriji blesnu zaslepljujuće svetlo, tako da je Kulverton bio prinuđen da na nekoliko trenutaka zatvori oči.

Kada ih je ponovo otvorio, na njegovom licu pojavi se izraz neverice. Njegove ispucale usne se otvoriše i iz suvog grla navre zvuk koji bi se mogao nazvati samo smehom.

U mrtvoj tišini, duž palube luksuzne jahte sablasno je odjekivao promukli, bolni smeh njenog vlasnika i

gubio se negde u pravcu mračne obale zapljuskivane talasima okeana...

* * *

Po drugi put te noći Lesli Eldridž je oprezno izašao na obalu, čak veoma blizu onog mesta gde je najpre doplivao sa »Nensi«. Sve ono što se u međuvremenu odigralo zahtevalo je ozbiljno razmišljanje, ali se i ono moralo na neko vreme odložiti. Hitrim pokretima zbacio je sa sebe vlažnu odeću i na skrovitom mestu počeo nekoliko jednostavnih vežbi da bi se zagrejao. Čak mu i tropska noć više nije bila dovoljno topla posle dugog vremena u vodi, uz vetrić koji je lagano njihao mračno lišće svuda oko njega.

Njegovo telo, međutim bilo je naviknuto da se prilagođava spoljnim uslovima i on se petnaestak minuta kasnije ponovo obukao. Zahvaljujući vetru, tanka svilenka tkanina njegove odeće bila je gotovo potpuno suva, a toplina njegovog tela i kretanje biće dovoljni da se uskoro osuši.

Ostajao je dakle samo još jedan problem. Šta sada?

Pojava »Boni K« i zagonetni nestanak mrtvog tela sa nje biće za svakog jasan znak da se u igru umešao još neko. Nepoznati protivnici biće dvostruko oprezniji nego što bi inače bili posle svakako lakog načina na koji su savladali posade »Alohe« i »Nensi«.

Sem toga, kratka tropska noć uskoro će ustupiti mesto bleštavoj svetlosti sunca i brodovima će biti veoma teško neopaženo prići, bar koliko da proveriti šta se dogodilo sa Pitom i Sumiko.

Sumiko...

Leslijevi prsti i protiv njegove volje stegoše se oko raskošno ukrašene drške mača za pojasom. Ako se njoj nešto dogodilo, neće znati za milost.

Njene ubice umreče na strašan način, daleko gori od načina na koji je umro onaj jadnik u kabini radiste na »Boni K«...

Lesli odlučio da se vrati do zatona, jer je i dalje želio da drži brodove na oku. Oprezno je pretražio pogledom praznu obalu i pojas peska ispred sebe.

Obala je bila pusta, ali...

U vodi, stotinak jardi niže od mesta gde se nalazio, nešto se kretalo. Nešto što je i u varljivoj svetlosti meseca na namreškanoj površini neodoljivo podsećalo na dve ljudske glave.

Držeći se senke drveća, Lesli skliznu u pravcu tog mesta. Usne pod maskom na trenutak se razvukoše u osmeh zadovoljstva. Činilo mu se da već zna kome bi te dve glave mogle pripadati...

Ipak, ostao je još nekoliko trenutaka u zaklonu, svega desetak jardi dalje od cilja dvoje plivača. Istina, oni više i nisu plivali, već su umorno gacali kroz sve pliću vodu.

Da. Tabasko Pit i njegova Sumiko...

Pit je frktao kao konj, potpuno zaboravivši na opreznost, nastojeći da istrese vodu koja mu je ušla u uši. Sumiko, u tankoj majici priljubljenoj uz telo, stajala je kraj njega, plašljivo se osvrćući unaokolo.

– Pite... sklonimo se odavde... – jasno se ču njen tih glas.

– Šta? Misliš da...

– Nikad se ne zna... možda je neko primetio da smo otplivali sa

broda...

– Nije – umorno odmahnu Pit glavom. – Nije, inače bismo već bili na dnu. Opasnost, za sada, preti samo sa obale. Čekaj, tebi je hladno?

– Jeste...

– Prokletstvo!

Sada se Pit nemoćno osvrtao oko sebe.

– Kada bismo smeli bar da zapalimo vatru – progunda.

– Čime? – nasmeja se Sumiko. – Oboje smo mokri kao miševi...

– Da se najpre sklonimo sa ovog peska – predloži Pit. – A onda ćemo videti.

Zastali su nekoliko stopa dalje od Leslija koji se smeškao. Zanimalo ga je šta će Pit smisliti u ovoj situaciji, iako je imao zaista puno poverenje u tog snažnog momka koji mu je već mnogo puta pomogao u neugodnim situacijama. Ipak, ove okolnosti bile su za njega nove i nepoznate, daleko od uobičajenih iskustava stečenih životom u velikom gradu.

Pit je zbunjeno provlačio prste kroz mokru kosu.

– Slušaj... – počeo nesigurnim glasom. – Ne ostaje nam ništa drugo nego da se svučemo i iscedimo ovu odeću, inače će nam biti suviše hladno pre nego što sunce izađe. Evo, ja ću se okrenuti na drugu stranu i...

Smeš Sumiko bio je tih i prijatan.

– Šta ti je, Pite? Toliko se plašiš Leslija? Misliš da će se uvrediti ako me vidiš nagu?

– Nije to – zbunjeno se osmehnula Pit. – Za tako nešto suviše ga dobro poznajem. U stvari, ti si toliko zgodna, Sumiko, da...

– Da se plašiš kako nećeš umeti da se savladaš? – nasmeja se devojka. – Ne brini, suviše je hladno za tako

nešto...

Mirnim pokretima devojka zbaci dugu majicu sa tela i ostade samo u donjem delu kupaćeg kostima. Malo oklevajući, Pit se potpuno svuče i poče snažnim rukama da cedi mokre pantalone.

– Dobro, šta je ovo ovde? Nudistička plaža?

– Idi do đavola!

Mišićavo telo Tabasko Pita se opusti. U trenutku kada je začuo Leslijev glas zauzeo je stav dostojan pravog majstora borilačkih veština, što je uostalom i bio. Gundajući nešto kroz zube, on se naže da dohvati pantalone sa zemlje.

– Les! – šapnula je Sumiko. – Je li moguće da si tu...

– Ne brini, devojčice – nežno reče on. – Sve će biti u redu... Hoćeš da ti pomognem?

– Ne – nasmeši se ona. – Majica je gotovo suva, odmah ću je navući da ne bih i dalje zbunjivala Pita. Les... šta se ovde događa?

– To ni sam još ne znam, ali možeš biti sigurna da nije ništa prijatno. Reci mi... vi ste umakli sa »Nensi«... šta je bilo sa posadom, sa kapetanom?

Sumiko obori pogled.

– Ne znam, Les...

– Možda sam i pogrešio – javi se Pit – ali sam bio ubeđen da je naj mudrije ako nas dvoje na vreme napustimo brod. Malo je nedostajalo da nas iznenade, znaš. Ta jahta je punom brzinom jurila prema nama, a veoma dobro sam znao kakvi su momci na njoj i kakvo im je naoružanje... Šcepao je Sumiko i gotovo je bacio u vodu. Srećom, niko to nije primetio, inače...

– Dobro si učinio – klimnu Lesli

glavom. – Svaki otpor bio bi samo uzaludno krvoproliće. Čak i u slučaju da je na jahti bila samo njena posada.

– Šta? – trže se Pit. – Zar to nisu bili oni?

– Verovatno jesu, ali ovde se umešao još neko, Pite, mnogo opasniji od njih.

– Prokletstvo! – progundā Tabasko. – Momci sa tog drugog broda?

– Ne. Neko za sada nepoznat i zato još opasniji. Jedan čovek je ubijen na tom drugom brodu, na neobičan način, a zatim unakažen... možeš već zamisliti šta to znači.

– Ostrvo je, znači, ipak naseljeno?

– Tako izgleda.

Pit besno pljunu pred sebe.

– Samo nam je to još trebalo!

– Les... šta li smeraju s tim brodovima?

– To još ne znam, devojčice. Ali...

– Ali se jednog od njih moramo dokopati, zar ne? – umeša se Pit. – Inače ćemo se igrati Robinzona na ovom prokletom ostrvu.

– A tebi se ne dopada da budeš Petko, je li? – nasmeja se Sumiko. – Ipak, u pravu si. Kako ćemo otići oдавде, Les, ako ne uspemo da dođemo do broda?

– O tome ćemo razmišljati kada dođe čas. U ovom trenutku imamo važnijeg posla.

– Kakvog? – trže se Pit. – Da potražimo te nepoznate ostrvljane?

– Ne. Za to ima vremena. Najvažnije je da pronađemo dobro skrovište u kojem ćemo provesti dan. I nešto za jelo, ako nemaš ništa protiv?

– Ja? – pobuni se Pit. – Taman posla! Sad bih sa uživanjem pojeo i onu Olsenovu šunku s jajima, časna reč!

Bes Rajli nije bila devojka sklona da očajava, pa čak ni u najtežim životnim situacijama. Detinjstvo i mladost provedeni u predgrađima San Franciska naučili su je da slabi propadaju brzo, da jaki uvek ostaju na površini. A uz unutrašnju snagu ona je imala i druge adute, adute koje je oprezno počela da ubacuje u igru još od svoje četrnaeste godine, svesna da je lepota ipak prolazna stvar i da nema mnogo vremena ako sebi želi da zaista obezbedi udoban život bez mnogo napora.

Urođena inteligencija i draži koje je brižljivo negovala uspeli su da joj pribave ono što je i tražila: milionerskog sina zaljubljenog u nju do ušiju. Džozef Kulverton III bio je muškarac za nju, to je shvatila čim ga je srela na nekom glupom prijemu gde ga je sasvim slučajno otkrila.

Njena dijagnoza bila je samo delimično tačna, ali nije ona bila kriva što se prevarila. »Premalo karaktera, previše para«, odmah je pomislila, gledajući Kulvertona kako se pijano cereka, polivajući najskupljim šampanjcem gola leđa devojke pred sobom. U stvari, prvi deo njene dijagnoze bio je potpuno tačan; ono što je Kulvertona zadesilo mesec dana kasnije zaista nije bilo njena krivica, jer onih par hiljada dolara koje je potrošio na nju u međuvremenu nisu bitno menjale stvar.

Da nije bilo ovog prokletog posla i privlačnog poziva za krstarenje po Tihom okeanu, ona bi do sada već i zaboravila Džozefa Kulvertona III. Ovako, ponadala se da će njena koka sneti još koje zlatno jaje.

I pogrešila. Jer ovo što se sada događalo bilo je daleko od snova o hi-

ljadama zelenih šuštavih dolara, skupim krznima i Akapulku. Ljudi su umirali na strašan način, bukvalno pred njenim nogama, a ni njoj samoj još uvek nije bilo jasno zašto su je pošteđeli ti nagi, mišićavi momci koji su se kao nekim čudom, iznenada stvorili na palubi.

I ko su oni uopšte bili? Urođenici sa ostrva? Od Kulvertona i Gorlija čula je bar stotinu puta da je ostrvo nenastanjeno, ali su se i oni mogli prevariti. Šta smeraju? Šta će učiniti s njom?

Ponašali su se kao da je ne primećuju na palubi i to joj je na neki način smetalo. Nije bila navikla da je muškarci ne zapažaju. I nije se to moglo pripisati žaru borbe, jer borba nije trajala ni čitav jedan minut. Mokra tamnoputa tela stvorila su se na palubi sa dugim noževima u rukama, i posada je bila savladana za nekoliko sekundi, ne dospevši nijedan metak da ispalji u svoju odbranu.

I zbog toga je Bes Rajl i sada očajavala. Bila je ovo situacija koju nije mogla da shvati, utoliko pre što nije smela da računa na to da će je i ovoga puta i zvući njeno savršeno telo. Ti ljudi uopšte je nisu primećivali, i ona je to najpre pripisala strahu od nekog nepoznatog vođe...

Sve dok nije videla onu karikaturu od čoveka koju su na rukama izneli iz čamca i poneli preko palube do raskošne Kulvertonove kabine. Ni on je nije pogledao...

Na tog se čoveka možda nečim moglo uticati. Možda... ali lepo žensko telo svakako više nije bilo ono za šta bi se on mogao zainteresovati...

I onda su je gurnuli u kuhinju i zatvorili vrata za njom. Kroz mali prozorčić na vratima videla je kovrdžavi

potiljak stražara pred vratima. Taj prokleti evnuh nijednom se nije okrenuo da bar pogleda šta ona radi!

Iz zgužvanog pakla izvukla je još jednu cigaretu i s besom shvatila da je to poslednja. Dim joj je pekao usta gorka od duvana. Kroz okrugli prozorčić na drugoj strani sunce joj je već prijatno grejalo leđa u tankoj majici.

Strpljivo je popušila cigaretu do kraja, dok se u njenoj glavi formirao začetak jednog plana. Plan nije bio savršen, to je odmah shvatila, ali ničeg boljeg nije uspevala da se seti.

Odbacila je cigaretu među prljave tanjire na stolu i protekla se ustajući sa neudobne stolice. Zagladila je kosu i jezikom ovlažila usne, a onda rukama prešla preko grudi, osećajući prijatno uzbuđenje.

»Sad ćemo da vidimo šta ovaj kudravko napolju misli o mom telu«, prezrivo je pomislila svlačeći majicu preko glave.

– Hej! – pozvala je promuklim glasom. – Dođi!

Glava u prozorčiću se pomerila i prema njoj se okrenulo tamno lice, sa dva krupna, pomalo kosa oka. Čovek je nekoliko trenutaka bezizrazno posmatrao.

– Pogledaj, dobro pogledaj – smešila se Bes, milujući rukama telo i uvijajući se u kukovima. – Nije važno što ne razumeš engleski, do đavola. Ovakvu mačku svakako nisi video u tvom selu ili odakle već dolaziš, smrdljiva crna propalico!

Lice čoveka nestade sa prozora i Bes ostade da stoji široko otvorenih usta.

Prokletstvo, pa ovi su momci zaista pravi evnusi. Šteta, a tako su lepo građeni...

Slegnuvši ramenima, ona navuče majicu i ponovo zažele cigaretu. Njen stražar nije obratio pažnju na nju kada je bučno počela da otvara fioke i ormare tragajući za nekim zaboravljenim paklom cigareta. Jedino što je otkrila bila je flaša viskija gurnuta u jedan ugao ormara. Lice joj se razvuče u osmeh. I matori Stokton imao je svoje tajno skrovište.

Ipak, dozvolila je sebi samo jedan gutljaj, svesna da će joj bistra glava verovatno uskoro biti potrebna. Nekoliko trenutaka razmišljala je da li da uzme i veliki kuhinjski nož, ali na kraju odmahnu glavom. Kada se radi o noževima, onda su ovi momci svakako mnogo veštiji od nje.

A još uvek je bilo izgleda da upotrebi i svoja glavna oružja. Prokletstvo, nekom od tih ljudi moraju se sviđati i plavuše!

Odgovor na to pitanje dobila je svega desetak minuta kasnije...

Vrata kuhinje iznenada su se otvorila i na njima se pokazao onizak mladić širokih ramena i nešto svetlijeg tena od ostalih, sa onim istim dugim nožem u ruci. Oči Bes su nehotice sklznule niz njegovo nago telo, na što se on nasmešio.

Glavom joj je dao znak da pođe za njim i ona poslušno krete. Nisu išli dalekoi; stražar pred Kulvertonovom kabinom otvorio je vrata pred njima i njen pratilac joj pokaza da uđe.

Čovek koga su doneli na brod seдео je prekrštenih nogu na postelji, sa šoljom čaja nadohvat ruke. Dva visoka mladića tamne kože, sa noževima u rukama, stajala su pored njega, kao počasna straža. Jedino je on bio obučen, u vrećastu haljinu nalik togi koja je u širokim naborima padala

niz deformisano telo. Male, ptičje oči netremice su pratile svaki njen pokret.

Bes shvati da se prevarila. Ovog čoveka žene su još uvek privlačile. Njegov pogled bio je veoma jasan.

Ona duboko udahnu. Odvratan je, do đavola, ali ako već nema drugog izbora, onda...

Čovek koji je dopratio, na znak starca sa postelje, obema rukama dohvati njenu majicu i pocepa je bez napora. Bes ispusti tih uzvik kada se otporniji materijal gaćica zari u njenu kožu, ali to nije trajalo dugo. Stajala je potpuno naga pred starcem koji joj dade znak da mu priđe.

Čovek iza nje kao da je znao šta treba da čini. Odgurnuo je napred tako da je pala popreko na postelju, a zatim je ulvatio za rame i naterao da legne na leđa. Sklopila je oči kada je osetila zbrčkanu kožu koščate ruke na svojim grudima, trbuhu, bedrima...

Otvorila ih je kada je shvatila da to milovanje iskusne ruke iznenada počinje da joj prija, pažljivo izbegavajući da pogleda u starčevo lice. Zadržala je pogled na onom mladiću koji je doveo u kabinu. On je stajao kraj postelje i gledao u nju, a u očima mu se čitala želja.

»Ipak je prednost što ovde muškarci idu goli«, prolete Bes kroz glavu. »Ženi je odmah jasno kada su dovoljno uzbuđeni da je uzmu...«

Starac se kreštavo nasmeja kao da joj čita misli. Znak rukom bio je savršeno jasan. Mladić pažljivo spusti svoj nož na pod i baci se na nju.

Bes Rajli ponovo sklopi oči i prepusti mu se. Stvar je konačno krenula tokom na koji je navikla... sem toga, bila bi nepravedna prema sebi

ako ne bi priznala da je ovo sve polako počinjalo da joj se sviđa...

* * *

Džungla se budila oko njih i Lesli dopusti svojim čulima malo odmora. Sklopio je oči znajući da će ga iz sna trgnuti svaka promena u uobičajenoj kakofoniji tropskog jutra. Sumiko je spavala pripijena uz njega, Pit nekoliko koraka dalje.

Probudio se petnaestak minuta kasnije, gotovo potpuno osvežen i odmoran i blago pogladio devojkicu po kosi. Otvorila je oči istog trenutka.

– Nešto nije u redu?

– Sve je u redu – osmehnu se on i nežno je poljubi. – Samo je vreme za ustajanje.

– Oh! – ona bolno zgrči lice pri pokušaju da se uspravi. – Ono dugo ležanje u bolnici me je razmazilo, Les.

– To će brzo proći – umiri je on. – Nisi valjda zaboravila svoje vežbe?

– Šta ima za doručak? – sanjivo promrmlja Pit sa svog mesta, ne otvarajući oči.

– Svež vazduh i pesma ptica – nasmeja se Lesli. – Ustaj, Pite! Zar si zaboravio da si u zemaljskom raju? Dovoljno je da pružiš ruku i doručak će ti sam pasti u nju!

– Misliš na kokosove orahe? – zainteresovao se Pit. – To nije loša ideja, znaš!

– Bojim se da ih ovde nećemo naći, Pite. Strpi se malo. Treba najpre da vidimo gde smo.

– Šta, ti još ne znaš gde smo? – razrogači Pit oči. – Kog si đavola onda juče onoliko buljio u onu mapu?

– Tačno. Ne zaboravi samo da je po toj mapi ostrvo nenastanjeno, što

znači da nisu označena nikakva naselja. Najpre ih moramo naći, a hrana se svakako nalazi u njihovoj blizini.

– Naselja? – začudi se Sumiko izvijaajući svoje vitko telo u poznatoj joga-vežbi. – Stvarno misliš da ćeš ovde naći naselja, Les?

– Bar jedno – osmehnu se on. – Razmišljao sam dok ste vi, lenjivci, spavali. Kapetan Kenig mi je pričao o tome da je nekada ovde bila jedna jedinica marinaca koja je morala biti povučena, iako niko nikada nije doznao zbog čega. Stanovnici ostrva očigledno nisu nimalo naivni kao protivnici.

– Marinci – prezrivo reče Pit. – Uvek sam tvrdio da oni nisu ništa naročito...

Dok je govorio, Lesli se hitro svlačio, ostavši na kraju samo u tankim crnim gaćicama. Odeća koju je dotle imao po sebi bila je savršena za kamuflažu, ali samo noću. Pri punoj dnevnoj svetlosti njegovo preplanulo telo daleko bolje će se slivati sa zelenilom džungle od upadljive crne svile. Lesli pažljivo odabra skrovište za svoju odeću, ali se od mača u koricama nije odvajao.

– Mi nećemo s tobom? – tiho upita Sumiko.

– Ne.

Ton kratkog odgovora govorio je dovoljno sam za sebe i Tabasko Pit, već spreman da protestuje, obori pogled. Veoma dobro je znao da sa Leslijem ponekad ne вреди raspravljati.

– U redu, Tarzane – reče sa uzdahom. – Ostaću ovde i paziti da ti neko ne ukrade pantalone. I devojkju.

– Ipak se koncentriši na devojkju – posavetova ga Lesli. – Samo još nešto, Pite...

– Šta? – trže se ovaj.

– Danas bez nudizma, ako može, molim te. Izvini, znaš i sam kakav te loš glas bije u San Francisku i okolini!

– Idi do đavola! – pljunu besno Pit. – Tebi je još do šale!

– Zašto? – tobože se začudi Sumiko. – Zar ja tako loše izgledam, Pite, da ti je ispod časti da obratiš pažnju na mene?

– Pa da me posle toga ovaj manijak ovde raščereči? Hvala lepo! – zagunđa Pit. – Lud sam što se uopšte petljam sa vama... da sam ostao u San Francisku, sad bih još spavao. I to ne sam!

– Pa nisi ni noćas spavao sam – nasmeja se Sumiko. – Les, ti... Hej!

Pit se osvrte oko sebe.

– Ne moraš mi ni govoriti – reče rezignirano. – Opet je zbrisao, a da mi to uopšte nismo primetili!

– To je dobro – nasmeši se Sumiko. – Neće ga primetiti ni oni drugi... Slušaj, Pite, ja bih spavala još malo...

– Samo izvoli. Ja ću stražariti... ali samo jedan sat, ne više!

– Zašto samo jedan sat?

– Zato što ćeš posle ti da stražariš, a ja da spavam, eto zašto – nasmeja se Pit. – Misliš da ja ne treba da brinem o svojoj lepoti?

– Važi. Spavaćemo naizmenično, po jedan sat. Šta ćeš da radiš dok si na straži?

– To je bar lako – sleže Pit rameni. – Prvo ću da smislim šta ću da doručujem ako negde dođemo do pristojnog hotela, a onda...

– Već znam, ne moraš dalje – smejala se devojkja. – A onda ćeš da odlučiš koju devojkju pozivaš prvu kada se vratimo u San Francisko.

– Pa šta? Reci mi šta ćeš ti da radiš

dok ja budem spavao?

– Prosto. Ređaću pasijans.

– Pasijans?

– Pasijans.

Pit je sumnjičavo pogleda. – Slušaj, mala, da te nisam video jutros skoro golu, mogao bih poverovati da si negde sakrila špil karata. Ovako, ne!

– Nemoj da misliš o tome – pecnu ga Sumiko – inače nećeš moći da zaspiš. A pasijans, ako nisi znao, može da se ređa i u mislima.

– Je li? I obično ti se otvori, zar ne?

– Kako li si to samo pogodio? – iznenadi se Sumiko, smeštajući se u zaklon niskog grmlja. – Laku noć, Pite!

– Laku noć...

* * *

Mali zaton još je bio u senci rta koji se isprečio između njega i sunca na izlasku, tako da je Lesli najpre pomislio kako ga oči varaju.

Na mirnoj površini vode nije bilo više nijednog broda!

»Nije moguće da su ih već potopili«, prolete mu kroz glavu. Jednostavno nije bilo dovoljno vremena da se dragoceni teret prenese na obalu.

Ili su brodovi negde sakriveni? U nekoj drugoj uvali?

Lesli Eldridž bio je naučen da nikada ne podleže prvim utiscima. Lagano se pomerao pojasom džungle, sve dok jednim pogledom nije mogao da obuhvati čitav zaton. Čak i tada pomogla mu je samo čista sreća, dašak jutarnjeg vetrića koji je pomorio zavesu od zelenila opuštenu nad samu vodu.

Nešto u pokretima te zelene zavesе nije bilo prirodno. Kao da je bila vešto pričvršćena u donjem delu, što

priroda nikada nije radila.

Prignuvši se, Lesli je pogledom proučavao palac po palac tog dela obale. Na usnama mu zaigra lak osmeh. Ma ko bio pred njim, mogao se pohvaliti pravim majstorstvom, u kamuflaži: iza zavesе od rastinja uspeo je, mada s mnogo napora, da razazna tamne bokove jednog od brodova.

Nekoliko minuta kasnije, posle pažljivog osmatranja, sa sigurnošću je zaključio da je u zatonu skriven još samo jedan brod, iako nije uspeo da odredi koji. Da li su druga dva potopljena ili se nalaze u sličnim skrovištima negde duž obale ostrva?

Ni sam nije znao zbog čega, ali ova ga puta odustao je od svoje uobičajene taktike: upasti u samo središte zbivanja, krećući se tako brzo da niko od protivnika ne uspe da reaguje, prikupiti za što manje vremena što više podataka i onda se povući u neko skrovište gde mirno može skovati i novi plan, prilagođen onome što je doznao. Haragei, to osećanje snažnije od svih njegovih čula opravdavalо je svoje japansko ime i nije mu dozvolilo da srlja u opasnost.

Nije imao vremena da dublje analizira svoje podsvesne zaključke o tome, ali su se koreni tog osećanja svakako nalazili u načinu na koji je umro onaj čovek u kabini »Boni K«.

Brod u skrovištu svakako će biti dobro čuvan, a samo osmatranje svakako neće biti dovoljno da dozna nešto zanimljivije. Najzad, desetina godina se tvrdi da je ostrvo Hauland nenastanjeno, što je značilo da njegovi stanovnici veoma vešto koriste prednosti koje im pruža džungla. Jedno od njihovih pravila svakako je da se po danu kreću što manje, naročito sada, kada bar prer-

postavljaju da se na ostrvu ili u njegovoj blizini nalazi još neki nepoznati protivnik.

Bez obzira na sve, morao je ispitati da li je brod pred njim »Aloha« i šta se dogodilo sa njegovim skupocenim tovarom. Njegove ruke pokrenule su se sigurno i promišljeno. Čelik mača, oštrijeg od brijaća, vešto je odsekao nekoliko neupadljivih tankih grančica sa obližnjeg drveća. Uz pomoć gipke lijane Lesli Eldridž je oko tela vezao široko lišće i zadovoljno se osmehnuo. Biće potreban zaista veoma oštar pogled da ga neko otkrije u džungli.

Prepuštajući svojim čulima da ga upozore na svaku opasnost, on je opreznim koracima krenuo u pravcu skrivenog broda. Džungla oko njega bila je tiha, i previše tiha za ovo doba dana, pre nego što zažareno sunce zaustavi svako kretanje.

A to je značilo da u blizini ima još ljudi. Tihih, čutljivih ljudi naučenih da se stope sa svojom okolinom i postanu praktično nevidljivi.

Haragei!

Lesli se ukopa u mestu, dok je pogledom pretraživao prostor ispred sebe. Nije se videlo još uvek ništa...

Ili ne! Tamo, u podnožju vitkog drveta koje je svoju krošnju isprepletalo sa okolnim drvećem... nešto se pomerilo.

Tiši od senke, Lesli Eldridž je skliznuo na zemlju i zatvorio oči. Sluh mu je sada bio mnogo pouzdaniji vodič od vida, jer čovek pred njim umeo je da se skriva. Međutim, umeo je da bude tih.

Iako je Lesli čekao nekoliko dugih minuta, od strane čoveka u zaklontu nije dopro ni najmanji šum.

Haragei je, kao i obično, bio u pra-

vu: stanovnici ostrva bili su više nego opasni protivnici.

Sa ledenim osmehom na usnama, Lesli je napredovao inč po inč, svestan da ni njegova kamuflaža nije loša. Kretao se malo ukoso, tako da čoveku priđe sa strane, u pokušaju da ga iznenadi.

HARAGEI!

Osećanje opasnosti sada je bilo mnogo, mnogo jače nego trenutak ranije i Leslievi izvežbani refleksi pokrenuli su njegovo telo brzinom neshvatljivom za običnog čoveka.

U deblo drveta, palac od njegove glave zarila se kratka, zatupasta strelica koja je nečujno doletela kroz vazduh.

I to sa suprotne strane od mesta gde je ležao skriveni protivnik!

Ugao pod kojim se strelica zarila u koru i brzina njenog leta izvežbanom oku govorili su mnogo; strelac se mogao nalaziti na udaljenosti od najviše desetak jardi ukoso od Leslieja, skriven u krošnji nekog drveta.

Sve te munjevite kalkulacije prošle su kroz Lesliejevu glavu dok je njegovo telo bilo u pokretu. Strelac na drvetu izgubiće nekoliko dragocenih trenutaka dok stavi novu strelicu u duvaljku i ponovo pogledom potraži svoj cilj. Prema tome, treba najpre eliminisati protivnika na zemlji...

U srednjovekovnom Japanu pesnici su pisali ode čudesnom zvuku koji nastaje kada oštrica od plemenitog čelika raseče slojeve vazduha u času kada je snažna i vešta ruka izvuče iz korica... Mnogi smatraju da su majstori borbe mačem izumrli, čak i u Japanu. Ali niko od njih još nije imao prilike da upozna Leslieja Eldridža...

Mač, iskovan rukom nepoznatog majstora nekoliko stotina godina ra-

nije, se spustio kao munja na glavu iznenađenog protivnika koji je u magnovenju pokušao da je zakloni iza vitkog stabla. Taj pokret bio je prespor za Leslija; oštrica je malo skrenula sa svoje putanje i strahovitom snagom se spustila na glavu nesrećnika, prošavši kroz žilavo stablo drveta kao kroz hartiju.

Rasečeno ukoso, deblo je zadrhtalo i ostalo na mestu, pridržavano spletom lijana i granja susednog drveća. I čovek pod njim ostao je na istom mestu, zalivajući nepotrebno korenje krvlju i mozgom iz glatko odsečene lobanje.

Koristeći zamah svog udarca, Lesli je gipko odskočio korak dalje i potražio zaklon iza jednog šireg debla. Ni trenutak prekasno; nova strelica s tupim udarom zarila se u debelu koru.

Oštri Leslijev pogled sada je već otkrio tamnu priliku među gustim lišćem; njegova prvobitna procena bila je tačna, gotovo u stopu. Ostajalo je samo da pronađe način kako da se obračuna sa napadačem koji je slao opasne strelice sa svog naizgled nepristupačnog položaja...

Deset stopa, hladnokrvno je procenjivao Lesli visinu grane na kojoj se protivnik nalazio, priljubljen uz deblo, tražeći pogledom svoj nepouzdan cilj. Ispod njega je jedna pogodna grana... samo kad splet lišća do njega ne bi bio tako gust. Mogao bi ga opasno usporiti u pokušaju i izložiti sigurnom novom hicu...

Ali vremena za oklevanje nije bilo, pošto Lesli nije znao kakvim sredstvima za komunikaciju raspoložu stražari oko broda. Možda se već u ovom trenutku nove crnolute pri-

ke prikrađaju kroz džunglu, spremne da se obračunaju sa nepoznatim uljezom u njihovo carstvo šumske tame...

Lesli je pogledom još jednom ispitao prostor između sebe i strelca. Ona mala čistina, negde oko polovine puta, mesto je na kojem će ga protivnik najbolje videti. Tu, dakle, treba očekivati novu strelicu.

Čvršće je stegao svoj mač u ruci, malo se prignuo, a onda poleteo napred kao izbačen iz katapulte!

Šiblje i tanko granje na njegovom putu praštalo je kao da kroz džunglu juri razdraženi slon, ali je to u ovom trenutku išlo Lesliju na ruku. Možda će senka straha pokolebati sigurnu ruku strelca doneti trenutak oklevanja, tako potreban Lesliju da pređe kritično rastojanje.

Za brzinu kojom je Leslijev mozak analizirao mnoštvo podataka primljenih čulima, jedva vidljivi pokreti čoveka na drvetu delovali su kao na usporenom filmu. Dva tamna oka pojavila su se među lišćem i ruka sa duvaljkom podigla se prema ustima...

Vrh strelice pomolio se iz cevi. Zasta, kao na usporenom filmu...

Prebacivši u trku težinu na desnu nogu, Lesli se kao oprugom odbačen bacio na suprotnu stranu. Nepotrebni mač našao se na vlažnoj zemlji u trenutku kada je strelica prohujala čitavu stopu desno od njega. Skupivši noge, Lesli se odbaci od zemlje i obema rukama čvrsto uhvati za granu ispod one na kojoj je ukočeno sedeo strelac.

Kao na vratilu, Leslijeve noge poleteše uvis i čvrsti palci nepogrešivo pogodiše čovekovu kičmu. Čuo se tih prasak, kao kad neka laka šumska životinja neoprezno stane na suhu

grančicu i strelac skliznu pored Leslija na zemlju kao lutka od krpe.

Lako se dočekavši na noge, Lesli dohvati mač koji je još uvek vibrirao, zariven u zemlju čvrstom rukom. I to je pokazivalo koliko je malo vremena bilo potrebno da se oduzme još jedan život...

* * *

Oslobođenog veza, ali još uvek ukočenog, Kulvertona su izveli na palubu jahte. Zaslepljen suncem, zbunjeno se osvrtao oko sebe, čudeći se prozirnoj zavesi od zelenila koja je obavijala njegov lepi brod, privezan uz samu obalu. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da shvati gde se »Aloha« nalazi.

Njegova dva stražara dadoše mu znak da se zaustavi, i on se poslušno ukoči na korak od mesta gde je do strme obale bilo prebačeno grubo otesano deblo koje je odudaralo od čistih linija jahte.

Obližnua je osušene usne i tek tada shvatio koliko je žedan. Oprezno je podigao pogled prema ravnodušnim licima čuvara.

– Vode... – proštenja. – Dajte mi malo vode, zaboga...

Nijedna crta na tim mračnim i zagonetnim licima se ne pomeri i Kulverton iznenada oseti užasan strah. Njegova živa mašta jasno mu je dočaravala ta dva divljačka lica koja se, isto ovako bezizrazna, naginju nad njega da bi mu sigurnim pokretom ruke prerezala vrat...

Ukočena kolena mu popustise i on se meko sroza na palubu, licem prema daskama. Čuvari se pogledaše, slegoše ramenima i jedan od njih prezrivo pljunu na mrsava Kulvertonova leđa

pod tankom košuljom, mokrom od znoja.

Kulverton s mukom otvori oči na zvuk koraka koji su mu se približavali. Teturajući se, pridržavana od jednog krupnog, tamnoputog čuvara, palubom je dolazila Bes, potpuno naga, sa kosom zamršenom preko lica.

On pokuša da se uspravi.

Bes...

Devojka umorno sede kraj njega na palubu i Kulverton se trže. Oči su joj imale neobičan sjaj, kao da je drogirana, na usnama je lebdeo zagonetan osmeh.

Kulverton tek tada sa užasom shvati da joj telo prekriveno velikim crvenim pečatima i modricama podlivenim krvlju.

– Bes... šta su ti to učinili?

Ona ga sažaljivo pogleda.

– Džoi... – reče kao da ga je tek tada prepoznala, gotovo iznenađeno.

– Bes, šta su ti učinili?

Skočio je na noge, zbunjeno stiskajući slabašne šake u pesnice, tražeći pogledom nekoga na kome bi mogao iskaliti svoj gnev. Stražari su ga radoznalo posmatrali, a jedan od njih značajno pogladi dršku ogromnog noža.

– Sedi, Džoi – reče devojka slabim glasom. – Ne pravi budalu od sebe. Ništa mi nisu učinili... odnosno, ništa loše. Čak naprotiv!

– Silovali su te? – drhtavim glasom upita Kulverton.

– Pa, možda bi se to kod nas u Americi i tako moglo nazvati – odgovori Bes, sa onim istim zagonetnim osmehom na usnama. – Nešto ti moram reći, Džoi... ovi nepostojeći stanovnici južnih mora znaju kako se vodi ljubav.

– Kučko! – zaškruta Kulverton zubima, na što se ona samo promuklo

nasmeja.

– Ja im bar za nešto mogu poslužiti, Džoi... što se za tebe e bi moglo reći...

Kulverton ponovo klonu na palubu. Bens se udobnije namesti kraj njega, opružena na leđima, sa široko raširenim nogama. Disala je duboko, kao da spava.

– Postoji li neko među tim divljacima da zna bar koju englesku reč? – procedi Kulverton nekoliko trenutaka kasnije. – Umirem od žeđi, prokletstvo... učinio bih ne znam šta za gutljaj sveže vode...

– I ja sam žedna – uzdahnu Bes. – Ne... do sada nisam čula nijednu englesku reč. Ovi ljudi uopšte veoma malo govore, znaš.

– Znam, do đavola! Zato su proketo brzi sa tim svojim odvratnim noževima... Videla si onog starca koga su doneli na jahtu?

Lice Bes se gadljivo zgrči.

– Aha...

Kulverton je pažljivije pogleda. – Da nije i on...?

– On? – prezrivo se osmehnu devojka. – Ne, Džoi... matori je samo malo uživao u mojoj koži, a onda prešao na stranu posmatrača, dostojanstveno srkućući čaj.

Kulverton se strese.

– I ti još kažeš da ti je bilo prijatno...

– Smešno, zar ne, ali jeste mi bilo prijatno... ti momci su strasni ljubavnici i imaju mnogo iskustva, Džoi...

– Što se za mene ne bi moglo reći, je li? – gorko se nasmeja on.

Ona odmahnu glavom.

– Tvom iskustvu nema se šta prigovoriti...

– Ali strastvenosti da...

– Gospode bože... brbljamo ovde o

glupostima kao da nam život ne visi o koncu – trže se Bes, kao da je tek u tom trenutku shvatila svoj položaj. Lice joj izobličili strah. – Džoi... šta će se dogoditi sa nama?

– Ne znam, Bes... Ne znam... Toliko sam žedan da jednostavno više ne mogu da razmišljam...

– Hej!

Taj slabašni povik dopro je odakud sa obale, iz mračnog spleta granja i lišća. Tamo, pedesetak jardi dalje, nešto se kretalo kroz šumsku tminu, teško i sporo.

I veoma bučno.

Lica dvojice stražara se ukrutiše i oni čvršće stegoše noževe, ispitujući obalu pogledima. Treći čovek bez oklevanja strča niz stepenice pod palubu. Vratio se trenutak kasnije sa još dvojicom i oni su u hodu izmenili nekoliko užurbanih reči.

– Hej... ima li koga na brodu? – do ušiju Bes i Kulvertona dopre glas na čistom engleskom jeziku. – Upomoć... pomozite mi...

Dva čoveka kao senke pretrčaše preko debla i nestadoše u džungli. Treći je zastao na obali, tamo gde je brvno doticalo strme stene i pažljivo ih pratio pogledom.

Kulverton i Bes se zgledaše i u njihovim očima se na trenutak pojavila nada.

– Misliš li da...? – prošapta Kulverton.

Ona je nekoliko trenutaka razmišljala.

– Ne – odmahnu na kraju glavom. – Čuo si... i tom čoveku je potrebna pomoć. Verovatno neko sa broda koji smo čekali, sve do sada se potucao po džungli...

Ono što su trenutak docnije ugledali na obali potpuno je opravdavallo Be-

sin zaključak. Visok, mišićav mladić se gotovo čitavom težinom oslanjao na svoja dva pratioca, posrćući nisko oborene glave. Čak i sa ove daljine jasno su se razaznavale ogrebotine i uboji nastali bezglavim probijanjem kroz džunglu, na telu obučenom samo u male, crne gaćice.

– Ovaj je prošao gore od nas – prošaputa Bes. – Jadnik ... mora da je uspeo da otpliva sa broda i ponadao se da je umakao ...

– Ta prokleta džungla i nije mesto za belog čoveka – procedi Kulverton. – Oh, bože ... zašto sam samo poslušao onog šašavog Hensona?

S mnogo muke dva čoveka uspela su da prevedu zarobljenika preko debla, a onda ga grubo gurnuše na palubu. Onaj treći ponovo je otrčao pod palubu.

Zarobljenik se uvijao na palubi i glasno ječao, sve dok ga jedan od čuvara nije učutkao nimalo nežnim udarcem noge u rebra.

Bes se stresla kada je pogled belog mladića pao na nju. Inteligentne i snažne crte lica unakažavao je smrtni strah. A oči ... te oči kao da su već upoznale najdublje ponore pakla ...

Lesli Eldridž je tek velikim napotom uspeo da obuzda smešak pri pogledu na užasnuto lice te plavuše sa Kulvertonove jahte koju je mnogo puta s divljenjem posmatrao na televizijskom ekranu dobre stare »Nensi«. Ako je svojom glumom uspeo da prevari i tako iskusnu ženu, utoliko pre će zavarati ove tajanstvene momke koji verovatno još uvek s mnogo muke uspevaju da razlikuju lice jednog belog čoveka od drugog.

Nimalo naivne ogrebotine po telu su ga bolele, ali je on bol svesno potisnuo u drugi plan. Te ozlede sada nisu

bile važne, sem kao deo maske nespornog belca koji se čitave noći krio po džungli sve dok nije shvatio da to nije mesto za njega.

Još jednom je u mislima analizirao svoj smeli plan. Dva stražara, koje je morao da ubije da bi stigao do jahte, pokazivala su da njegovi protivnici nisu zaboravili na opreznost. Postojali su veoma slabi izgledi da se neopažen dokopa broda i dozna nešto više o zagonetnim događajima na ostrvu Hauland.

Sakrio je svoj mač i probio se kroz trnovito žbunje koje je ostavilo veoma uverljive tragove po njegovom telu. Verovao je u svoje glumačke sposobnosti i znao da će uspešno odigrati ulogu nemoćnog i zastrašenog čoveka, čime će ujedno otkloniti sa sebe sumnju da je ubio dva skrivena stražara.

Brod je možda bio pun dobro naoružanih protivnika, ali Lesli Eldridž nije strahovao za svoj život. Čak i u onom najgorem slučaju, da protivnici shvate da je on opasan čovek koga odmah treba eliminisati ...

Verovao je u svoju brzinu i snagu. Bila je to prva lekcija teške škole koju je prošao u svojoj mladosti.

Veruj u sebe ...

* * *

Kavalkada nosača polako se uspinjala na palubu, a na njihovim ukrštenim rukama dostojanstveno se njihao starac izbornog lica i ptičjih očiju, sa kratkom sedom kosom na izduženoj glavi.

Lesli je sa iznenađenjem proučavao tu neobičnu pojavu. Nije mu promakao, međutim, ni trzaj na licu devojke, kada je ugledala starca, kao ni Kulvertonov strah.

Ma ko bio taj neobični starac, u njegovim smežuranim rukama bili su životi zarobljenika ...

»Prokletstvo«, pomisli Leslie, »mogao bih se zakleti da je ovaj matori Japanc«.

Skrivajući oči poluzatvorenim kapcima, Leslie je tiho stenjao. Starac zastavi nosače nekoliko koraka ispred njega i progovori šuškvim, drhtavim glasom nekoliko oštarih reči.

Lesli se gotovo trže, iako nije razumeo ni reč nepoznatog jezika koji je podsećao na neki od polinezijskih dijalekata. Taj glas ... sa toliko snage u sebi ... da li je to moguće?

Dva čoveka iz starčeve pratnje izgubiše se u džungli. Treći pritrča sa bogato ukrašenom asurom na koju nosači oprezno spustiše starca. Zamišljeno pokrećući bezube vilice, on je pogledom proučavao Leslija. Glava mu se kretala levo i desno, kao da sluša nešto čemu ne može da poveruje.

»Verovatno o tome i razmišlja«, zaključujući Leslie, trudeći se da svom licu da što uverljiviji izraz straha. »Nije mu jasno kako sam izmakao njegovim ubicama i preživeo noć u džungli ...«

Sa obale se zaori krik i sve glave se okretoše na tu stranu. Ona dvojica dolazili su pognuti pod teškim teretom i tražili su pomoć ostalih da ga prenesu preko debla.

Lesli Eldridž nije morao da gleda ono što su dva čoveka nosila na leđima. Starac ih je poslao da provere kako je ovaj nespretni belac uspeo da prođe pored dvojice skrivenih stražara, a oni su se vraćali sa njihovim mrtvim telima.

Koristeći priliku, Leslie kroz poluzatvorene kapke izbroja potencijalne protivnike oko sebe. Petorica ljudi naoružanih dugim noževima karakteris-

tičnog oblika, svakako opasnim oružjem u pouzdanim i vešt看 rukama, plus nenaoružani nosači koja su sada ravnodušnih lica stajala iza starca.

I sam starac ...

Neki instinkt je govorio Lesliju da starca ne sme zanemariti kao protivnika, bez obzira na ono što mu je pogled govorio. Taj čovek je nekada bio opasan ... a može biti opasan i sada ...

Pogled mu skliznu prema Kulvertonu i Bes koji su bleđih lica pratili šta se zbiva oko njih. Od njih se ne može nadati nikakvoj pomoći.

Štaviše, njihovo prisustvo može mu biti čak i smetnja u slučaju da dođe do borbe. Neko od protivnika svakako će brzo shvatiti mogućnost koju njegovi sunarodnici, naročito žena, pružaju kao taoci ...

Dva tela s tupim treskom padoše na daske palube pred starca i njegov ptičji pogled pređe sa njih na Leslija. Pitanje postavljeno grlenim glasom i praćeno pokretom ruke koji je pokazivao na mrtve bilo je savršeno jasno. Glumeći strah, Leslie nešto nerazumljivo promrmlja, užasnuto odmahujući glavom.

Starac ga je ukočeno posmatrao nekoliko trenutaka, a onda se posveti proučavanju rane na glavi stražara koga je Leslie ubio mačem. Nestrpljivim pokretom ruke dao je znak svojim ljudima da drugo telo prevrnu na lice i njegovi koščati prsti nepogrešivo su napipali nevidljive povrede na kičmi koje su izazvale smrt.

Klimnuvši glavom, kao da sam sebi nemo potvrđuje neki zaključak, starac ostrim glasom izgovori rečenicu u kojoj je Leslie razumeo samo jednu jedinu reč.

Japansku reč.
NINDA!

Izenadilo ga je dejstvo te reči. Ljudi pred starcem tustuknuli su plašljivo jedan korak dalje. Neki od njih okrenuli su svoje mrke poglede prema džungli.

U njima je Lesli jasno razabrao strah!

U Lesliejevoj igri bio je to poen na koji nije računao. Tajanstveni starac doneo je ispravan zaključak koji ga je, međutim, odmah potom naveo na krivi put, skinuvši sa Leslija i poslednji tračak sumnje za ubistvo dvojice strazara.

Ta prednost za njega, kako to obično biva, imala je i svoje loše strane. Ljudi na brodu biće stostruko, da stostruko, oprezniji nego što bi inače bili...

Starac kao da je potpuno izgubio interesovanje za ono što se zbivalo oko njega. Pogleda uprtog u daske palube pred sobom, ritmički je njihao gornji deo tela napred-nazad, očigledno zane u misli. Ljudi oko njega s poštovanjem su čitali, svakako naviknuti na ovu pojavu.

Na luksuznoj jahti »Aloha« vladala je mrtva tišina u kojoj je preglasno odjekivao svaki šum iz džungle koja je počinjala nekoliko koraka dalje. Lesliejev pogled ponovo pade na par na drugom kraju palube. Kulverton i Bes drhtali su od straha, jedva se usuđujući da dišu. Kao da su osećali da starac upravo u ovom trenutku u svom umornom mozgu odlučuje i o njihovim sudbinama...

Starac podiže glavu i obazre se oko sebe kao da se budi iz sna. Na znak rukom nosači pritrčase da ga ponovo podignu na ruke.

Jedan od čuvara sa poštovanjem mu se obrati pokazujući na Leslija. Poznavanje jezika ni ovoga puta nije bilo po-

trebno mladiću; čovek je pitao šta da rade s njim.

Kratki pokret starčeve ruke bio je rečitiji od duge tirade, izražajniji od znaka kojim su otmeni Rimljani u areni osuđivali gladijatore na smrt...

Lesli duboko udahnu, pripremajući svoje telo za napore koji su sledili. Prstima ruku i nogu potražio je čvršće uporište na glatkim daskama palube, spreman da u svakom trenutku odskoči kao čvrsto sabijena čelična poluga.

Poklonivši se starcu sa rukama prekrštenim na grudima, čovek se okrete Lesliju. Nož je držao opušten niz nagu butinu, u desnoj ruci.

Na licu mu je bio izraz čoveka koji se priprema da obavi jedan dosadan, svakodnevn posao, posao u kojem već dugo nema nikakvih uzbuđenja i iznenađenja.

Nož se lagano dizao i njegovo sečivo zablista na zraku sunca koji se nekako probio kroz zelenu zavesu.

Bes Rajli prigušeno kriknu i pokri rukama oči. Nož se dizao sve više i više...

* * *

– Prokletstvo, kako sam gladan – udahnu Tabasko Pit, leno se prevrćući u gustoj travi okruženoj sa svih strana zidom džungle. Sa zavišću je pogledao Sumiko koja je sa pravom istočnjačkom strpljivošću sedela prekrštenih nogu, zaneta u misli.

– I ja sam – sleže ona ramenima. – Strpi se, Pite. Važno je da imamo vode.

– Ne želim vodu, prokletstvo. Nisam žedan!

– Da nemamo vode, ti bi bio i žedan – osmehnu se Sumiko.

– Otkud znaš?

– Znam. Mozgovi ljudi na Zapadu tako funkcionišu. Žele uvek ono što se ne može dobiti ...

Pit sleže ramenima.

– Znaš, nikad nisam bio naročito jak u raspravama o filozofiji ... mada, kad bolje razmislim, ima nečeg u tome što si rekla. Čudno, nikada o tome nisam razmišljao na ovakav način ...

– Naravno – osmehnu se devojka. – Vaspitan si tako i tebi se to čini normalnim. A čoveku je, u stvari, tako malo potrebno da bi bio srećan ...

– To znam! – uzdahnu Pit. – Meni bi sada bio dovoljan jedan oveći biftek, ništa više!

– A posle njega pozeleo bi hladno pivo i dobru cigaretu, pa onda ...

– Idi do đavola! – trže se Pit. – Znaš, upravo mi je to palo na pamet, dok sam razmišljao o bifteku. Je li, da li je i Lesli takav?

– Ponekad ... – zamišljeno reče devojka. – Njegove želje su malo drugačije, mada u osnovi i on želi nešto što se ne može dobiti ...

– Bolji svet – klimnu Pit glavom.

– Da, bolji i srećniji svet. Bez gladi i ratova, bez zločina ... svestan je da ne može mnogo doprineti da se spreče ratovi i glad, ali je zato sve svoje snage usmerio u borbu protiv zločina, kao što znaš, Pite ...

– To znam – progundā Tabasko. – Inače ne bismo ni bili na ovom prokletom ostrvu, bogu iza leđa ... i sa veoma malim izgledima da se ponovo dočepamo San Franciska.

– To je samo od gladi – tešila ga je Sumiko. – Čim se najedeš, osećaćeš se mnogo bolje. Optimizam ulazi na stomak, govorila je moja baba.

– Ona je bila Japanka?

– Ne, moj deda je bio Japanac, a ona je bila čistokrvna Irkinja. Ko bi to re-

kao po meni, zar ne?

– Nisam siguran da se tvoja irska krv ne primećuje – gundao je Pit. – Ponekad umeš da budeš i te kako tvrdoglav. Srećom, to nije moj problem, već Leslijev, pa se mnogo i ne uzbuđujem zbog toga.

Sumiko se nasmeši. Pogled joj je bio uprt u glatku površinu okeana koja je počinjala nekoliko stotina jardi od mesta na kojem su se skrivali. Kako je ovde mirno i tiho ... čak se i džungla utišala, nema krikova divljih ptica i ...

Devojka skoči na noge i preplašeno se osvrte oko sebe. Ako je u džungli iznenada zavlādala tišina, to je moglo značiti samo jedno ...

U blizini su ljudi!

– Šta se dogodilo? – začuđeno upita Tabasko. – Nešto si čula?

Ona mu nestrpljivim pokretom ruke dade znak da čuti. Pogledom je ispitivala džunglu oko sebe, ali nije mogla ništa da uoči.

– Lezi! – prosikta Pit, okrećući se na trbuh i zureći ispred sebe. Ona se spusti kraj njega.

– Ovako ništa neću videti! – prošapta uzbuđeno.

– Nećeš mnogo više videti ni ako stojiš, do đavola, ali će zato utoliko sigurnije videti tebe. Iza nas je svetla površina okeana ... na toj pozadini ...

Tabasko Pit nije imao vremena da dovrši svoje objašnjenje. Nekoliko tamnih senki, njemu već dobro poznatih od napada na »Nensi« iskrsele su pred njih kao iz zemlje. Pit tiho opsova, proklinjući sebe zbog neopreznosti.

Nije imao vremena čak ni da se ispravi. Precizan karate udarac nogom, istina, oslobodio ga je jednog protivnika, ali su se još trojica istovremeno bacila na njega, pritiskujući ga uz vlažno

tle džungle i ne dopuštajući nikakav pokret. Njihovi zahvati bili su hitri i vešti, izvedeni u apsolutnoj tišini, ali potpuno koordinirani. Shvativši da je nadjačan, Tabasko Pit se opusti kako protivnike ne bi izazvao na neke drastičnije mere.

– Smiri se, devojko! – opomenu on Sumiko koja se kao divlja mačka koprcala u naručju petog čoveka. – Želiš valjda da upotrebi taj nožić na tvom lepom telu, je li?

Čovek koga je oborio udarcem noge lagano se pridizao, stežući jednom rukom povređena rebra. Lice mu je pokazivalo užasnu mržnju dok se primicao, dižući svoje neobično oružje.

Jedan od ljudi koji su držali Pita zaustavi ga grlenim uzvikom i čovek zastade kao ukopan, poslušno klimnuvši glavom.

– Nema šta, momci su ti disciplinovani – obrati se Pit ljubazno čoveku koji je izdao zapovest. Ovaj ga ravno-dušno pogleda. Vitki prsti hitro su ga uvezivali elastičnim užetom ispletenim od neke Pitu nepoznate biljke.

– Nisi raspoložen za razgovor, a? – osmehnu se Pit. – Ili možda ne razumeš engleski? Sumiko, koji se jezik ovde govori?

Devojka je uspela da uspostavi kontrolu nad sobom i mirno je dopuštala napadaču da joj veže ruke na leđima.

– Ne znam tačno – osmehnu se malo ukočeno. – Samoa ili tonga... možda čak i neki od mikronezijskih dijalekata.

– Hm... čini mi se da u mojoj školi tih jezika nije bilo – razočarano reče Tabasko. Baš šteta, a ovi momci su tako raspoloženi za razgovor.

Kratak povik, uz značajan pokret nožem, jasno su dali Pitu do znanja da ućuti. Sumiko nije odolela da se ne na-

smeje.

– Gle, pa ti se ipak prilično dobro snalaziš u tom jeziku, Pite. Kladim se da si razumeo šta ti je čovek rekao!

Pit nešto nerazumljivo progunda, a i Sumiko umiri preteći pogled čoveka pored nje. Blago je gurnuvši u leđa, on joj pokaza pravac kojim je trebalo da krene kroz džunglu.

»Nije dobro«, mislila je Sumiko oprezno koračajući iza čoveka koji je isao na čelu otkrivajući jedva vidljive prolaze u zelenom lavirintu.

»Nije dobro... umesto da pomognemo Lesliju, sada smo mu samo otežali posao«.

Posao koji i bez toga nije bio nimalo lak...

* * *

Pokret kojim je Lesli Eldridž izbegao vrh dugog noža nevičnom oku je svakako izgledao nespretno i spor; samo bi pravi poznavalac umeo da proceni svu ekonomičnost i logiku trzaja čiji je cilj bio dvostruk: ukloniti grudni ispred udarca nožem i obezbediti telu uporište za snažan skok u bilo kojem pravcu.

Čovek sa nožem, međutim, takav poznavalac nije bio. Njegove oči pogrešno su protumačile ono što se zbivalo, zavarane izrazom užasa koji još uvek nije silazio sa Leslijevog lica. Ubići se činilo da njegova žrtva nespretno baulja po glatkim daskama izbezumljena od straha, potpuno izgubivši koordinaciju.

Sa prezrivim osmehom na usnama, ponovo je podigao nož.

Starac, na rukama nosaca, okrenuo se da vidi šta se to dogodilo, zbog čega prvi udarac nije uspeo. Lesli je krajnjom okom pratio izraz na njegovom licu.

Dobro je ... starac se još uvek dosađuje. Međutim, pred njegovim ostrim pogledom mora biti dvostruko ubedljiviji nego trenutak ranije, a u tome se krija opasnost.

Naizgled trapavi i smušeni pokreti ovoga puta možda neće biti dovoljni da se izbegne oružju ubice ...

Lesli je odluku odlagao do poslednjeg trena, u čemu mu je pomogla očigledna preterana samouverenost naoružanog čoveka. I ovoga puta se vrh noža spuštao pravo u glatko, bez pokušaja da se nemoćna žrtva zavarava ...

Ili ne!

Haregei je bukvalno u poslednjem stotom deliću sekunde upozorio Leslija da ne padne u istu zamku kao i njegov protivnik, suvišnu samouverenost. Ta opuštenost mogla je biti samo zamka, i to je i bila.

Nož, ispušten iz ruke u pravom trenutku, fjuknuo je kroz vazduh prema Leslijevim grudima.

Odbacivši se nogama i rukama od palube, Lesli se kao vreteno okrenuo u vazduhu i nož se zario u daske pošto je gotovo očešao kožu na Leslijevim grudima.

Doskok mladića bio je savršen, iako je bio svestan da time potpuno odbacuje svoju dotadašnju masku. Čvrsta ruka je kratkim pokretom istrгла nož i on se, oslonjen samo na vrhove prstiju, okrenuo svom sada razoružanom protivniku.

Starčeve oči su blesnule i sa njegovih usana poleteo je pravi rafal Lesliju nerazumljivih reči. Nosači su hitro odskočili nekoliko koraka unatrag sa njim na rukama, a četiri preostala čoveka isprečiše se između Leslija i te gotovo komične grupe.

No u njihovim pokretima više nije

bilo samouverenosti: stajali su napeti, oprezni, iznenađeni neočekivanim razvojem događaja. Taj belac, dakle, nije tako bezopasan kao što se činilo ...

Lesli je u ruci odmeravao nepoznato oružje. Nož je bio težak, sa neobično dugim sečivom i finim, ostrim vrhom. Izvrsno oružje, podesno i za bacanje, i za borbu izbliza ...

Lesli je nekoliko trenutaka odmeravao svoje izgledе. Četiri čoveka sa noževima u rukama, peti koji je stajao malo po strani, goloruk, ali bez izraza straha na licu.

Starac podiže ruku kao da želi da privuče njegovu pažnju. Lesli mu glavom potvrdi da će ga saslušati, ne skidajući pogled sa protivnika koji su se lagano širili u lepezu kako bi ga okružili.

Jezik kojim je starac progovorio bio je drukčiji od onoga kojim se do tada služio ...

I Lesliju veoma dobro poznat.

– Ti si ninda? – upitao je starac na japanskom.

Kratak, potvrđan pokret glavom. Lesli istovremeno podiže ruku sa nožem kako bi zapretio protivniku koji mu je bio najbliži. Ne sme mu dozvoliti da mu zađe iza leđa ...

Nosači kao da su čekali neki neprijetan starčev znak: potrcali su sa njim na rukama u pravcu izlaza sa broda. Leslijeve usne raširiše se u sarkastičan osmeh. Starac je bio dobar taktičar; izračunao je da će pet ljudi koje je ostavio u zaštitnici moći da zadrže Leslija dovoljno dugo da se on izgubi u poznatoj džungli ... gde će svakako brzo dobiti pomoć tajanstvenih stanovnika ostrva Hauland ...

»To je upravo ono što ne smem dozvoliti«, pomisli ninda. Moja tajna

mora ostati na ovom brodu, što znači da starac i njegovih devet ljudi moraju umreti...»

Njegov skok napred, sračunat na to da zavara, nije uspeo.

Nije uspeo zato što Lesli nije imao vremena da do kraja razmotri sve mogućnosti u borbi sa pet protivnika istovremeno. Broj tih mogućnosti je veliki, ali konačan, dostupan prethodnoj analizi iskusnog i hitrog borca.

Leslijeva nesreća bila je u tome što je neke od tih mogućnosti morao zanemariti. Na primer, da će se nenaoružani čovek svesno baciti na njega i primiti vrh noža u svoje grudi kako bi ostalima dao malo više vremena za napad!

Ruke umirućeg čoveka su se kao klešta stegle oko Leslijeve ruke sa nožem zarivenim u njegovo telo. Zamućenim očima gledao je pravo u Leslijeve oči, izražavajući užasnu, bezgraničnu mržnju...

Ostala četvorica nisu time bili iznenađeni, gotovo kao da je to već uigran gambit u obračunu sa protivnikom od koga se strepi.

»Kakav fanatizam«, prolete nindi kroz glavu. »Od koga su to mogli da nauče ovi ostrvljani, izolovani od sveta?«

Odgovor se nametao sam, ali Lesli nije imao vremena da traga za tim najjednostavnijim rešenjem. Četiri duge oštrice blesnule su na suncu, usmerene prema istom cilju – njegovom telu!

Kao iz daljine čuo je novi, prodorni krik Bes Rajli i cviljenje koje je moglo doći samo od Kulvertona...

U magnovenju, pao je na leđa, povlačeći već mrtvog protivnika za sobom i koristeći njegovo telo kao štit. Taj delić sekunde bio mu je dovoljan da se okotrlja nekoliko stopa dalje i pono-

vo skoči na noge, spreman da dočeka protivnike.

No ovoga puta bez oružja u ruci. Dugi nož ostao je čvrsto zariven između rebra prvog napadača...

»Ovo traje već previše dugo«, pomisli Lesli. »Starac će mi umaci, pozvaće pomoć. Vreme je da okončam borbu i da se izgubim u džungli. Dai-katana, moj mac, dobro će mi doći pri ponovnom susretu sa ovim tamnoputim momcima koji očigledno ne znaju za strah.«

Kao oprugom odbačen, uz prodoran krik od kojeg se krv ledila u žilama, ninda skoči među svoje protivnike koji su od svega najmanje očekivali takav napad.

To nije značilo da su reagovali sporo: dve oštrice sa njegove leve strane podigoše se kao sablje; ljudi njemu zdesna zamahnuli su vrhovima noža prema njegovom nezastićenom trbuhu.

Telo ninde poletelo je kroz vazduh paralelno sa palubom i dva udarca pala su gotovo istovremeno. Palac leve noge zario se pravo u solarni pleksus najbližeg napadača, prodrući ubistvenom snagom kroz otvor između rebra i kidajući tkivo pred sobom. Samo delić sekunde kasnije brid dlana nepogrešivo se sručio na koleno čoveka desno od njega i smrskao ga.

Nijedan od pogodenih nije pustio glasa od sebe; onaj prvi verovatno više nije ni bio sposoban za to. Izgubivši oslonac, drugi je teško pao na bok, ali mu to nije smetalo da još jednom uzaludno zamahne prema Leslijevoj glavi.

»Ovo je bilo blizu«, pomisli Lesli... »suviše blizu čak i za moj ukus.«

Kulverton i devojka su se naježili kada su videli kuda su prohujale ostri-

ce preostala dva čoveka...

A ta dvojica načinila su presudnu grešku time što su zastala da ponovo procene situaciju. Lesli je iz ruke protivnog čoveka istrkao nož, istovremeno izbegavajući novi pokušaj oborenog protivnika da ga dohvati sa palube. Leva ruka nužno je proletela kroz vazduh i drugi nož našao se u njoj.

Sa osmehom na licu, Lesli je podigao oba noža ukrstivši ih iznad glave, kao da pozdravlja protivnike. Bio je to potez sračunat na to da izazove strah i uspori njihove reflekse.

Ovi momci, međutim, očigledno nisu znali za strah, čak ni osakaćeni čovek na palubi. Vukući nogu za sobom, puzao je iskeženih zuba prema Lesliju s namerom da pokuša da mu se zaplete u noge u času kada dvojica njegovih drugova ponovo krenu u napad.

Lesli to nije čekao. Desna ruka se podiže i tri para tamnih očiju kretoše za blistavim sečivom.

Bila je to greška. Nož je ovoga puta poleteo iz leve ruke...

Jedan od napadača ispusti svoje oružje i ruke mu poleteše prema licu da bi se nemoćno sklopile oko oštrice zarivene u čelo. Od snage udarca pao je unazad i ostao nepomičan na palubi.

U poluokretu, Lesli je zadao još jedan udarac nogom, u grlo čoveku koji se koprcio oko njegovih nogu. Čovek je odleteo čitavu stopu unazad, krkljajući u krvi koja je navrla na mestu gde mu se nalazio smrskani grkljan.

Još jedan...

Ako je Lesli pomislio da će njegov preostali protivnik potražiti spas u bekstvu, onda se prevario. Lice čoveka nije čak promenilo ni izraz. Tamne oči su opasno svetlucale dok je lagano,

na vrhovima prstiju, kružio unaokolo u nameri da Leslija okrene licem prema suncu i tako za sebe obezbedi bar minimalnu prednost.

»To ti ovoga puta neće pomoći, momče, mislio je Lesli... neće, jer...«

Uz divlji krik, čovek je kao zvečarka sunuo napred, prebacujući nož iz desne u levu ruku. Bio je to stari trik koji je često uspevao.

Ali sada ne...

Drškom noža Lesli je primio udarac protivnikovog oružja. Ukrućeni prsti leve ruke u istom trenutku pogodili su dobro poznato mesto na čovekovim grudima. Pao je bez glasa...

»Neće ti pomoći«, dovrši Lesli misao, »jer ti je protivnik ovoga puta jedan... ninda!«

* * *

Kulverton je poleduške klizao po palubi izmičući se ispred Leslija koji je zakoračio prema njemu i devojci. Na licu mu se čitao užasan strah od čoveka koji je ubijao s takvom lakoćom.

Bes, međutim, mnogo tvrdokornija od njega, sa divljenjem je posmatrala mišićavo telo ninde. Njen mozak užurbano je proračunavao nove mogućnosti koje je pružao ovaj iznenađni događaj. Njih troje biće u stanju da upravljaju jahtom, onaj stari ribarski brod nikada ne bi mogao stići »Alohu« na otvorenom moru.

To je značilo da je spas blizu. Veoma blizu...

Lesli joj pruži ruku i pomože da ustane sa palube. Na Kulvertona nije obraćao pažnju.

– Ko si ti? – tiho upita devojka, sklanjajući zamršenu kosu sa lica. – Kako si dospao ovamo?

– Dugačka priča – osmehnu se Lesli.

Imamo možda svega još nekoliko minuta. Nađite nešto odeće za vas i obujte neke čvršće cipele. I ponesite hrane. Brzo!

– Vodiš nas tamo . . . – devojka pokaza prema mračnoj džungli.

– Znaš neko bolje skrovište? Požuri, prokletstvo!

– Zašto ne bismo pobjegli jahtom? – tvrdoglavo produži ona. – Nas troje možemo upravljati . . .

– Hoćeš li učiniti ono što kažem ili ne?

Devojka je oklevala, bacivši pogled prema Kulvertonu kao da traži podršku.

Lesli sleže ramenima. S dugim nožem u rukama, okrete se i mirnim korakom pođe prema deblu prebačenom do obale.

– Džoi . . . možemo li sami upravljati brodom? – tiho upita Bes.

– Možemo . . . ako uspemo da ga dovoljno brzo oslobodimo iz ovog spleta – gorko reče Kulverton koji je izuzetno brzo procenio situaciju. – Čovek je u pravu, Bes . . . za to nemamo dovoljno vremena.

– Mister! – uzviknu devojka. – Hej!

Lesli zastade, već na obali.

– Poći ćemo sa vama. Odmah dolazimo . . .

Lesli klimnu glavom i oni nestadoše pod palubom, oprezno zaobilazeći mrtva tela i lokve krvi na čistim daskama. Ninda se pomeri još nekoliko koraka u džunglu i spusti na zemlju da osluša. Čulo sluha nije mu govorilo ništa, ali u njega se više nije smeo pouzdati. Ovi ljudi već su mu pokazali da umeju da budu veoma tihi kada to žele, naročito u džungli u kojoj su odrasli.

Sa odobravanjem je klimnuo glavom kada je ugledao Bes kako hita preko palube. Ta devojka je iz časa u

čas potvrđivala utisak stečen samo na osnovu posmatranja: umela je brzo da misli i brzo da deluje. Na sebi je već imala farmerke, majicu i jaknu od džinsa, a kosa joj je bila uvezana trakom kako ne bi zakačivala za granje. Čizme sa kratkim sarama dopunjavale su njenu odeću, uz laku sportsku torbu koju je zakopčavala u hodu.

– Bila sam brza? – upita sa osmehom. Oči su joj pažljivo proučavale svaku crtu Leslijevog lica.

– Neverovatno – složi se Lesli. – Gde je Kulverton?

– Mislim da još pretura po frižideru, svakako ne može da se odluči koji delikates da ponese u džunglu – prezrivo reče Bes. – Otkud znaš njegovo ime?

– Nije važno.

– I dalje zagonetan, a?

– Da. Slušaj, najdalje za minut-dva moramo se ukloniti odavde.

– Stari majmun će poslati pojačanje?

– Svakako.

– Hoćeš da odem po Kulvertona?

– Ne . . . ako stigne za minut, idemo zajedno. Ako ne . . . on sleže ramenima. – Moraće da se snađe sam.

– On? Ne bi uspeo da pređe ni deset jardi u ovoj džungli!

– A ti?

– Snaći ću se.

On se prvi put osmehnu i Bes iznenadi nagla promena na njegovom licu. Na trenutak je delovalo mlado i sveže, ni traga onom tvrdom izrazu čoveka koji je samo nekoliko trenutaka ranije hladnokrvno ubijao. I protiv njene volje, oči joj skliznuše niz mišićavo telo.

– Mogli smo i tebi poneti nešto odeće . . .

– Nije potrebno.

– A ovo?

Prstom je blago dotakla kožu kraj

duboke rasekotine na grudima.

– To sam učinio namerno – sleže Lesli ramenima. – Trebalo je da pomisle kako sam neiskusni u džungli.

– A nisi?

– Nisam. Najzad ...

Poslednja reč odnosila se na Kulvertona koji se batrgao po palubi pod teretom čitave vreće stvari. Na sebi je imao kratke pantalone, košulju i tropski šešir.

– Gospode bože – zakikota se Bes. – Pogledaj mu samo cipele!

Na Kulvertonovim bosim nogama bile su apsurdne lakovane cipele sa šiljastim vrhovima koje bi svakako bile na svom mestu ako bi se iznad njih nalazile nogavice smokinga. Očigledno, Kulverton je dohvatio prvo što mu je došlo pod ruku, ako je uopšte imao neku pogodniju obuću.

– Šta je to? – upita Lesli pokazujući na vreću kada se Kulverton nekako dokopra preko debla.

– Konzerve. Zašto?

– To ćeš sam nositi?

– Ne ... mislio sam da ti ...

– Nisi dobro mislio. Potrebne su mi slobodne ruke ako do nečega dođe. Baci to.

– Šta ćemo jesti? – pobuni se Kulverton.

Jednim pokretom, Lesli mu strže vreću s ramena i zavrtla je u vodu. Potonula je kao kamen.

– Idemo!

Bes bez reči pohita za Leslijem koji se nije okrenuo da proveri da li su poslušali njegovu zapovest. Kulverton se nekoliko trenutaka dvoumio, a onda nespretno potrča za njima.

– Tiše! – dobaci Lesli preko ramena. – Čuješ se na čitavu milju. Pazi gde staješ!

– Misliš li da idemo u dobrom prav-

cu – zadržati Bes nekoliko minuta kasnije, već umorna od probijanja kroz gusti splet džungle. – Okean nam je neprestano na desnoj strani ...

– Tako i treba da bude ... poteraće se najpre potruditi da nam zatvori put u unutrašnjost ostrva. Ovaj rt ostaviće na kraju, znaju da sa njega nemamo kuda da pobegnemo.

– A takav put ... postoji?

– Postoji.

Bes klimnu glavom, prepuštajući svoju sudbinu u ruke tog snažnog i samouverenog čoveka. Sa divljenjem je posmatrala kako njegove bosa noge bešumno pronalaze najpogodniji put kroz džunglu.

– Hej! – ču se za njima Kulvertonov glas prigušen umorom. – Stanite malo ... ne mogu više ...

– Još malo – ohrabri ga Lesli ne stajući. – Uskoro ćemo moći da se odmorimo ...

Sada su se nalazili negde oko polovine dužine malog rta i Lesli proceni da mogu krenuti popreko, na drugu stranu. Pokretom ruke zaustavio je Bes i Kulvertona, koji su umorno klonuli na tle, a on sam produžio je nekoliko koraka da pogledom ispita suprotnu obalu.

Upravo onako kako je mislio. Potera svakako još nije imala vremena da zatvori izlaz i na ovoj strani. Za to je svakako postojao jak razlog: tajanstveni starac ne sme dozvoliti svojim ljudima da se suviše razvuku po džungli, svestan da će svaki od njih brzo i nečujno pasti pod rukom belog ninde. Morali su ići u većim grupama, pokrivajući tako manji prostor nego što je bilo potrebno ...

Bes umornim pokretom zbaci sa sebe jaknu. Tanka majica, potpuno natopljena znojem, postala je gotovo

providna.

Lesli zastade nad njima. Pogled mu je neskriveno počivao na devojčinim grudima i ona mu se osmehnu. Ta mala međuigra nije promakla Kulvertonu. Pognuo je glavu i nešto prigušeno opsovao.

– Ne – oštro reče Lesli kad Kulvertonova drhtava ruka posegnu za cigareta u džepu košulje.

– Zašto, do đavola?

– Miris duvana osetiće se daleko, vetrić duva sa okeana. A možeš se kladiti da ovi ljudi ovde veoma dobro znaju kako džungla treba da miriše.

Kulverton frknu.

Miris duvana u ovoj smrdljivoj šumetini? – zacereka se. – Hajde, čoveče, ostavi se bajki!

– Poslušaj ga, Džoi – tiho reče Bes. – On zna šta govori...

– A i šta radi! – siktao je Kulverton. – Misliš da ne vidim kako te gleda?

Devojka sleže ramenima. Lesli se prezirivo osmehivao.

– Idemo dalje – reče.

Bes bez oklevanja ustade.

– Sačekajte ovde – tiho progovori Lesli nekoliko minuta kasnije. Bez šuma je nestao u džungli i izgubio im se iz vida. Kulverton se zbunjeno osvrte oko sebe.

– Nema valjda nameru da nas ostavi ovde?

– Mogao nas je isto tako ostaviti i na jahti – nasmeši se Bes. – Ne bi nas vukao čak dovde...

– Možda je u dogovoru sa ovim tipovima ovde – nesigurno reče Kulverton. – Izdaće nas da bi spasao svoju kožu...

– Ne lupaj, Džoi – umorno reče devojka. – A ona petorica na jahti? Ko je njih ubio?

Kulverton je grizao usne buljeći u

džunglu. Ruka mu nesvesno skliznu u duboki džep pantalonu iz kojeg se pojavila uska flaša sa viskijem.

– To nisi zaboravio, a? – prezirivo reče Bes. – Mnogo bi pametnije bilo da si poneo onu tvoju igračku od revolvera, znaš.

On se nemoćno zagleda u nju, sa upola otvorenim ustima.

– Ni na pamet mi nije palo – prizna de skruseno.

– Zato meni jeste – osmehnu se devojka. Pokazivala je na džep svoje jakne istegnut od nekog teškog predmeta.

– Da li je pun? – plašljivo upita Kulverton brišući usta i sa žaljenjem vraćajući upola ispražnjenu flašu u džep.

– Ti zaista znaš sve o svom oružju – isceri se Bes. – Pun je, ne brini. Proverila sam pre nego što sam ga uzela. Jedino nisam uspela da nađem još municije.

– I nema je više. Smatrao sam da mi neće biti potrebna...

– Dobro si smatrao, nema šta...

– Tiše! – prosikta Lesli koji im se nečujno približio. – Opet ste se suviše razgalamili!

– Šta je to? – trže se Kulverton. U Leslijevim rukama nalazio se dug predmet neobičnog oblika. – Mač?

– Tačno, Idemo dalje. Mislim da ćemo se bez problema izvući sa rta...

* * *

Čak i snažno telo Tabasko Pita jedva je izdržalo taj čas hoda kroz gustu džunglu i zato je sa mešavinom čuđenja i divljenja posmatrao Sumiko koja je naizgled bez napora koračala ispred njega. »Ta devojka je zaista pravo blago«, mislio je. »Lesli je uvek znao šta radi«.

Sa olakšanjem je odahnuo kada je shvatio da se konačno bliže kraju napornog hodanja. Svetliji prostor pred njim odavao je očeću čistinu, načine- nu verovatno ljudskom rukom, a i drveće se proradilo.

Dotir ruke na ramenu ga zaustavi i on se radoznalo osvrte oko sebe. Ali, ako je očekivao naselje sa bilo kakvim građevinama, onda se morao razočarati. Obična šumska čistina, obrasla gustom travom u kojoj su se jedva nazirali utabani putelji koji su se ukrš- tili pod najneobičnijim uglovima. Čak i ovde sunce nije sijalo punom snagom; nad njima se nadnosila retka mreža od isprepletanih lijana obraslih gustim lišćem puzavica.

»Kao maskirna mreža«, sa divljenjem pomisli Pit. »Ovi ljudi ovde znaju da bi ih neko mogao primetiti čak i iz vazduha, iako i avioni ovuda verovatno veoma retko nailaze«.

Čuvar ga nimalo nežno gurnu i on poslušno pođe za Sumiko jednom od stazica koje su vodile na desnu stranu čistine.

Zbun pred njima otvorio se bukvalno na dodir ruke i Pit iznenađeno zastade. Sumiko je već oprezno silazila u tamni otvor pred sobom; Pit pokuša da se osvrne, ali ga stražar bočnu vrhom noža. Pod nogama je osetio stepenike prekrivene prućem, a iznenađa je ponovo postalo mračno. Čovek koji je isao iza njega zatvorio je zbunjeno otvor koji je ostao za njima.

»Samo njih dvojica«, pomisli Pit. »A Sumiko se nalazi između jednog od njih i mene. Da mi ruke nisu vezane, možda...«

Pit je bio siguran da će jednog čuvara moći da savlada čak i vezanim rukama, ali je tu ideju odmah odbacio. Pre svega, nalazili su se bukvalno usred

naselja i jedan jedini krik verovatno bi odmah doveo pomoć.

A tu je bila i Sumiko...

»Ne«, reče odlučni Pit sebi. »Njen život ne smem stavljati na kocku, prokletstvo. Les bi me živog odrao ako bi se njoj nešto dogodilo...«

Hodnik kojim su išli naglo se proširio u podzemnu galeriju čiji su zidovi od zemlje bili obloženi grubim asurama, isto kao i pod. Ovde je bilo već mnogo svetlije, zahvaljujući uskim prorezima ispod niske tavanice kroz koje je prodiralo svetlo dana, obojeno blagom zelenom bojom od lišća i grana kojim su ti otvori bili skriveni na površini zemlje.

Na suprotnoj strani galerije, prekrštenih nogu, sedeo je postariji čovek u dugoj beloj haljini, ukrašenoj zanimljivim vezom nalik neobičnim slovima. Pored njega, kao počasna straža, stajala su dva naga mladića sa već poznatim noževima u rukama.

Crte lica čoveka koji je sedeo jasno su govorile o njegovom poreklu. Čak i da nije bilo toga, Pit bi naslutio ko je pred njim. Ruke čoveka nemarno su počivale oslonjene na dršku pravog samurajskog katana u bogato ukrašenim koricama.

Teski očni kapci se podigoše i Japanac ostrim pogledom osmotri zarobljenike. Pita je pogledao bezizrazno, ali mu se na licu ukaza čuđenje kada je pažljivije ispitao lice Sumiko. Progovorio je dubokim grlenim glasom i Pit klimnu glavom.

Da, taj je jezik poznavao, ako ga već nije razumeo. Koliko je puta samo čuo Leslija i Sumiko da razgovaraju njime...

Devojka je odgovorila tihim, jasnim glasom, s poštovanjem, oborenog pogleda.

Razgovor je trajao dugo, sve dok Pit nestrpljivo nije počeo da se premešta s noge na nogu. Prokletstvo, Japanci su civilizovan narod, zar ovaj tip ovde nije čuo da zarobljenicima treba dati hrane i vode?

Nerazumljive japanske reči i dalje su sporo, gotovo ceremonijalno, tekle oko njega tihim žuborom, tako da su oči počele da mu se sklapaju. Trgao se tek kada je Japanac podigao glas da izda neko naređenje.

Jedan od ljudi koji su ih dopratili pohita natrag. Vratio se nekoliko trenutaka kasnije sa drugim čovekom koji se s poštovanjem pokloni.

Glas Japanca postajao je sve glasniji u paroksizmu besa i Pit duboko uzdahnu, spreman na sve. Provala besa, međutim, nije imala veze sa njim, bila je namenjena čoveku koji je ušao i sada skrušeno stajao ponizno klimajući glavom na svaku grubu reč.

Dugi govor bio je završen odlučnim pokretom ruke. U podzemnoj prostori iznenada zavlada tišina.

Tišina puna napetosti. Kao da su svi očekivali da se dogodi nešto strašno.

Pit se nelagodno osvrte oko sebe i pade mu u oči da je lice Sumiko neobično blede.

»Prokletstvo! Ako je ovaj matori jarrac naredio da nas pobiju, onda će doživeti još poneko iznenađenje«, pomisli Pit. »Ruke mi jesu vezane, ali još uvek im mogu pokazati trik ili dva. U svakom slučaju, neću jeftino prodati svoju kožu, ne, gospodine moj!«

Odluka, međutim, nije bila u njegovim rukama, već u rukama ostrvljani na koga se sručio gnev Japanca. Čovek se najpre duboko poklonio, a onda čvrsto stegao obema rukama dršku dugog noža. Pit se trže.

Vrh noža bio je uperen čoveku tačno u srce.

Pokret je bio brz i tačan i duga oštrica bešumno skliznu u telo. Čovek je pao kao posečeno deblo...

Dva mladića, starčeva telesna straža, pridoše laganim, ceremonijalnim korakom i s poštovanjem podigoše mrtvo telo na ruke. Šum njihovih koraka brzo se izgubio u hodniku iza Pitovih leđa.

Ponovo nekoliko nerazumljivih reči, sada čak i za Sumiko, ali su pokreti bili jasni: zarobljenike je trebalo izvesti.

Pit se okrenuo na samom izlazu. Lice Japanca i dalje je bilo bezizrazno, prsti sklopljeni na dršci katana. Pogled je bio uprt u pod nekoliko stopa ispred njega.

Odaja u koju su ih gurnuli ne naročito grubo bila je uska i mračna, jer je jedina svetlost dopirala iz slabo osvetljenog hodnika ispred otvora koji je predstavljao ulaz. Njihovi stražari postavili se uz suprotni zid, licem prema njima.

Pit se umorno spusti na pod, masirajući ruke ukočene od čvrstih veza.

– Mogli su bar da nas odvežu – progundati prateći pogledom ima li kakve reakcije na licima stražara. No njihova lica su bila u senci i nije im mogao pročitati izraz. Bilo kako bilo, razgovor zarobljenika očigledno je bio dozvoljen, jer nijedan od njih se nije ni pomerio sa svog mesta.

Sumiko je sela kraj njega prekrštenih nogu. Oči su joj bile ogromne i tamne, ispunjene strahom. Cutala je.

– Šta ti je, devojčice?

– Bojim se...

– Ne brini, ja sam uz tebe – osmehnula se Pit, svestan i sam da je to slaba uteha.

Ona odmahnu glavom. – Bojim se za Leslija ... on ne zna kakvi su protivnici pred njim ...

– A zar mora da zna? Misliš li da na ovom prokletom ostrvu može biti protivnika dostojnih njega?

– Da ...

Pit se naježi. Prokletstvo, Sumiko je ipak bolje od njega poznavala Japan. I Japance. Ako je smatrala da za Leslija zaista postoji opasnost, onda je ta opasnost bila stvarna ... a to je i njihove izgleda da se izvuku iz ove jame činilo sve slabijim i slabijim.

– Sumiko ... šta se dogodilo tamo? Zašto se onaj momak ubio?

– Zbog nas ...

– Zbog nas?

– Da. On je predvodio ljude koji su napali »Nensi« i dozvolio nam da umaknemo neprimećeni sa broda. Zaslужio ja kaznu ...

Pit se strese.

– Prokletstvo ... bilo je stvarno jeziivo. Čovek koji mirno zariva sam sebi nož u grudi, čak i ne pokušavajući da se opravda.

– Pa da. Kriv je, zar ne?

– Po samurajskom kodeksu, verovatno da. Izvini, zaboravio sam da si i ti gotovo Japanka. Tebi je sve ono izgledalo normalno, zar ne?

– Jeste. Tebi nije?

– Nije, do đavola. Ali, ostavimo se sada toga. Šta te je matori pitao?

Sumiko je nekoliko trenutaka ćutala, kao da pokušava da se seti svake reči razgovora.

– Pitao je ... pitao je ko smo i kako smo stigli na ostrvo ... da li se još neko spasao sa broda ...

– Šta si mu rekla?

– Istinu ...

– Šta?

Sumiko je ćutala. Nijedna crta na

njenom licu se nije pomerila.

– Rekla si mu i za Leslija?

– Da. Njemu se ne može lagati, Pite. Odmah bi prozreo ...

– Đavola!

Ona podiže pogled prema njemu i on tek tada shvati da joj se niz blede lice šlivaju krupne suze.

– Tako je, Pite ... ti nisi shvatio?

– Šta, do đavola? Nisi morala da pominješ Leslija! On nam je jedina šansa da se izvucemo odavde, a oni će sada biti spremni da ga dočekaju!

– Pite ... da li si ikada pokušao da slažeš Leslija?

– Ja? Nikada ... zašto?

– Ne bi ti uspeło, zar ne?

– Ne – odmahnu Pit glavom. – Mislim da ne ... čekaj, kakve to veze sad ima?

– Zato što je Lesli ...

Široko lice Tabasko Pita se smrači i on čvrsto steže moćne vilice.

– Misliš da je i ...

– Jeste, Pite – prošapta devojka slabim glasom. – I onaj starac je ... ninda ...

* * *

Lesli Eldridž je uznemireno osmatrao džunglu oko sebe. Ne, nije se mogao prevariti. Na ovom mestu je ostavio Sumiko i Pita ...

Samo ... njih sada tu nije bilo ...

– Odmor! – dobaci kratko Bes i Kulvertonu koji se odmah sručiše na zemlju. Kulverton je dahtao od iscrpljenosti, ali mu to nije smetalo da odmah posegne za flašom iz džepa.

Prignuvši se nisko nad tle, Lesli je ostrim pogledom ispitivao tragove u travi. Da, onde je ležao Pit, tu Sumiko. Potom je sedela, prekrštenih nogu:

Ali tamo, nešto dalje, pao je još je-

dan čovek. Tragova bosih nogu bilo je previše ... nemoguće da su njih dvoje bili toliko nervozni da su besciljno šetali ukrug ...

Postojao je samo jedan moguć odgovor: neko ih je otkrio i iznenadio.

Još jednom je Lesli pretražio okolinu, praćen radoznalim pogledima dvoje Amerikanaca. Odahnio je: nigde nije bilo tragova krvi, što je značilo da su njih dvoje verovatno još živi, iako zarobljenici.

– Hej, ortak, nešto si izgubio? – promuklim glasom se javi Kulverton koga je piće brzo hvatalo. – Treba li pomoć?

Lesli nije odgovorio, a Kulverton se pijano zacereka. Bes ga zabrinuto pogleda. Njihovi izgledi da se izvuku, uz Kulvertona, bili su minimalni. Bez njega ... Pogledom je potražila Lesliejeve oči i podigla obrve. On se mirno osmehnuo.

– Kuda ćeš? – promuklo upita Kulverton kada se ona nekoliko trenutaka kasnije podiže.

– Šta te briga?

Nestala je iza žbunja, praćena pijanim Kulvertonovim smehom.

– Zbog mene nije trebalo da se sklanjaš, mala? – vikao je. – A ni našem prijatelju ne bi ništa smetalo ...

Lesli ga preseče prezrivim pogledom i Kulverton ućuta, iako su mu se mršava ramena i dalje tresla od uzdrzanog smeha.

– Prokletstvo!

Širokog osmeha nestade sa Kulvertonovog lica. Razrogačenim očima buljio je u mesto gde se samo trenutak ranije nalazio taj visoki stranac. Nemoguće! Kao da je u zemlju propao!

Njegov pijani mozak radio je neuobičajeno brzo. Ako se taj tip izgubio, onda je to moglo značiti samo jedno. On i Bes će ...

Nesigurno se uspravio, gotovo se spotakavši o jaknu koju je devojka nemarno bacila na tle. Oči mu zasvetleše i on kroz zube procedi grubu psovku ...

Bes je stajala uz jedno drvo u brižljivo prostudiranoj pozi, nastojeći da istakne pune grudi ispod vlažne majice.

– Zašto si me zvala? – tiho upita Lesli zastavši pred njom.

– A koji bi razlog želeo da čuješ? – zavodljivo se nasmeši ona.

– Pravi.

Njeno lice se uozbilji. Uostalom, i bilo je najvažnije izvući se iz ovog pakla. Posle toga biće dovoljno vremena za tog krupnog čoveka zanimljivog i opasnog lica.

– Imaš li neku ideju kako da se izvučemo sa ostrva?

– Aha.

– Sa njim? – ona pokaza glavom u pravcu mesta na kojem se nalazio Kulverton.

– I sa njim – na Leslievim usnama zaigra lak osmeh. – Zašto? Ti bi ga radije ostavila?

– Pa, kada bih morala da biram između njega i tebe ... On će nam samo smetati, znaš.

– Znam. Šta će se dogoditi ako shvatim da mi i ti smetaš?

Ona se trže, pitajući se da li govori ozbiljno.

– Zaista, šta će se dogoditi? Ostavio bi me?

– Da.

Ona obori pogled. Nimalo nije sumnjala da joj je rekao istinu. Kada je ponovo podigla glavu, na Leslievim usnama je lebdeo osmeh.

– Ali ću se ipak potruditi da te izvučem odavde – reče. – To je ono što si želela, zar ne?

– Za sada.

– A posle?
– Posle ... želela bih mnogo toga. I tebe, između ostalog.

– U redu – osmehnu se on. – Ako bude nekog posle ...

– A on?

– Rekao sam ti ... pokušaću i njega da izvučem, ako budem mogao. Biće teško, međutim, jer on ne želi da se prilagodi prilikama. Džungla je opasna, devojko ...

– Zovem se Bes.

– Znam. Bes Rajli. Iz San Franciska si, imaš dvadeset četiri godine. Zanimanje ... bolje da ne pominjemo, zar ne?

– Oho! – ona ga začuđeno pogleda. – Vi izgleda, sve znate o meni, gospodine?

– Gotovo sve – potvrdi on glavom. – Sem još nekih detalja ... ali za to ima vremena.

– A ti?

– Šta ja?

– Ko si, otkuda ovde ... ili možda i tvoje zanimanje ne treba pominjati?

– Ne, ne treba ... ali nisam policajac ako si se toga plašila.

Leslijev oštri sluh već nekoliko trenutaka pratio je šum iza njega u džungli, ali nije bio uznemiren. Tako trapavo kroz rastinje se mogao kretati samo Kulverton, gornjem ljubomornom podgrejanom viskijem ...

– Aha! – promuklo se javi ovaj iza njega. – Uхватио sam vas, ptičice! Bes, vuci se ovamo!

– Idi do đavola, Džoi! – hladno reče ona. – Opet praviš budalu od sebe!

– Može biti – cerio se on – ali od ovog trenutka ja ovde komandujem!

– Baci to! – osmehnu se Lesli. – Pucanj će ovamo privući čitavu gomilu naših prijatelja. Sem toga, ne bi ti ni uspelo da me ubiješ, ako si to imao na

umu.

– Misliš da ne bih? Baš me svrbe prsti da pokušam – mumlao je pijano Kulverton. – Video sam šta si učinio na jahti ... ali je ovo druga priča. Ja nisam divljak sa nožem u ruci ... ovo je revolver, prijatelju moj, revolver!

– Oružje ti ne pristaje, Kulvertone – osmehnu se Lesli. – Bolje je da se vratiš svom viskiju. Uostalom, vreme je da krenemo!

– Tačno, ali sada idemo natrag, do »Alohe«. Dok mi je ovo u ruci, nijedan divljak neće smeti da priđe. Otplovićemo odavde, kao na krstarenju ...

– Ne budali, Džoi – umorno reče Bes. – Imaš izgleda da uspeš koliko i santa leda u paklu!

– Videćemo! – isceri se on. – Pokret! – naredi strožim glasom, pokazujući revolverom pravac. – Idemo natrag!

Lesli rezignirano sleže ramenima i krete u označenom pravcu. Devojka ga je zbunjeno posmatrala. Da li je moguće da se on uplašio Kulvertonovog revolvera?

Kulvertonu zaista nije pristajalo oružje. Prvo i prvo, dopustio je Lesliju da mu priđe na svega dva koraka, što je bilo preblizu čak i za čoveka daleko manje opasnog od ninđe. Drugo, zabravio je da i noge mogu biti veoma upotrebljivo oružje.

Ako je to ikada i znao ...

Udarac je bio tako brz da ga Kulverton nije ni video, jer je Lesli želeo da ga spreči da makar i slučajno pritisne okidač. Revolver odlete visoko u vazduh, a Kulverton bolno kriknu, još uvek ne shvatajući šta ga je pogodilo.

I ne gledajući u njega, Lesli produži nekoliko koraka do jednog drveta ispod koga iz grmlja izvuče mali crni zamotuljak i zabaci ga na rame.

– Idemo! – reče kratko. – Ali na ovu

stranu ...

Opuštenih ramena, trljajući bolnu ruku, Kulverton poslušno pođe za njim. Gledajući u Lesliejeva leđa, Bes sa zemlje hitro podiže revolver koji joj je pao pred noge i gurnu ga za pojas farmerki ...

»Možda je i meni potreban još poneki adut u ruci«, pomisli hitajući da pristigne dvojicu muškaraca ...

* * *

Lesli je brzo odustao od pokušaja da prati trag ljudi koji su odveli Sumiko i Pita i tako dođe do njihovog skrovišta. Pre svega, to bi mu oduzelo suviše vremena, a vremena nije bilo dovoljno ...

Ostrvljani su znali da se negde pod pokrovom džungle nalazi jedan ninda. Nije bilo teško povezati ga sa dvoje zarobljenika.

Zamisao se nametala sama: iskoristiti zarobljenike kao mamac. Ali to neće biti jedini plan, jer su morali pretpostaviti da ninda neće uleteti u tako providnu zamku.

Problem nije bio jednostavan: dokučiti šta misli protivnik o kojem se veoma malo zna i tu je čak i Lesli bio nemoćan. Da bi stvar bila gora, bio je opterećen sa dvoje ljudi nesposobnih da se sami snađu u džungli.

Filozofski je slegao ramenima, jer je odluka konačno bila doneta. Bez obzira što nije imao vremena, morao se čekati zalazak sunca. Noć će njemu samom ipak biti veći prijatelj i saveznik od velike grupe koja bude tragala za njim po džungli. Lesli je, međutim, sumnjao da će se protivnici odlučiti na takvo nešto: suviše su znali o džungli da bi rasipali snage u poduhvatu sa tako malđ izgleda na uspeh.

Ne, oni će ga čekati na jednom od

kritičnih mesta: kraj jahte ili na mestu gde se nalaze Sumiko i Pit.

Ipak, nije se smela potpuno isključiti mogućnost pojedinih tragača ili malih grupa koji možda upravo u ovom trenutku pročešljavaju džunglu. Sve do zalaska sunca bilo im je potrebno sigurno skrovište.

Lesli zastade da osmotri džunglu ispred sebe. Bes, dahćući, pade na kolena pored njega. Kulverton je stajao nešto dalje, već potpuno istrežnjen.

– Uzmi ovu torbu od nje – tiho reče Lesli. – Trebalo je ranije i sam toga da se setiš ...

Kulverton se trže, ali Lesliejev pogled nije dopuštao pogovor. Klimnuvši glavom, on prihvati torbu koju je Bes zbacila sa ramena.

– Kuda idemo? – tiho upita ona, gledajući u Leslija.

– Tražim mesto gde ćemo sačekati noć – odgovori on.

– Zar ovde sva mesta nisu ista – jetko se javi Kulverton. – Džungla, džungla i samo džungla ... kao da je jedan deo džungle drukčiji od drugog!

– Ubeđen sam da naši prijatelji veoma dobro razlikuju jedan deo džungle od drugog – nasmeši se Lesli. – Uostalom, niko te ne tera ... ako misliš da će ti ovde biti bolje nego na mestu koje ja izaberem, onda ostani.

– Je li? A ti za to vreme da uživaš sa mojom ženskom, a?

– Ako mi baš bude do toga – umeša se Bes – učiniću to bio ti tu ili ne, znaš!

Kulverton zausti da izrekne nešto gadno, ali ga umiri Lesliejev preteći pogled. Ostao je u mestu, gundajući kroz zube, ali veoma hitro pođe za njima kada je Lesli ponovo dao znak za polazak.

Sledeći čas hoda prošao je u gotovo potpunoj tišini, jer su i Bes i Kulverton

bili suviše iscrpljeni da bi im bilo do razgovora. Veći deo tog vremena proveli su gacajući uz bistri potok koji je vijugao ispod nagnutih grana i pružao nešto povoljniji put za pešačenje uprkos klizavim stenama.

Lesli iznenada zastade.

– Ostanite tu – reče tiho. – Idem da pogledam nešto . . .

– Šta? – trže se Bes, ali je Lesli već skliznuo kroz zeleni zastor i izgubio joj se iz vida. Kulverton umorno sede na jednu stenu, s gađenjem razgledajući svoje elegantne lakovane cipele pune vode i peska iz korita potoka.

Lesli se vratio petnaestak minuta kasnije, isto onako nečujno kao što je i otišao.

– Ovde ćemo se skloniti – pokazao je rukom prema zapadu. – Tu je jedna velika stena kojoj je teško prići.

Njih dvoje su umorno krenuli za njim, nenaviknuti na tolike napore. Bes je ugledala stenu tek kada se gotovo sudarila sa beličastim zidom prekrivenim gustim rastinjem. Lesli se već kao mačka verao uz obližnje drvo, sa kojeg je lako skočio na stenu i nagnuo se, pružajući ruku.

– Hajde! – reče. – Daj mi ruku.

Izvukao ih je oboje na kamenitu zaravan nekih dvadesetak stopa u prečniku; niži kraj zaravni nalazio se najmanje deset stopa iznad potoka koji je obilazio stenu, dok se viši uzdizao iznad krošnji drveća.

Sunce je još uvek nemilosrdno peklo, ali će uskoro zaći za planinski vrh ostrva. Veče se bližilo . . .

Bes se umorno ispruži po steni, brišući dlanom znoj koji joj se slavio niz lice.

– Dala bih sve na svetu da mogu da se okupam – prostenja.

– Samo izvoli! – isceri se Kulverton.

– Potok je blizu . . .

– Kupanje može da sačeka – mirno reče Lesli. – Važnije je da sada nešto pojedemo i malo se okrepimo.

– Šta ćemo jesti – progundā Kulverton – kad si me naterao da bacim hranu?

Bes se promuklo nasmeja.

– Volela bih da vidim kako bi došao dovde sa onom vrećom na leđima! Otvori tu torbu, naći ćeš nešto za jelo, ne brini.

Kulverton je nespretno petljao po torbi, vadeći jednu po jednu stvar.

– Konzerve i dvopek! – uzdahnu na kraju razočarano. – Prokletstvo!

Lesli i Bes jeli su brzo, bez reči, ne obraćajući pažnju na Kulvertona koji je tiho psovao, očigledno suviše umoran da bi jeo. Ipak, glad je na kraju prevladala i bogati naslednik usrdno se prihvati konzervirane tunjevine, očistivši za kratko vreme oveću konzervu uz pomoć dvopeka.

– Ovo je bilo dobro – uzdahnu Bes na kraju, oblizujući pune usne. – Ali zato tek sada osećam koliko sam umorna . . . Smemo li da spavamo?

– Zašto da ne? – sleže Lesli ramenima. – Ja ću čuvati stražu.

– Nisi umoran?

– Sada nemam vremena za umor.

Bes se nasmeši, iako nije bila sigurna da je shvatila njegov odgovor. Sabijen u klupče, Kulverton je bučno disao nekoliko koraka dalje; zaspao je čim je završio s jelom.

Sive oči devojke s pažnjom su pratile svaki pokret na Lesliejevom licu. On joj se nasmeši.

– Želiš nešto?

– Zašto mi ne dozvoljavaš da se okupam?

– Ko ti brani da se okupaš? – iznenadi se Lesli. – Bilo je važnije da najpre

obnovimo utrošenu energiju, jer ne znamo kada će nam ponovo biti potrebna.

Bes je već preturala po torbi sa oduševljenim izrazom na licu.

– Gle, stigla si da ponesesh i sapun! – osmehnu se Lesli. – Devojka koja misli na sve. Prava retkost!

– Ideš sa mnom?

– Svakako. I meni neće škoditi kupanje... pod uslovom da taj sapun nema prejak miris.

– Ne. Najobičniji sapun. Ali... zbog čega?

– Može se dogoditi da još ove noći moram da se oslonim na čulo mirisa – objasni Lesli. – A to mi neće poći za rukom ako mirišem kao francuska javna kuća, znaš!

Bes se nasmeja.

– Najgore što ti se moglo desiti bilo je da mirišesh kao američka javna kuća. Hajdemo!

Njih dvoje lako su skliznuli niz deblo i našli se na obali potoka. Bes je još u hođu svukla majicu, a zatim i farmerke, zaklanjajući svojim telom mali revolver.

Trenutak kasnije stajali su nagi u vodi do kolena, prskajući se kao deca.

– Moramo ipak biti tiši – upozori je Lesli sa osmehom. – Ne bi bilo dobro da probudimo našeg uspavanog lepota.

Bes je ćutala, gledajući ga pravo u oči. Rukama punim sapunice lagano je prešla preko njegovih širokih grudi.

– Boli li te? – upitala je tiho.

– Ne.

Privla se čvrsto uz njega i on je steže svojim čeličnim rukama.

– Čini mi se da si htela da se okupaš? – progovori kada su im se usne konačno razdvojile.

– Do đavola i kupanje – šapnu Bes. –

Sam si rekao da je najvažnije da obnovimo utrošenu energiju. Znaš li ti neki bolji način za to?

* * *

Tabasko Pit je nervozno šetkao po uskoj čeliji sa grubim zidovima od zemlje, pokrećući ruke koje su konačno bile oslobođene od veza.

– Nisu se morali ni truditi oko ovakvog ručka – gundao je sebi pod nos. – Kao da hrane kanarinca! Pirinač, povrće... nigde čak ni da zamiriše meso! A Sumiko tvrdi da je to čak obilan obrok! Šašava devojka.

Tabasko Pit je gnevom na svoje tamničare prikrivao daleko gore osećanje koje ga je sve više obuzimalo: brigu za Sumiko. Jer, devojku su odveli gotovo čitav čas ranije, jedva što je završila sa tim lakim obrokom koji ogromnom telu Tabasko Pita nije bio dovoljan ni da umiri želudac u očekivanju nečeg boljeg.

I još uvek se nije vraćala...

Pit zastade i zagleda se u ukočena lica dvojice stražara koji su stajali kod suprotnog zida hodnika, prateći pogledom svaki njegov korak.

– Svaka vam čast, momci – reče jetko. – Nijedan čak ni da trepne! Samo, nemojte da preterujete u tome... jednog dana naići će ovuda neki šašavi arheolog i pokupiti vas za muzej misleći da ste drveni kipovi!

Nijedan od stražara nije pokazao da je čuo taj Pitov izliv duhovitosti čije im je značenje očigledno izmicalo. Tabasko steže pesnice, pitajući se šta će čuvati učiniti ako iznenada jurne na njih.

Odgovor na to je već znao. Opustivši ramena, on im okrete leđa i spusti se u ugao ćelije. Prijata mu je hladna zemlja, jer je u jami bilo zagušljivo i

znoj mu se u mlazevima slivao niz telo.

Gde li je sada Lesli? Da li bar sluti kakva opasnost pretila na ovom prokletom ostrvu?

Sklopio je oči u nastojanju da se malo smiri. Nije ni primetio da ga je san iznenada savladao, sve dok se nije trgao na tihi zvuk koraka. Skočio je na noge.

– Sumiko! Ništa ti nisu učinili?

– Ništa – ona ga iznenađeno pogleda. – Šta si mislio da će mi učiniti?

– Pa šta si radila ovako dugo?

– Razgovarali smo...

Lice devojke bilo je blede i umorno, kao da je tokom dugog vremena bila izložena neodoljivom pritisku.

– S kim si razgovarala?

– Sa Kavabatom...

– Ko je Kavabata?

– Čovek pred koga su nas doveli... ninda. Hteo je da zna što više o Lesliju, ali i o svetu kakav je danas...

– O svetu? Sumiko, sigurna si da ti je dobro?

– Dobro mi je, Pite. Zar ne shvataš, oni su više od trideset godina na ovom ostrvu, čak i bez radio-aparata. Uopšte ne znaju šta se sve u međuvremenu događalo...

– Trideset godina! – zagrcnu se Pit. – Pa to znači...

– Tako je – potvrdi Sumiko glavom.

– Došli su ovde pre nego što je rat bio završen.

– Prokletstvo! – lagano procedi Pit, vrteći zbunjeno glavom. – Nemoj mi reći da misle kako su Japan i Amerika još u ratu? Čitao sam o takvim slučajevima, znaš.

– Ne, oni znaju da je rat davno završen, čak i da je Japan poražen. Rekla sam ti da su to bile ninde... oni veoma realno procenjuju svaku situaciju, ne dozvoljavajući da sopstvene želje

pomute rasuđivanje. Još u trenutku kada su krenuli na svoj zadatak, bili su svesni da je Japan već osuđen na propast.

– A ipak su krenuli – s divljenjem reče Tabasko. – Čekaj... kakav zadatak?

– To je dugačka priča, Pite... Sredinom 1945. godine čak i u Japanu se našlo da Amerikanci spremaju novo uništavajuće oružje koje će jednim udarcem završiti rat. Njih pet uputili su na očajnički poduhvat, da na bilo koji način spreče upotrebu tog oružja...

– Neverovatno! – šaputao je Pit. – Znali su kakvo je to oružje?

– Ne, nikakve detalje... od mene su tek doznali za Hirošimu i Nagasaki – tiho je rekla devojka. – I sami su bili svesni da imaju minimalne izgleda na uspeh, naročito zato što čak nisu znali gde se nalaze laboratorije u kojima se novo oružje priprema.

– I šta se onda dogodilo?

– Japanska mornarica žrtvovala je nosač aviona sa ciljem da se što više približi američkom kontinentu i lansirala avion u kojem bi bili njih petorica. Trebalo je da se padobranima spuste negde na zapadnu obalu i pomešaju sa stanovništvom japanskog porekla tamo... posle toga sve je bilo prepušteno njima samima.

– I, naravno, stigli su samo dovde?

– Da. Premoć Amerikanaca u vazduhu već tada je bila znatna. Nosač aviona sa pratnjom potopljen je stotinak milja odavde, na zapad. Njih petorica smestila su se u avion u očajničkoj nadi da će se dokopati bar Havaja, ali nisu stigli daleko. Lovci su ih oborili praktično nad ovim ostrvom. Dvojica su odmah poginuli, trojica su se spasila...

Pit uzrujano skoči na noge.

– Sumiko... ovo zvuči gotovo kao bajka. Da li si sigurna da on...

– Sigurna sam, Pite. Zašto bi me lagao?

On je još uvek s nevericom vrteo glavom, buljeći u dvojicu stražara bezizraznih lica.

– Do đavola, a ko su onda ovi momci sa noževima? Otkuda oni tu?

– Ostrvo je sve vreme bilo nastanjeno, Pite, ali su se stanovnici skrivali, jer su imali loša iskustva sa belim trgovcima i misionarima. Preživele ninde su našle plodno tle za svoje zamisli: stotinak snažnih mladića koje su godinama obučavali u svojim smrtonosnim znanjima. Trajalo je to godinama, ali mi Kavabata kaže da se broj stanovnika stalno smanjuje. Sada nema više od šezdeset mladića sposobnih za borbu.

– Za berbu? Protiv koga?

– Protiv svakog ko se iskrca na ovo ostrvo. Ninde su samo iskoristile njihovu mržnju prema strancima bele rase koja je već postojala. Međutim, njihove planove ometa to što imaju sve manje ljudi...

– Da, genetski potencijal stanovnika na ostrvu suviše je mali rast – klimnu Pit glavom. – Neophodna im je sveža krv.

– Tačno. U tome se sastoji njihov novi plan, iako mi je Kavabata priznao da je i sam sumnjao u njega. Želeli su da napadnu najbliža nastanjena ostrva i sa njih dovedu još stotinak žena. Sve do sada nisu imali oružja za takav poduhvat, ali sada...

– Prokletstvo! Ta jahta došla im je kao naručena!

– Tačno. Kavabata to smatra darom bogova koji sa naklonošću gledaju na njihov poduhvat. Rekao mi je da je

plakao kao malo dete kada je pod palubom »Alohe« ugledao sve one sanduke sa puškama i municijom.

Pit klimnu glavom.

– I sam bih to smatrao darom bogova, veruj mi, devojčice. Prokletstvo, kakav zaplet, kao u avanturističkom filmu. Nego, gde se u planovima te trojice nalazimo ti i ja? Za Leslija već znam...

– Trojice? – začudi se devojka. – Zar ti nisam rekla? Jedan od njih je umro pre petnaestak godina. Još su samo dvojica. Kavabata i Macuhiro... a Macuhiro ima najmanje devedeset godina.

– Oho! Najzad i jedna dobra vest, što znači da je za Leslija opasan samo taj tvoj ljubazni sagovornik!

– Tu je još neko... Tulai...

Pit duboko uzdahnu.

– Ko je sad, do đavola, taj Tulai?

– Tulai je jedan od mladića sa ostrva koga je Kavabata obučio kao ninđu. Naravno, on nije pravi ninda, jer još nije završio obuku, ali...

– Ali?

– Ne znam tačno... bojim se da nisam najbolje razumela neke izraze koje je Kavabata upotrebio... znaš, Pite, to su arhaizmi koji su davno već izašli iz upotrebe u japanskom jeziku. Stekla sam utisak da je Tulaijeva obuka bila nešto drugačija, da on koristi stil koji niko pre njega nije koristio. Znam jedino da Kavabatine oči svetle kad god ga pomene. Poklonio mu je Dairov mač, katanu, a Dairo je onaj koji je umro na ostrvu. I to nešto govori, zar ne?

– Isuviše – promrmlja Pit. – Isuviše, draga moja! Našem prijatelju Lesliju neće biti lako...

– Šta je bilo.

Oči devojke bile su širom otvorene i njihov pogled je iznenada postao tvrd.

Lesli je bio iznenađen. I on sam jedva je bio svestan promene do koje je došlo u poslednja dva-tri minuta. U ona dva-tri minuta kada je Bes morala prestati da bude sve oko njega i kada je haragei prvim slabašnim signalima upozorio na sve bližu opasnost. Mogao se zakleti da nijedna žena sa Zapada ne bi mogla da oseti tu suptilnu razliku dok vodi ljubav.

No Bes Rajli je ponekad imala zaista gotovo telepatske moći.

– Neko se približava? – upitala je ponovo stavlajući mu ruke na grudi i blago ga gurajući od sebe.

– Da – morao je priznati. – Oprosti...

– Šta ti je? – nasmeja se ona. – Zbog toga, nisi ti kriv... a ovo uvek možemo nastaviti, zar ne?

Oblačila se hitrim, ekonomičnim pokretima, nervozno se osvrćući oko sebe.

– Hoćeš li ovo?

Na njenom dlanu ležao je mali revolver. Lesli se morao osmehnuti.

– Ne, hvala. Zaista mi nije potrebno.

– Kako hoćeš! – sleže ona ramenima. – Pomoći ćeš mi da se vratim gore?

– Da. I upozori Kulvertona da bude tih, potpuno tih. Verujem da vas neće otkriti gore na steni.

Ona se trže. – Rekao si »vas«...?

– Tačno. Ja ostajem dole.

– Zašto?

– Zato što moram – odgovorio je Lesli posle kraćeg oklevanja. Ne zato što nije želio, već zato što nije umeo da objasni osećanje koje je vladalo nji-

me. Jednostavno, znao je da mora biti tu, na ovom istom mestu, sa katanom u rukama.

Možda je to bilo slično onom osećanju kojim je Bes Rajli čitala i najintimnije misli muškaraca s kojima je bila u zagrljaju?

Ko zna?

Pomogavši Bes da se uzvère uz stablo, Lesli se vratio na usku čistinu pored potoka. Vremena više nije bilo mnogo, ali on se nije morao posebno spremati za borbu koja je dolazila. Jednim pogledom prešao je po okolini, urezao u pamćenje sve karakteristične detalje koje bi mu mogli koristiti; tamo koren koji štrči iz zemlje, ovde splet lijana u visini ramena. Nogom je opipao tle na obali potoka da bi bio siguran u čvrst oslonac svojih bosih nogu, a onda duboko udahnuo i pogladio ukrašenu dršku svog mača.

Borba je mogla da počne.

Već dugo je znao da mu se približava samo jedan protivnik, ali to nije umanjivalo njegovu opreznost. Čovek koji hladnokrvno ide u susret ninda, potpuno sam, mora da je i sam ninda.

Dvoboji ninda su retki, možda i zato što ih ima veoma malo, ali se svaki od njih dugo pamti. Pobjednik u takvom dvoboju zaslužuje najdublje poštovanje svih koji se iole razumeju u veštinu borenja...

Zavesa zelenila na drugoj obali potoka nećujno se razmakla. »Kao u pozorištu«, pomisli Lesli. Poput senke, jedan čovek je izašao na čistinu i ceremonijalno se poklonio Lesliju.

Suženim očima ninda je merio protivnika pred sobom. Glatko, tamno lice, uski prorezi očiju, tanke, čvrsto stisnute usne.

To lice nije govorilo ništa. Čak ni njegovom ostrim pogledu.

Zato su mnogo rečitije govorile stara, izbledela uniforma sa epoletama generala i dai-katana pod levom rukom čoveka. Nindine oči su u deliću sekunde ispitale svaku šaru raskošno ukrašenog balčaka.

Čovek kome je pripadalo ovakvo oružje nije bio običan protivnik. A nešto u njegovom stavu govorilo je o školi borenja za koju ninda nije znao, o nekom za njega nepoznatom stilu...

On duboko udahnu, napinjući sve mišiće. Mora biti dvostruko, trostruko brži. I oprezniji...

Sve što je nepoznato dvostruko je i trostruko opasnije od poznatog...

I Lesli se poklonio, ne ispuštajući svog protivnika iz vida. Prednost koju je ovaj imao bila je sasvim realna, ne samo zbog nepoznatog stila, već i zbog sveg onog oružja koje svaki ninda uvek ima skriveno u odeći.

Oružje koje Lesli Eldridž, jedini beli ninda, ovoga puta nije imao...

»Oružje ne odlučuje borbu, sine moj...«

Tako je govorio njegov sensei Tanaka pre mnogo godina, kada je Lesli činio tek prve korake na teškom putu za koji se odlučio.

»Oružje ne odlučuje borbu, sine moj. Oružje je samo simbol kojim kanaliseš svoju snagu i usmeravaš je prema protivniku. Protivnik se može savladati i bez oružja, golim rukama, ako shvatiš da tvojoj snazi nikakva pomoć nije ni potrebna...«

Lesli je bio pridošlica na ostrvu koje je njegov protivnik, s pravom ili ne, smatrao svojim. Ritual je zahtevao da stranac prvi potegne oružje i time otvoreno prizna svoje zle namere, ali je Lesli namerno odlagao taj trenutak, proučavajući svaki detalj na protivnikovom telu i u njegovom držanju.

»Ova generalska uniforma je smešna«, mislio je, »i zato mora postojati jak razlog zbog kojeg je nosi. Nije podjednaka za borbu kao odeća ninde, ili čak nago telo. Ali njeni nabori mogu sakriti mnogo smrtonosnog oružja...«

Sunce je polako klizilo prema golom planinskom vrhu. U džungli će uskoro zavladati polutama.

Čvrsto držeći korice u levoj ruci, Lesli stolicima poznatim pokretom isuka katana, režući užasnim zvukom ustajali vazduh.

Mač se vnu i na drugoj obali potoka. Ali je on iz korica izleteo mnogo sporije i zloslutnije. Kao da je njegov vlasnik hteo da kaže: Oprosti, ja nisam tako dobro savladao estetiku pokreta koju ti poseduješ, ali...

Lesli se nasmeši otvrdlim usnama. Uvod je trajao dovoljno dugo.

Borba je mogla da počne...

* * *

– Banzai!

Leslijev protivnik vrisnuo je visokim, zanosnim glasom od kojeg je odjeknula čitava džungla. U istom trenutku noge su ga, kao opruge, odbacile na drugu stranu potoka i on je kroz vazduh poleteo kao ptica sa ispruženim mačem u desnoj ruci.

Vrh mača, međutim, bio je uperen nešto udesno od Leslijevih grudni, što je ovoga na trenutak iznenadilo.

Postojao je siguran način da se zaustavi suparnik koji napada ispruženim mačem. Da li će taj trik uspeti i sada? Haragei!

Šesto čulo ninde pokrenulo je njegovo telo pre nego što bi mozak stigao da izda svesnu komandu mišićima, pre nego što bi takav signal uopšte mogao da stigne do mišića. Okrenuo

se levim bokom protivniku i to mu je spasilo život...

Strelica koja je izletela iz vrha kanije gotovo mu je očešala grudi!

»Dobar trik«, pomisli Lesli. »Niko ga do sada još nije primenio, potpuno sam siguran u to. Ninđe suviše drže do tradicije da bi na taj način uništili lepotu svom oružju.

Ali ovome mladiću to, izgleda, nije smetalo, što je značilo da se od njega može očekivati još mnogo neočekivanih poteza kojih bi se pravi ninda stideo.

Ni Lesliejev udarac nije pogodio cilj: visoko uzdignute ruka u pravom trenutku i na pravo mesto postavila je praznu kaniju mača i Lesli je zastao, ne želeći da rizikuje oštricu svog katan.

Tako je prošla prva desetina sekunde u tom obračunu i obojica su bili spremni za novi napad...

Na redu je sada bio Lesli. Savivši kolena, da bi imao bolji oslonac, on široko zamahnu mačem, kao srpom, ciljajući noge protivnika, nezaštićene posle prvog napada.

I protiv svoje volje, morao se diviti brzini svog suparnika. Odskočio je od tla kao gumena lopta, skupivši noge tako da je Lesliejev mač prohujao ispod njih. Njegovo oružje, već se s visine spuštalo prema Lesliejevom levom ramenu.

Druga desetina sekunde... još dva promašena udarca.

U trećoj desetini mačevi su se, u kiši iskri susreli visoko iznad njihovih glava i plemeniti čelik je zazvonio džunglom. Lesli je zadao prvi udarac, nogom, pravo u nezaštićeno koleno protivnika.

Samo, koleno je ovoga puta bilo zaštićeno!

Ispod širokih pantalona svoje uniforme čovek je nosio pravi pravcati oklop od lake i čvrste čelične žice!

Četvrt desetina sekunde protekla je u Lesliejevim pokušajima da izbegne čitavu seriju udaraca mačem, nogama i praznom kanijom. Spasila ga je samo fantastična brzina i naslućivanje poteza protivnika.

Pola sekunde...

Ponovo su stajali na rastojanju od desetak stopa, mereći jedan drugog hladnim očima. Kao da su obojica shvatila da je protivnik još opasniji nego što su pretpostavljali...

Pola sekunde predaha, iako neiskusni posmatrač ne bi smatrao da im je predah potreban. Obojica su disala duboko i ravnomerno, ruke su čvrsto stiskale drške oružja, nije im se pomerala nijedna crta na licima...

Lesli se odlučio na osmeh, dižući istovremeno svoj mač na vekovima stari pozdrav. Bilo je to ravno čitavoj tiradi izgovorenoj običnim jezikom.

»Snažan si i brz, prijatelju«, glasila je poruka, »snažan i brz. Ali sam ja snažniji i brži...«

* * *

Noć se bližila i u njihovoj zagušljivoj ćeliji bilo je već skoro sasvim mračno. Sumiko je ćutke sedela u jednom uglu, zaneta mislima u kojima je dominirao strah za Leslija.

– Neko dolazi! – prošaputa ona iznenađeno, dižući glavu.

– Ko? – trže se Tabasko Pit. On je pokušavao da odredi koliko je vremena prošlo od ručka, u uzaludnom nastojanju da svoj želudac ubedi kako je još rano za večeru. – Ko dolazi? Lesli?

– Ne. Nekoliko ljudi...

Pit načulji uši, ali još uvek nije ništa

ćuo.

– Ti kao da si kod Leslija išla u školu!
– nasmeja se. – Imaš sluh kao sova!

No trenutak kasnije i sam je razabrao ravnomerne korake nekolicine krupnih ljudi. Razočarano je uzdahnuo: takva pratnja svakako ne bi bila potrebna da im donose samo večeru....

U polumraku jedna senka stala je na vratima i dala znak Pitu da priđe. Čovek se izmakao u stranu, pokazujući tako Pitu na koju stranu hodnika treba da krene.

Put nije bio dug i nešto kasnije mlađić sa zadovoljstvom udahnu svež vazduh. Njegovi čuvari povelu su ga nevidljivom stazicom preko one iste čistine, ali ona sada više nije bila pusta kao prvi put. Svud unaokolo, kao u svakom mirnom selu na ostrvima u Tihom okeanu, muvala su se dečurlija i žene koje su hitale tamo i amo sa rukama punim raznih stvari.

»Svašta«, pomisli Pit. »Ovi ljudi danju žive pod zemljom, a tek predveče izlaze. Kakva idilična slika... jedino što su užasno tihi...«

Nekoliko stotina jardi dalje, usred džungle, Pitu su pokazali da stane kraj velike tamne mase, prekrivene zelenilom. Hitre ruke dvojice pratilaca iz te gomile izvukoše potpuno nov sanduk poznatog oblika sa već skinutim poklopcem.

U sanduku, uredno složene, ležale su puške. Nove automatske puške, zaštićene debelim slojem masti.

»Zlosrećni tovar sa 'Alohe', osmehnu se u sebi Pit. Zbog ovih pušaka prešli smo pola Tihog okeana. Da smo znali da će završiti ovde, svakako ne bismo ni krenuli na tako šašav zadatak...«

– Pokaži!

Reč izgovorena na engleskom jeziku doprla je odnekud iza Pita i on se iznenađeno okrenuo. Korak dalje stajao je isti onaj Japanac u beloj odeći koga je jednom već video. Kavabata...

Pit se osmehnu. Najzad neko s kim će i on moći da porazgovara.

– Šta želite da vam pokažem? Kako funkcionišu ove puške?

– Da.

– Treba ih najpre očistiti od masti – spremno reče Pit, iako ni sam još nije bio načisto da li je u redu ovo što čini. »Do đavola«, umirivao je svoju savest, rukovanje ovim oružjem sada je tako jednostavno da će to i sami naučiti. Trajaće malo duže, ali će naučiti...«

Na Kavabatin znak, jedan od stražara pristupi sa gomilom grubih, ali čistih krpica i gurnu je Pitu u šake. Ovaj najpre odabra najveću od njih i pažljivo je raširi po travi, svestan usredsređenih pogleda kruga ljudi oko sebe.

Pod njegovim veštim rukama pušaka, standardni model njemu dobro poznat, brzo je bila rastavljena i očišćena. Preciznim pokretima, Pit je još dva puta ponovio postupak rasklapanja i sklapanja, sve vreme brbljajući o njenim osobinama, kao pravi-pravcati narednik koji drži lekciju gomili regruta.

Njegovi »regruti«, međutim, ćutali su kao zaliveni.

– Lanai! – reče Kavabata kratko kada je Pit završio sa sklapanjem.

Jedan od njih se pokloni i kleče na travu pored Pita. Ovaj izbulji oči.

– Ehej! Pa ovaj momak je već negde vezbao! Časna reč, brži je od mene!

Kada je puška ponovo bila sklopljena, Kavabata zadovoljno klimnu glavom, a Lanai se s poštovanjem pokloni i vrati na svoje mesto.

– Sad pokaži vatra – naredi Kavaba-

ta pokazujući na pušku.

– Žao mi je – isceri se Pit. – Nauka je dosta napredovala, ali ni ova puška ne puca bez municije...

Pred njegovim očima stvori se šaka puna metaka koju mu je neko pružio. On sleže ramenima i poče da reda municiju u okvir, pokazujući kako se to radi.

Okvir metalno škljocnu u svom ležištu. Pit pogleda u Kavabatu.

– Bez gluposti! – hladno reče ovaj. – Moj mač te stigne pre nego opališ! Jasno?

– Misliš, tatice? – drsko se nasmeja Pit.

– Pokušaj.

Pit poslušno klimnu glavom. Do đavola, gotovo je zaboravio da je ovaj simpatični čikica ninda, pravi ninda... Nimalo nije sumnjao da bi ga katana, iako još u koricama, sprečio da ispali i jedan jedini metak.

– Ovako! – reče Pit povlačeći unazad zatvarač da bi prvi metak ubacio u cev, predostrožno podignutu u vazduh. – Sada puca. Jedan po jedan metak, ovako... ili rafal, ovako.

Pokazao im je i regulator paljbe, a onda upitno pogledao u Kavabatu. Ovaj je zadovoljno klimnu glavom.

– Nisi slagao.

– Mama mi je rekla da ne smem da lažem – osmehnu se Pit.

Onaj isti čovek oprezno prihvati pušku od Pita, a ostali se razmakoše da mu ostave prostora. Prineo je ramenu, onako kako je video od Pita, ali mu je promaklo šta znače nišan i mušica na cevi oružja niz koju je gledao sa oba široko otvorena oka.

– O-ho! – umeša se Pit. – Tako neće ići, momak...

– Pokaži! – naredi Kavabata i Pit ponovo dohvati pušku.

– Gledaj! – govorio je Lanaiju, mladiću inteligentnog pogleda koji je gutao svaku njegovu reč, iako svakako nijednu nije razumeo. – Cilj... ono drvo tamo... ovo mušica... ovo nišan... jedna linija... vidiš... jedna linija... pravo!

Kavabata je sve to očigledno prevodio na melodični jezik ostrvljana, jer Lanai žusto klimnu glavom i ponovo prihvati pušku.

Pucanj se odbi od zelenih zidova džungle oko njih. Sa označenog drveta odleteše komadići kore i Lani trijumfalno uzviknu.

– Čist slučaj! – sleže Pit ramenima. – Mada momak očigledno ima talenta.

Kavabata se nasmeja i Pit odmah shvati zašto.

Metak za metkom izletao je iz cevi i kora je svaki put letela gotovo na istom mestu, dok je Pitovo lice postajalo sve duže. Lanaiju kao da i to nije bilo dovoljno; na Kavabatinu zapovest poslednjih nekoliko metaka u rafalu je sprasio tačno u isto drvo, udaljeno najmanje sto stopa.

– Prirodni talent za oružje – objasni Kavabata. – Svi imaju...

– Neverovatno... kakva bi se armija mogla stvoriti od njih!

– Armija? – osmehnu se zagonetno Kavabata – Dobra ideja, da!

* * *

Druga sekunda obračuna na obali potoka ponovo je počela udarom čelika o čelik, ali se ovoga puta dogodilo nešto što se veoma retko događalo u obračunima ovom vrstom mačeva.

Nečist udarac protivnika primorao je Leslija da svoj katana poturi onako kako to nije želeo, oslabivši stisak oko drške kako bi dobio na elastičnosti.

Oba mača odletela su zajedno u vazduh, i dalje ukršteni, kao da su ostali povezani nekom tajanstvenom magnetnom silom.

I pali su ukršteni, zarivši se vrhovima u zemlju na drugoj obali potoka!

Ovoga puta Lesli Eldridž je bio u prednosti, jer se on našao između potoka i svog protivnika. Ako je želeo da dođe do mača, drugi ninda je morao da obide oko njega...

Ili, mnogo jednostavnije, da pređe preko njega!

Čovek sa ostrva kao da je upravo to želeo. Prešao je u nalet iz nepravilnog stava, žrtvujući ravnotežu i snagu udarca brzini.

Za Leslija, međutim, to nije bilo novo: previše je uobraženih snagatora na takav način jurišalo prema njemu, istina nikada ovako brzo i skladno kao ovaj mladić ovde.

Udarac ivicom dlana u čelo zaustavio je nalet samo na trenutak; taj momak imao je lobanju kao slon. Lesli je elastično odskočio u stranu i zadao udarac nogom, paralelno sa tlom, ovoga puta znajući šta se krije ispod smešne generalske uniforme.

Druga sekunda je isticala. Lesli se lakim skokom našao na drugoj obali i šćepao oba mača u šake, dok se njegov protivnik još kotrljao u padu koji ga je udaljio od mesta na kojem je, po svim pravilima, trebalo da padne novi Leslijev udarac.

Lesli dozvoli sebi da se osmehne. »Sam si hteo borbu bez pravila, prijatelju. Neka ti onda bude...«

U naredne tri desetine sekunde prema njemu su poletela četiri šurikena, četiri smrtonosne čelične zvezde sa oštricama tanjim od oštrice žileta. Ali dva mača u Leslijevim rukama stvorila su oko njegovog tela svetlucavu če-

ličnu zavesu kroz koju se naziralo samo njegovo nepokretno, skoncentrisano lice. Sva četiri šurikena skliznula su uz jeziv zvuk niz sečiva katana i produžila smrtonosni let kidajući lišće i grane pred sobom i zarivajući se u debla.

Novi predah... u ruci Leslijevog protivnika stvorio se vakizaši, kratak mač, sve dotle skriven u rukavu njegove uniforme.

»Treća runda«, pomisli Lesli. »Odlučujuća. I pripašće... meni!«

Obojica su istovremeno reagovala na šušanj koji je došao odnekud iza leđa Leslijevog protivnika. Neko, četiri nespretne noge, oprezno se približavao poprištu obračuna.

– Ne! – zaurao je Lesli očajnički. – Natrag!

Prekasno...

Njegov protivnik nestao je iza zelene zavesе, postupajući u duhu hiljadu puta ponovljene lekcije: eliminiši najpre neposredniju i manju opasnost, kako ti ne bi odvrćala pažnju od veće opasnosti koja stiže nešto kasnije...

U dva ogromna skoka Lesli je poleteo za njim, svestan da su prostor i vreme ovoga puta protiv njega.

Pucanj... oštar i kratak u sve vlažnijem vazduhu, fijuk metka kroz vazduh, negde visoko iznad Leslijeve glave. Delić sekunde tišine, a onda šuštanje granja na koje se sručilo nešto teško...

Lesli je kidao grmlje pred sobom. Tamo... dva tamna oka iza podignutog kratkog sečiva.

Udarac koji je Lesli izveo, iz visokog skoka, bio je pravo remek-delo u tim uslovima. Oba mača spustila su se u istom trenutku; onaj iz leve ruke na desnu podlakticu protivnika, drugi na njegov vrat, bezuspešno zaštićen visoko podignutom levom rukom.

Brzina udaraca bila je tolika da je telo čoveka sa ostrva palo na tle pre odsečenih ruku koje je inercija i dalje nastavila da podiže i kada je njihov vlasnik već bio mrtav.

Lesli ga nije ni pogledao. Njegove oči bile su prikovane na dva tela koja su ležala svega korak dalje.

Kulverton, sa glavom gotovo odvojenom od tela, još uvek stežući onu igračku od revolvera u ruci.

I Bes...

Njene sive oči bile su otvorene, ruke stisnute preko rane na grudima iz koje je liptala krv. Jezikom je obliznula osušene usne, pokušavajući da progovori.

– Ne govori – oštro reče Lesli padajući na kolena pored nje. – Pusti da vidim...

S mukom je odvojio već ukočene ruke od rane. Jedan pogled bio je dovoljan; kroz taj crveni otvor života će isticati za manje od dva-tri minuta...

– Nećemo ipak... završiti... – osmehnu se Bes bledim usnama. – Žališ...?

– Žalim – tiho reče Lesli. – Ti si imala nešto što se kod drugih žena retko sreće...

Ona klimnu glavom, a lice joj se zgriči u bolnu grimasu. Lesli blago ukloni pramen kose koji se slepio na čelo vlažno od znoja.

– Gde si bio... sve ove godine... – prodahla, drhteći čitavim telom. Zašto... nisi... nisi me tražio?

– Tražio sam te – prošaputa Lesli – ali sudbina nije htela da te nađem...

Njen pogled odluta prema vrhovi ma drveća na kojima se još uvek naslućivao odblesak sunca sa okeana.

– Kako je to lepo... lepše od sveg novca na svetu... život...

Lesli klimnu glavom.

– Suviše si kasno to shvatila, Bes...

Ostao je još nekoliko dugih trenutaka pored mrtvog tela te devojke koja bi mogla biti nešto sasvim drugo da na nekoj važnoj raskrsnici nije skrenula pogrešnim putem. Brizljivo ga je pokrio širokim tropskim lišćem i mačem svog mrtvog protivnika iskopaó plitak grob na obali, na onom istom mestu gde su svega petnaestak minuta ranije vodili ljubav.

Kada je telo Bes Rajli prekrila trava, njegovo lice ponovo je otvrdlo. Uspravo se i pogledao u pravcu mesta gde se nalazila jahta.

Bilo je vreme. Vreme da se obračuna sa ljudima koji su vladali ovim ostrvom...

* * *

Tabaško Pit zastade. Do đavola, oni ga sada nisu vodili u čeliju!

Ali njegova četiri pratioca nisu dozvoljavala nikakvo oklevanje. Vrh noža uperen u njegova leđa naveo ga je da ubrza korak kroz kratki podzemni hodnik, osvetljen bakljama koje su na pravilnim rastojanjima više dimile nego svetlele.

Zbunjeno se osvrnuo u ogromnoj podzemnoj prostoriji u koju su ga uveli. Pod i zidovi bili su obloženi finim asurama sa nerazumljivim šarama, a svetlost je davao niz baklji koje su ovdje gorele daleko bolje, verovatno zbog bolje ventilacije. Osim njih, odaja je bila potpuno prazna.

Njegovi stražari strpljivo su čekali desetak minuta na istom mestu, sve dok se pred ulazom nisu ponovo začuli tihi koraci. Dva čoveka uvela su Sumiko. Ona i Pit pogledali su se bez reči, oboje ubeđeni da je došao trenutak da im saopšte smrtnu presudu.

»Prokletstvo«, mislio je Pit, »gde je

taj Lesli? Šta radi čitav dan? Zar je moguće da ne može da nam uđe u trag?»

Četiri nosača unela su na ramenima Macuhira. Potom su ga nežno spustili uz suprotni zid odaje, gde je ostao da sedi, sklopljenih očiju, kao da spava. Nije obratio pažnju na hitre mlade žene, savršenih tela, koje su pred njega stavile niz posudica sa jelom i minijaturne šoljice u kojima se nešto pušilo.

Tabasko Pit oseti kako mu creva krče i nelagodno se premesti s noge na nogu. Da li su ovi momci bar čuli za običaj da se osuđenik na smrt dobro nahrani pre izvršenja kazne?

A vitke žene, glatkih lica, potpuno nage, i dalje su nosile posude sa jelom i pićem, ređajući ih ispred Macuhira i pored njega, kao na nekom grandioznom banketu.

Hitrim korakom, u odaju je ušao Kavabata, ali mu je lice bilo mračno. Jednim pokretom ruke pokazao je svojim ljudima da se uklone i oni su hitro nestali.

Dvojica ninda ostali su sami sa svojim zarobljenicima.

Pošto je seo pored Macuhira, Kavabata progovori na japanskom, gledajući u njih.

– Želi da sednemo sa njima – drhtavim glasom prevede Sumiko. – Ti pored njega, ja pored Macuhira...

– Šta to treba da znači?

Oči devojke bile su tamne kada ga je pogledala.

– Ne znam, Pite... zaista ne znam... ali je bolje da ga poslušamo.

– Dobru večeru nikad nisam odbio – promrmlija Pit, nespretno sedajući pored Kavabate koji mu ljubazno klimnu glavom. »Nadam se samo da neće dugo trajati«, produži u sebi. »Nikada neću moći da shvatim kako ih ne zabo-

le noge od ovog sedenja!«

Obed je trajao dugo, čak i predugo za Pitov ukus, naročito zato što sve vreme nije progovorena nijedna reč. U jednom trenutku Pit se čak zastideo svog varvarskog ponašanja, posmatrajući ispod oka Kavabatu koji je lagano, kao u nekom ritualu, probao zalogaj po zalogaj iz čitavog niza posuda pred sobom. Macuhiro, međutim, nije jeo. Sve vreme sklopljenih očiju, povremeno bi samo prineo smežuranim usnama jednu od onih minijturnih šoljica.

»Do đavola i protokol«, pomisli Pit. Noge su mi se potpuno ukočile, a i toliko sam se najeo da moram malo da smanjim pritisak na želudac.

Prateći kako će Kavabata reagovati, on lagodno ispruži noge, oslanjajući se leđima o zid. Sumiko, na drugom kraju, prekorno ga pogleda.

– Reci našim domaćinima da mi je žao, ali zaista ne mogu više da izdržim u onom položaju – osmehnu se Pit. – Uostalom, uskoro će nas pobiti, pa prema tome, ne dugujem im neko naročito poštovanje...

Kavabata se kratko nasmeja. Njegovo znanje engleskog očigledno je bilo dovoljno da uhvati smisao Pitovih reči. Međutim, lice mu se ni tada nije razvedrilo, a oči su imale izraz od kojeg se čak i neustrašivom Tabasko Pitu kosa digla na glavi.

Macuhiro iznenada progovori visokim, drhtavim glasom, ne otvarajući oči. Govorio je dugo, zastajkujući da dođe do daha, žalosnim tonom kroz koji se tek ponegde probijala nekadašnja snaga i energija.

Nekoiko dugih trenutaka vladala je tišina, a onda se javi Sumiko.

– Macuhiro mi je rekao da ti ovo mogu prevesti, Pite... Tulai je mrtav, on to zna, iako nije video njegovo telo.

Rečeno je da će se trijumfalno vratiti ako pobedi belog nindžu, ali je beli nindža očigledno jači nego što su oni mislili...

– To sam im i ja mogao reći! – nasmeja se Pit, ali brzo ućuta pred pre-kornim pogledom Sumiko. Oba Japancu pravila su se da nisu čula njegovu primedbu.

– Macuhiro je rekao da su on i Kavabata shvatili kako se njihov san ne može ostvariti... Tulai je bio najbolji od svih koje su za ove godine obučili, a, eto, ni on nije uspeo... Sa ostrva nikada neće krenuti armija strašnih ratnika koja je trebalo da zavlada Tihim okeanom... da postigne ono što japanskoj imperiji nije uspeo u drugom svetskom ratu...

– I to sam im mogao reći – promrmlja Pit – bez obzira na oružje koje im je Kulverton tako velikodušno poklonio...

– Da, Macuhiro je pomenio i to oružje... kaže da je shvatio koliko se svet u međuvremenu izmenio... i da se on i Kavabata raduju što Japan sada živi u miru i svet osvaja samo radom svojih vrednih stanovnika...

– A i tu pomalo preteruju – progundava Pit.

– Pite, molim te... zar ne osećaš koliko im je sve to teško palo?

– Da ne treba možda još i da ih žalim? Seti se šta se dogodilo sa posadom »Nensi«?

– On u pravu – hladno reče Kavabata na engleskom. – Nas ne žaliti... mi ratnici, da?

– Da – sumiko spusti glavu. – Možda ja, kao žena, to ne mogu da shvatim...

– Sve je to lepo – osmehnu se Pit. – Ali... šta će biti sa nama?

– Ti zaista nisi shvatio? – trže se ona. – Slobodni smo... možemo da odemo

kad god to zaželimo! Macuhiro je zamolio da samo prenesemo jednu poruku...

– Poruku? Kome?

– Pa... čitavom svetu, u stvari... da nikada ne uznemiravamo stanovnike ovog ostrva, jer će biti srećniji bez nas.

– I u tome se slažemo... samo što će to biti teško izvesti.

– Na to se odnosi drugi deo poruke... Macuhiro je upozorio da će ostrvljani umeti dobro da se brane, i da poznaju svaku stopu ove džungle na ostrvu, što su američki vojnici jednom već proverili...

– Je li? Kad li je to bilo? Uostalom, svejedno... ne bih voleo da budem u koži čoveka kome će pasti u zadatak da zauzme ostrvo Hauland, pa makar uz to išla i generalska plata!

– To je sve što mi je rekao, Pite... Mi možemo da idemo, ako želiš...

– Da li želim? – Pit skoči na noge. – Nadam se da su svoje ljude već obavestili o opštoj i totalnoj amnestiji?

– Jesu, ne brini – osmehnu se Sumiko. – Čak će nas odvesti do broda.

– E, pa, gospodo, hvala vam na društvu – Pit se ceremonijalno pokloni pred dvojicom Japanaca. – Nadam se da ćemo se sresti u nekim lepšim okolnostima...

– Pite!

Ni Macuhiro, ni Kavabata, međutim, nisu reagovali na njegove reči. Pogledi su im bili uprti u pod nekoliko stopa pred njegovim nogama i Pit proguta pljuvačku. Iznenada je imao osećaj da se nalazi u hramu nekog nepoznatog božanstva, gde je svaka izgovorena reč veliko svetogrđe...

Njih dvoje izašli su gotovo na prstima.

Dvadesetak minuta kasnije, vođeni najkraćim putem do obale, našli su se

pred zatonom. Baklje koje su njihovi pratioci nosili nejasno su osvetlili tamnu masu broda usidrenog na njegovoj sredini.

– Baš su ljubazni – osmehnu se Pit.
– Čak su i jahtu izvukli ispod one zaves.

Sumiko se nervozno osvrta oko sebe.

– Devojko – nežno reče Tabasko. – čemu brige? Leslie će biti negde u blizini, videćeš! Uostalom, više mu ne preti nikakva opasnost, zar ne?

– Ima raznih opasnosti – tiho reče Sumiko.

Pit je nekoliko trenutaka gledao sa nerazumevanjem, a onda mu se lice raširi u osmeh.

– Ah, sad znam! Plašiš se one plavuše, je li tako? Baš si šašava! Ona ti nije ni na jedan prst!

– Ne znam ... ta devojka u sebi ima nešto neobično. Nešto što bi se Leslieu moglo dopasti ...

Prenuo ih je šum vesala i oni su se zagledali u mrak. Jedan čamac pribli-

žavao se obali.

Dno zastruga po mekom pesku. Nisu ni приметили da se njihovi pratioci sa bakljama polako udaljuju kroz džunglu.

– Hajde, upadajte! – veselo povika Leslie. – Niste valjda rešili da ovde ostanete na letovanju?

Pit okretno skoči u čamac i pruži ruku devojci.

– Ideš li?

Ona je gledala pravo Leslieju u oči, kao da želi da pročita izraz u njima uprkos mraku.

– Les ...?

On obori glavu.

– Mrtva je, Sumiko ... ninda je ubio.

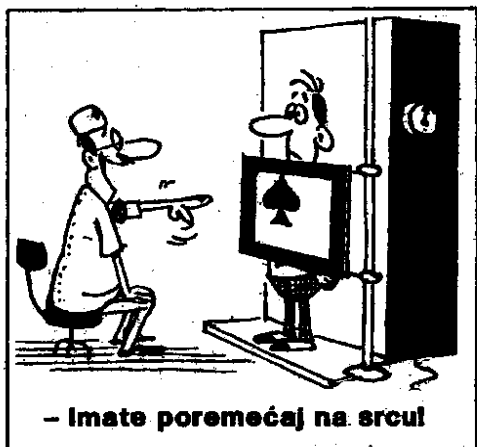
– Žao mi je ...

– Znam. Dođi ...

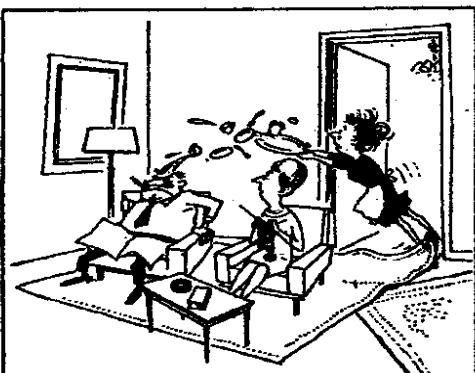
Čamac je gotovo bešumno klizio preko glatke površine u kojoj su se ogledale zvezde.

I nešto je blistalo u očima male Sumiko. Nešto slično zvezdama, ali mnogo običnije ...

KRAJ

GRANA ELEKTRO- NIKE BEŽIČNI PRENOS VEŽA	▽	DRŽAVA U AFRICI	BRISAO ZA CI- PELE	BIVŠI PREC- SEDIŠT EGIPTA	▽	ENGL. UTOPIŠ- TA, MOR	REKA U AUS- TRIJI	JOD	VRSTA KAK- TUSA
NAUKA O PRIV- REDI	▷		▽	▽		▽	▽	▽	▽
▷								KALI- JUM	▷
								VRSTA KOLAČA	
GRAD U GRČKOJ							RADI- JUM	▷	▽
IZASLA- NIK	▷						PRABRIKA MOT. IZ KOPRA		
SOVJET- SKI SA- HOVSKI VELETRAJ- STOR	▷					ZVUK	▷	▽	
						VRSTA TKA- NINE			
VOZNI RED (ITAL.)	▷				JEDINICA ZA ELEK- TRONIK ŽIVOT IZ REDA PASA	▷			
VRSTA REČNE RIBE	▷			PRIKAZ, HEMA	▷				KARIKA
				SKUP VIŠE OPŠTINA					
UJEDI- NJENE NACIJE (SKR.)	▷		ODSE- ČAK LOPTE	▷	▽				▽
			ULIČNA SVETILJ- KA (STR.)						
AZOT	▷	ŽIŽA	▷	▽				LITAR	▷
		VODENI DVIET						PARTIJ- SKI FORUM	
▷		▽					KOŠAR- KLUB (SKR.)	▷	▽
							VR. LIR. PESME (MN.)		
PRODA- VAC KARATA						ZMIJSKI ČAR	▷	▽	
MORSKI DUPČAR	▷					PLANINA U MAKE- DONIJI			
SEOSKO POD- RUČJE	▷				KAMEN (PESN.)	▷	▽		GOZBA, VESE- LJE
					POLJU- BAL				
ENGL. MERA ZA DUŽINU	▷			VR. MOR- SKE ŽI- VOTINJE	▷	▽			▽
				REKA U IRANU					
ISTORIJ- SKO MESTO U MALOJ AZIJI	▷		POMI- CATI	▷	▽				
			GRČKO SLOVO						
11. SLOVO RZBUKE	▷	VRSTA ZANAT- LICE	▷	▽					
		LUMEN							
IME GLUMICE, TEJLOR	▷	▽							EUREKA

**- Mile, pravi se kao da nije ništa:
vidi se da devojka stvarno ima
volje da radi!**

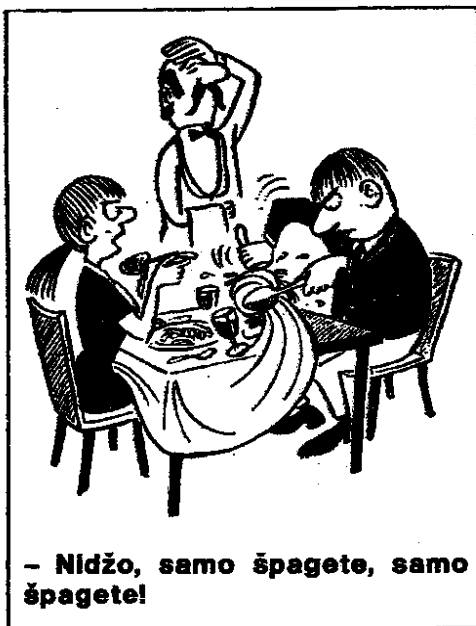
**- Smiri se, Cico: moj muž ne
podnosi kritike!**

**- Mico, rado bih pohvalio tvoje
kuvanje, kad bi mi bar jedan dan
pružila tu priliku!**

**- Jurila sam za žabom, kad od-
jednom ...**

**- Nidžo, samo špagete, samo
špagete!**

AUTOR. ZORAN MILEN- KOVIC	KANAL, TUNEL	OZNAKA ZA KISEO- NIK	5. I 12. SLOVO CIRILICE	NAJVIŠI DEO, SILJAK	▽	LEKOVITA BILJKA KEVTATI KAO PAS	TURSKI DR. ZAV. NIK / ISMET /	JEDAN OD POSUŽI- LACA TOPA JED. MEZE TEŽ. / MN. /	▽
PREVA- RITI	▷	▽	▽	▽		▽	▽	▽	
RADIJUS / SKR. /	▷	PILOT BRODA UPELJA- TI							
OSIGUR. ZAVOD / SKR. /	▷	▽	DIVLJA ZIVOTI- NJA NATAK- NUTI						
GRAD U FRANC.	▷		▽	OD LANA OSNOVNI MEDICIN. MATERIJ.	▷				
OMOTATI	▷			▽				29. SLOVO CIRILICE SIMU- LANT	▷
ASOVI	▷						GRČKO SLOVO KRAJ PANONSKO NIZIJE	▷	▽
EUREKA	BESNA ONAJ KO- ME JE STAVLJE- NA KRUNA	▷				BITKA	▷	▽	
RUSKO ŽENSKO IME	▷	▽				STARA- MAJKE			
SELO KOD GUČE	▷				DENJAK	▷	▽		
U.I.	▷				UMIRU- JUĆE SRED- STVO	▷	▽		
				INDIJSKA ŽENSKA NOSNJA U OBLIKU PENE	▷				KNJIGO- VODSTVE- NI TERMIN
			POGON ZA PEČENJE HLEBA VESTA KAPE	▷	▽				▽
16. SLOVO CIRILICE UDOLI- NA	▷	KOLAC SA MEDOM OBLAST / MN. /	▷						
▷		▽				STARI SLOVEN	▷		
MUZIKOMP. / ZA KLAVIR / MANASTIR KOD DES- FOTOVCA						SVETA / TUR. /	▷		
▷						▽	LIČNA ZAMEN. MERA ZA POVESI- NU	▷	
							▽	ZAPRE- MINA	▷
IMAGI- NARNA, ZAMIS- LJENA	▷							▽	AZOT

KNJIGA ZA VAS

Erik Van Lustbader

NINĐA

svetski bestseler

Ovaj erotski triler pripoveda dramu jedne nemilosrdne osvete. Radnja romana sadržana od egzotičnih pohota, seksualnih strasti, tradicionalnog shvatanja osvete Orijenta i modernog načina života Zapada, oduševljava svakog čitaoca. Sadrži najčudnovatije i najoriginalnije akcijske scene koje ste ikada čitali.

Knjiga je štampana latinicom, tvrd povez sa zaštitnim omotom, 432 strane, cena 750,00 dinara.

Članovi Kluba imaju popust 20% prilikom kupovine knjiga Dečjih novina.

Narudžbenicu poslati na adresu: DEČJE NOVINE, 32300 Gornji Milanovac, odeljenje prodaje knjiga.

NIRO »DEČJE NOVINE«
GORNJI MILANOVAC
prodaja knjiga

NARUDŽBENICA – NĐ

Ovim neopozivo naručujem _____ kom. knjige NINĐA po ceni od 750,00 dinara.

Sumu od _____ din. platiću poštaru prilikom preuzimanja knjige. Knjigu poslati na adresu:

IME I PREZIME _____

ULICA I BROJ _____

BROJ POŠTE I MESTO _____

BROJ ČLANSKE KARTE _____

datum

svojeručni potpis

U maju Ninda 12

TRI, DVA, JEDAN... SMRT!

Duga vitka kazaljka praćena pogledom ninde, bar naizgled, jedva se kretala... ali je taj privid bio varljiv. Svaki njen pokret gutao je desetine sekundi i predstavljao korak bliže užasnoj katastrofi...

Lesli je duboko uzdahnuo i stisnuo pesnice... Sada je sve zavisilo samo od njega...